

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Plastev_jedu.PDB

PDB Name: Pecinovsky_Josef-Plastev_jedu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.1.2004
Modification Date: 3.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský

PLÁSTEJVJEDU

1/Její Veličenstvo

V přesně určeném čase se trubec kategorie D 12 s pomocným koeficientem X 4, s kvalifikací na jednoduché činnosti nevýrobního charakteru, identifikační znak 536367 RD 72 Mayo, probudil z řízeného spánku. Procitnutí, jak bylo v poslední době obvyklé, doprovázel pocit nelibosti. Mayo cítil pachut' v ústech, trnutí v končetinách, bolesti v zádech, což byl důsledek mnohahodinového pobytu ve skrčené poloze a následného uspěchaného a nešetrného převedení do činné fáze. Otevřel oči. Dovnitř už vnikalo světlo po otevřenou boční stěnou, takže mohl spatřit matně šedý kovový plášť vnitřní výztuže buňky, vytvarovaný přesně podle jeho tělesných parametrů tak, aby tělo ve spánku zaujímalo co nejmenší prostor. Plášť, který byl doposud vyhříván na teplotu těla a chránil tak organismus před přehřátím, se nyní proměnil v masážní zářič. Mayo se mohl ještě chvíli oddávat pocitu lehkosti, který doprovázel něžné obtékání masážního plynu kolem jeho nahého těla. Plyn roztahoval póry a regeneroval ochablé svalstvo, nepříjemné pocity však za tak krátkou dobu zahnat nemohl.

Otevřel se teleskopický vchod a Mayo se jako na povel vysoukal ze stísněného prostoru buňky. Stanul v přechodové komůrce, rozpažil a vyčkal, až se mu tělo pokryje vrstvou oděvu. Z vedlejší komůrky slyšel šramot. Neviděl tam, ale vytušil v ní trubce, který právě končí nedlouhou fází bdění, rozdělovanou na další dobu pracovní a kratší relaxační, a chystá se práva obsadit buňku, kterou Mayo uvolnil.

Červený signál, Mayo musel vyčkat, až se v zástupu najde volná kabinka. Byl trpělivý, tomu ho naučila víra. Složitý systém právě vyhodnocoval obsazenost kabinek v přilehlých trasách a ta volná, která měla nejvýnosnější polohu, dostala informaci, že má přijmout cestujícího.

Oranžový signál. Volná kabinka byla nalezena a Mayo se připravil k přestupu. Nenapadlo ho, že by proti zažitému, otupujícímu běhu života mohl nějak protestovat. Věděl, že se pro něho volná kabinka vždy našla, právě tak jako noční buňka i pracoviště.

Zelený signál. Dveře se odsunuly, jeden krok, druhý, Cvaknutí zavírajících se dveří. Mayo byl uvězněn v prostoru o šíři šedesáti centimetrů, hloubce pětadesáti centimetrů a výšce sto osmdesáti centimetrů. Běžný normalizovaný typ kabinky. Prudké trhnutí přinutilo Maya, aby se zachytil držadla ukotveného ve stropě.

Zdánlivě neohrabaný dopravní prostředek se zařadil do nekonečného proudu kabinek, pohybujících se rychlostí devíti kilometrů za hodinu a zaujímá jících na širokých chodnících o polovinu menší plochu než nechráněný chodec. Provoz byl takto mnohem plynulejší a rychlejší, nemluvě ani o tom, že pro obyvatele úlu bylo téměř nemožné orientovat se v nekonečném

množství komunikací křižujících se ve svislém i vodorovném směru, právě tak jako v nesmírném počtu na první pohled zcela totožných podlaží. Z jednoho místa na druhé tak vedlo dvanáct i více stejně dlouhých cest a jedince mohl volit trasu náhodně, což mohlo vést k zahlcení komunikací a k následnému dopravnímu kolapsu. Kabinčky byly řízeny centrálně a za normálních podmínek nemohlo k zácpě dojít. Pokud účastník provozu cestoval na vzdálenost větší než čtyři kilometry, spojovaly se kabinčky ve větší komplexy, ty se přesunovaly z chodníku do ulic a společně se rychlostí převyšující padesát kilometrů v hodině pohybovaly k cíli. V případě, že cesta měla trvat déle než půl hodiny, odsouvaly se stěny kabinček a cestující mezi sebou mohli vzájemně komunikovat. Mayo tyto cesty autobusem příliš rád neměl. Před lidmi se necítil dobře a raději vyhledával samotu, a co víc, každá taková cesta vždy znamenala změnu pracovního zařazení, přesun do jiného rajónu a nutnost zvykat si na nové prostředí.

Cesta na pracoviště mu v současné době netrvala déle než dvacet minut. Nevěděl, jak daleko a v kterém podlaží pracuje, nebylo to důležité. Kabinka řízena jeho osobním karnetem ho vždy dopravila na správné místo. Právě tak nevěděl, kde bude spát, ale ani tím se nezatežoval. Byl si jist tím, že se pro něj vždy najde volná šestihránná buňka, do

níž se nasouká jako skrčence a tam si odbude svých šestapadesát hodin, pokud nebude nějakým výnosem tento čas znovu prodloužen. Pokud se Mayo pamatoval, absolvoval již několik stovek spánků. Zaslechl něco o tom, že po patnácti stech spáncích nastává konec. Jaký konec, to nevěděl, neuměl si to představit. Ale nijak bliž nad tímto problémem, zavlečeným do plástve nezodpovědnými živly, nehloubal. Kabinka sebou několikrát cukla. Mayo cítil, že odbočila vpravo, pak ještě jednou a nato se začalo projevoval slabé přetížení. Kabinka začala stoupat. Mayoovi se to nelíbilo. Vždyť přece když včera opouštěl regenerační zónu, kde se opět setkal se svou určenou družkou, aby provedli povinný tělesný kontakt, kabinka stoupala. Proto nyní musí kabina klesat! Nic nechápal. Stoupavý pohyb trval dlouho, možná tři minuty. Za tu dobu mohli minout dobře čtyřicet podlaží. Že by opět změnili jeho pracovní zařazení? O tom by ho přece karnet informoval. Chtěl pohlédnout na displej karnetu, aby se přesvědčil, že nic nepřehlédl, ale pak se zděsil. Neměl karnet!

Jak se to mohlo stát? Vždyť přece, když usínal, svíral jako vždy ten obdélníček plastiku pevně v dlani. Teprve po chvíli objevil v kapsičce na hrudi, do níž karnet automaticky zasunul, díru...

Slyšel už od svých spolupracovníků o tom, že osoby bez karnetu jsou odváženy kamsi na periferii, do sběrných buněk, kde jsou za pohyb bez karnetu postaveny před soud. Nejnížší trest, který pak vždy následuje, je několikaměsíční izolace, což se Mayoovi vůbec nezamlouvalo. Navíc se mohlo docela dobře stát, že by mezitím přišel o svou určenou družku, a než mu bude vytipována nová, může být i několik sezón veden jako sólo, což v důsledku znamená, že mu bude relaxační doba zkrácena právě o ty dvě hodiny, které jsou určeny pro povinný tělesný kontakt. Pravda, současná určená družka se mu příliš nezamlouvala, pracovala jako přečerpávačka a měla ruce o rozloze středního vesla, ale při kontaktu se projevovala aktivně, byla docela přítulná a znamenitě dovedla stanovené doby využít.

A kabinka stále stoupala ...

Mayo nevěděl, kde jsou sběrné buňky a jak daleko jsou vzdáleny. Opřel se o stěnu kabinky a pokusil se. Ještě jednou najít karnet. Zbytečně. Vertikální pohyb se pozvolna změnil v horizontální. Kabinka se na chvíli zastavila v uzlovém bodě a pak se dala do pohybu neobyčejně vysokou rychlostí. Mayo se otfásl hnusem. Autobus. Stěny spojených kabin se odsunuly, zůstaly z nich jen holé kostry opatřené drždady, strop a podlahy. Mayo viděl před sebou monotónně šedá záda ostatních cestujících. Nikdo se nedíval druhému do tváře. Všichni stáli ve čtyřstupu jako zařezaní, tak těsně vedle sebe, že se při lehkém kymáčení soupravy jeden druhého dotýkali. Ohlédnout se Mayo neodvážil. Smysl této hromadné přepravy mu nebyl jasný. Nechápal, proč by se měl stýkat s lidmi, které nezná a s kterými nemusí pracovat.

Pak mu bleskla hlavou myšlenka, že možná ti všichni kolem také přišli o karnet, ale vzápětí ji zahnal. Všiml si totiž, že jeho sousedovi po levé straně vyčnívá z kapsičky fialový karnet. Opatrně si toho člověka prohlédl. Byl už zjevně starý, do konce mu mohlo zbývat takových deset patnáct spánků ... Oblečen byl do fialového oděvu a něco takového spatřil Mayo poprvé v životě. On sám byl oblečen šedě a šedou barvu měl i jeho karnet. Také všichni ti, s kterými pracoval, i jeho určená družka, byli oblečeni šedě. Občas zahlédl člověka v modrém, to byl organizátor. S jinou barvou se zatím nesetkal.

A tu si uvědomil, že má hlad. Má však člověk bez karnetu právo jíst? Možná však, že se jen přihodilo, že je dnes desátý. Slyšával sice o časech, kdy byli losováni dvacíti, on sám zažil, že byl třináctým a pak jedenáctým, v současné době byli losováni desáti a proslýchalo se, že v příští sezóně budou vybírání deváti. Právě tak zaslechl, že by bylo užitečnější, aby místo pravidelných postů byl omezen počet bdění, ale naproti tomu se objevily názory, že ekonomičtější je snižovat přiděly než zkracovat dobu účinnosti pracovní síly. Mayo rozuměl jedinému: jsi desátý, máš hlad.

Ten člověk s fialovým karnetem měl neobyčejnou tvář, odlišující se od všech, které Mayo kdy videi. Nebyla bílá. Pod snědým Čelem, zbrázděným četnými vráskami, hleděly na Mayo z hlubokých důlků dvě tmavé oči, a ten pohled měl neobyčejnou sílu, až se ho Mayo začal bát, chtěl se odvrátit, ale nešlo to, ten člověk jako by jej svou vůlí ovládal. Otevřel tenká, doposud pevně stisknutá ústa a promluvil zvláštním, neobyčejně pronikavým hlasem, který se ve stísněné prostře podivně rozléhal. To nebyl šepot, na který byl Mayo zvyklý od určené družky. To nebyly tiché povely organizátorů. Ten hlas byl velitelský. Mayo věděl, že takhle hovořit může jenom Bůh.

"Jak se jmenuješ?"

Mayo se ani na okamžik neroznýšlel. Postavil se, jak nejrovněji dokázal, přitiskl paže k tělu a odříkal naučenou formuli: "Trubec kategorie D 12 s pomocným koeficientem X 4, s kvalifikací na jednoduché činnosti nevýrobního charakteru, identifikační znak 535 367 RD 72 Mayo."

"Kam cestuješ?" zněla další otázka položená o poznání vlídnějším tónem.

Mayo nevěděl, jak odpovědět. Smysl položené -otázky nechápal a zároveň si uvědomoval svou povinnost odpovědět na každou otázku nadřazeného. V duchu si přebíral všechny naučené formule odpovědí, ale žádná se k dané situaci nehodila. Nakonec v sobě sebral veškerou odvahu a zašeptal: "Jsem desátý." — Vůbec nevěděl, zda je či není desátý, především proto, že neměl karnet, který by ho o tom informoval.

"Býváš často desátý?"

Kolik chutí měl Mayo v té chvíli postěžovat si na jednání organizátorů, na nesmyslné příkazy k otupující jednotvárné práci, na bezpočet fyzických trestů za přestupky, kterých se nedopustil. Přesto však odpověděl zdrženlivě naučenou formulí:

"Desátý je povinen šetřit fyzickými silami, věnovat se práci a nerozptylovat se neúčelným hovorem a zbytečnými pohyby."

Neznámý pokýval hlavou a neřekl už nic. Mayo ho pozoroval, Jak se snaží navázat hovor s dalšími cestujícími, ale i oni se naň dívali nevraživě a vzájemná komunikace vážla. Přitom si povšiml, že mnozí u sebe karnety mají. Byl tedy on jediný, kdo cestoval bez karnetu?

Jeli dlouho. Čím víc se blížili k neznámému cíli, tím větší obavy měl Mayo z toho, co ho očekává. Přitom v něm povědomě vzrůstal odpor k tomu člověku ve fialovém. Nelíbil se mu, vždyť on jediný se snažil využít otevřeného prostoru autobusu k navázání hovoru — Mayo se dosud s něčím takovým nesetkal. Necestoval autobusem poprvé, ale nikdy nezaslechl ani slovo. Původní smysl cestování kabinkovým autobusem byl už dávno setřen časem a hlubokými společenskými změnami. Individualismus a touha po samotě ovládaly každého obyvatele úlu. Spát o samotě, volný čas trávit o samotě nebo nanejvýš s jedním člověkem; jen čas strávený ve společnosti určené družky v něm probouzel touhu po společnosti někoho jiného. Jen výdejci stravy, uklízeči, opraváři a poslové byli předurčení k tomu, aby hovořili s kdekým a šířili tak informace. Ten člověk ve fialovém rozhodně nepatřil k této vrstvě, ani mezi organizátory ho Mayo nemohl zařadit. Byl to někdo jiný. Nepatřil do tohoto světa.

Konečně souprava zpomalila. Mayoovu pozornost náhle upoutal mřížkovaný fialový karnet nedbale vyčnívající z pootevřené kapsy na hrudi. Za několik okamžiků se do mezer mezi kabinkami opět zasunou štíty, cestující budou od sebe odděleni a každý bude pokračovat už samostatně za svým cílem. Cítil blízkost sběrných buněk a třásl se obavami z trestu, který ho očekával. Dostal šílený nápad; nebylo pamětníka, že by se kdy v hlavě trubce zrodilo něco podobného. Odhodlal se k činu, který musel být předem odsouzen k nezdaru, a Mayo dobře věděl, že jeho další činnost je nesmyslná a že bude následovat trest mnohem přísnější. Možná i anulace ...

Postavil se tak, aby se štít na levé straně nemohl hned zasunout. Ucítil tlak na levém chodidle, který vzápětí povolil, a uslyšel výstražný signál, upozorňující ho, aby uvolnil prostor mezi kabinkami. V okamžiku, kdy se štít začal zasouvat podruhé, udělal úrok vpravo, štít zaklapl a Mayo ještě zaslechl vzteklý výkřik neznámého.

Pak i tento hluk pohltila zvuková izolace.

Mayo drtil v dlaní fialový karnet neznámého a sám nemohl uvěřit tomu, co udělal. Báł se, že se jeho kabinka znovu otevře a dovnitř vstoupí družstvo biřiců. Očekával ten nejkřutější trest, ale naděje, kterou skýtal malý obdélníček v jeho dlaní, ho neopouštěla. Nic se však nedělo. Jeho kabinka pokračovala v jízdě, prudký pocit strachu ustoupil, až se odvážil otevřít dlaň. Usmál se Neznámý ať si teď jde kam chce, on, Mayo, Je zachráněn.

"Domů," zašeptal heslo, jehož význam nechápal, a stiskl karnet podle předpisu v pravém dolním rohu. Očekával, že kabinka se zastaví, vyhledá nejkratší program zpětné cesty a nejpozději za hodinu opět bude buď u své buňky, nebo na pracovišti. Na malé obdélníkové destičce se objevilo několik podivných znaků, které rozhodně nebyly piktogramy. Než si Mayo uvědomil, že jde o písmo, kterému se kdysi dávno učil a které již zapomněl, protože je ke své práci nepotřeboval, znaky pohasly a karnet promluvil: "Do vily, nebo do chaty?"

Mayo se vyděsil. Ještě nikdy neslyšel o tom, že by karnet hovořil. Karnet přece přání buď splní, nebo nesplní, to podle toho, kolik měl před sebou volného času a jaký měl index spotřeby. Po třetí relaxaci mohl Mayo cestovat v omezeném prostoru a tu se mohl nechat dopravit na místo, kde mohl sledovat program nebo poslouchal hudbu, ale kdykoliv vyslovil heslo "domů", karnet jej bez dalšího dovezl...

"Do vily, nebo do chaty, pane?" opakoval karnet.

"J-j-já ..., " koktal Mayo. "J-j-jako o-obvykle ..."

"Do vily," usoudil karnet. Mayo si oddechl. Nevěděl, co je to vila, ale byl rád, že se karnet přestal vyptávat. Čekal, že se kabinka rozjede zpět, ale k jeho zděšení začala po chvíli stoupat prudce vzhůru.

"Říkal jsem domů!" vykřikl zoufale, ale rychlost stoupání se nesnížila. Kabinka stoupala téměř patnáct minut, potom se její pohyb zastavil. Ještě několik minut pohybu vodorným směrem a pak bylo náhle úplné ticho. Takové ticho, jaké Mayo doposud nikdy nezaslechl. Neslyšel hučení turbinek, skřípění namáhaných spojů, hučení pneumatiky, svištění klimatizace. Už dávno přestal bušit do stěn a volat o pomoc.

Do zlověstného ticha se náhle rozsvítil zelený signál a pak se lehce odsunul štít. Mayo odevzdaný osudu vstoupil do sběrné buňky. Trest za krádež karnetu bude neobyčejně přísný.

Vystoupil a rozpažil ruce. Očekával, že z něho steče oděv a bude předveden před soudce. Zaslechl však jen zasunutí štítu. Stál a nechápavě se díval kolem sebe. To nebyla sběrná buňka. Nebyla to ani komůrka. Nikde neviděl žádnou stěnu, o kterou by se mohl opřít, a kabinka, kterou přicestoval, se propadla neznámo kam.

Byla to nepředstavitelně rozlehlá komora, uzavřená nahoře modrým stropem s nepravidelnými bílými skvrnami.

Uprostřed bylo něco podivného, bílého a oslňujícího, co ho přinutilo zavřít oči. Zakryl si je dlaněmi a vzápětí padl na kolena.

Kdysi slyšel ty hrůzostrašné historky o největších zločincích, kteří byli rozptýleni do prostoru. Prostor byl chápán jako buňka se stěnami, na něž si nelze sáhnout. Neměl v sobě takovou představivost, aby si prostor dokázal představit dřív, než se s ním seznámil. A proto ho popadl děs a nesmírná touha vrátit se zpět do své stísněné komůrky a přečkat tam jako skrčenec třeba i dvacet sezón, byl ochoten rozloučit se navždy se svou určenou družkou, jen když se dostane odsud pryč.

Protože to všechno, co se rozprostíralo kolem něj, nemohlo být nic jiného než prostor.

Mon Lester byl tak překvapen, že vůbec nestačil reagovat. Avšak ani potom, když už se štíty zasunuly, nebyl ochoten si připustit, že už je pozdě. To, že se jeho karnet octl v rukou toho vyzábělého, shrbeného mládence, ustrašeného stejně jako většina trubců této pláště, nemuselo vůbec nic znamenat. Uplyne deset nebo dvacet sekund, než karnet upozorní centrum, že došlo k paradoxu. Kabinka však jela pokojně dál původním směrem, štíty zůstaly zasunuty a autobus se pozvolna rozpadal na jednotlivé díly. Mon Lester však nebyl zdaleka ochoten věřit tomu, že ten drzý trubec s přihlouplým výrazem v tváři a minimální slovní zásobou by mohl mít otisk pravého palce zcela totožný s ním.

Cítil, jak jím pulsuje zlost, protože se mu ta nepříjemnost stala ve chvíli, kdy se jeho krátká inspekční cesta do úlu chýlila ke konci, a s hořkostí si uvědomoval tu neblahou skutečnost, že je hermeticky uzavřen v nepatrné kabině, která je pouhým zrnčkem v labyrintu nekonečných chodeb, a že je právě s největší pravděpodobností odvážen někam na pracoviště jako ten nejobyčejnější elementární dělník, jako kterýkoli pitomý trubec, a to přesto, že už deset minut musí

mít v centrále hlášen paradox. Cítil, jak je jeho kabinka smýkána doleva, a vzápětí zaznamenal sestupný pohyb. Přesně opačnou stranou, ušklíbl se. Klesal nejméně pět minut, potom kabinka pokračovala horizontálním směrem, a přesto, že se v plástvích dokázal vždy dobře orientovat, zjistil, že bez karnetu je orientace v tom bludišti zcela nemožná. Odměřil čas. Trvalo jednadvacet minut, než se kabinka zastavila. Zaznamenal oranžový signál, upozorňující cestujícího, aby se připravil k přestupu, který bylo nutno provést co nejrychleji, aby se kabinka mohla co nejdříve vrátit do provozu. Mon Lester byl dobře informován o problémech v dopravě, které nastávají mezi sto dvacátým a stopěťadvacátým podlažím. Hustota obyvatelstva překračovala v posledních sezónách jedenadvacet miliónů na kubický kilometr obytného prostoru, což nekorespondovalo s příslušným zředitím v jiných oblastech, kde naopak klesla pod patnáct miliónů na kubický kilometr.

Štít se odsunul. Mon Lester, protože mu nic jiného nezbyvalo, vystoupil. Domníval se, že se dostane do kontaktu s některými z organizátorů, a tím rychle vyřeší omyl, ke kterému došlo, ale prostor, v němž se ocitl, byl zcela prázdný. Rozpoznal žlutočerně žíhané stěny sběrných buněk. Než stačil reagovat, proud ionizovaného plynu proměnil jeho oděv v řídkou kapalinu, která stekla k zemi a bystře zmizela v mřížce kanálku. S oděvem zmizelo to jediné, čím se odlišoval od běžných obyvatel pláště. Proklel předpisy, které nařizovaly pohyb v plástvích v těchto lehkosnímatelných oblecích, které jsou inspektora krajně nedůstojné, a vůbec v tom okamžiku nedocenil, že jen skvělé vlastnosti kombinéz mu umožňují bez potíží se v pláštvi pohybovat, že tento oděv dovede pacifikovat nepříznivé účinky atmosféry přesycené oxidem uhličitým a že jen díky jemu se může bez problémů pohybovat prostorami, kde teplota dosahuje běžně hodnot vyšších než šedesát stupňů. Co vlastně dokazuje, že patří mezi Vyvolené? Snědé zbarvení kůže? Podružný detail, který nasvědčuje pouze tomu, že se pohyboval v prostorách prozářených ultrafialovými paprsky, a kdo prokáže, že to muselo být v přírodním sektoru? Nemá přece karnet a to se v tuto chvíli zdá rozhodující, tím spíš, že se mu na tělo začíná lepit protivná chladná hmota, pokrývá je v několika nepropustných vrstvách, pozvolna tuhne a přijímá žlutočerné zbarvení.

Oděv obžalovaného.

Další komůrka ho nešetřně vsála, protože nestačil reagovat na zelený signál. Byl rozhořčen, byl uražen, ale byl i bezmocný. Za několik minut byl u cíle. Vstoupil do nevelké prostory, prozářené ostrým svitem reflektorů, který ho oslňoval, takže neviděl soudcům do tváře. Tušil, že jednání bude rychlé; o způsobu práce těchto soudů však neměl dosud jasnou představu. Měl snahu vysvětlit, že jde o omyl, že je inspektorem kategorie A, který byl na své inspekční cestě oloupen o karnet, ale...

Zaslechl jen jakýsi úsměšek:

"Jsi Mayo, trubec z dílny 244. Zapomněl jsi v noční buňce karnet, což je přestupek, který se běžně trestá výsadbem na dva cykly. Vzhledem ke vzpurnému chování jsi odsouzen na izolaci po dobu dvou sezón a k odnětí čestných práv na další dva cykly. Žádost

o přidělení určené družky můžeš podat až po dalších třech sezónách na základě důkladného rozboru tvého chování. Další."

V ten okamžik se obrátily oba reflektory na opačnou stranu, kudy měl vstoupit další obžalovaný. Mon Lester rozpoznal, že jeho soudcem byl proti všem předpisům robot.

O dvě hodiny později a o půl kilometru níž stál Mon Lester v modrobíle žíhaném oděvu odsouzeného po kotníky ve slané vodě u svíste kamenné stěny. V ruce třímал pneumatickou sbíječku a za sebou cítil dech elektrického bíče.

Mayo stále ještě klečel na kolenou a neodvažoval se zvednout hlavu. Úder světla a prostoru byl tak mocný, že ho nic nemohlo přinutit k tomu, aby otevřel oči. Jeho mysl byla zaměstnána jedinou touhou propadnout se zpět bezednou šachtou, zalézt do své buňky, složit své údy kolem stěn a čekat na signál řízeného spánku, a tak zapomenout na to, co se v posledních minutách událo. S fialovým karnetem v ruce to pro něj neměl být problém, ale Mayo neznal správné povely.

"Váš vůz je připraven, pane."

Kovově znějící hlas ho vrátil do skutečnosti. Ta slova mu byla zcela nesrozumitelná. Pochopil jen, že jakýsi "vůz" tu má pána, tudíž tady má pána i on. Shrbil se ještě víc, protože očekával úder bíče.

"Nastupte, pane."

To nehovořil stroj. To promluvil jeho karnet!

Odhodlal se a otevřel oči. Když se nedíval příliš nahoru, byla závrať snesitelná. Lehké vozítko se vznášelo asi patnáct centimetrů nad sklovitým povrchem. Dveře malého prostoru byly otevřeny a Mayoovi se zdálo, že se otevřela dvířka buňky. Stačilo nastoupit. Potřeboval k tomu jen dva kroky, ale udělal je až po další výzvě karnetu, když se ujistil, že ta podivná buňka je skutečně připravena pro něho.

Prosklená dvířka se uzavřela. Mayo se cítil spokojenější, pocit závratě téměř zmizel. Vtom se však vůz rozjel a desky z umělé hmoty, které tvořily podlahu podivné komůrky, se začaly velkou rychlostí pohybovat. Pocit závratě se počal stupňovat, Mayo chtěl zavřít oči, ale nešlo to, tak se jen křečovitě držel opěradla a pozoroval okolí, které naprosto nechápal, viděl jen Šírou rovinu rozdělenou pravoúhle se křížícími spárami stavebních dílců, daleko vpředu ukončenou tmavou linií obzoru, ostře kontrastující se stříbřitou barvou podkladu a modrou barvou oblohy. Mayo stále nechápal, proč tato obří komora není natřena stejnobarevně, nevěděl, co znamenají bílé skvrny na modrém stropě, bezděčně se přikrčil, protože měl strach, že ho ta komora, zcela postrádající stěny, rozdrtí, a pak se stalo něco nepochopitelného, úžasného, záhadného. Zpoza jedné z těch bílých skvrn vyšlehla oslňující bílá záře, oslepující oči navykklé pohybu jen v úsporně osvětlovaných prostorách, záře, kterou žádný z trubců nemá možnost nikdy ve svém krátkém životě vidět. Nebýt toho, že skla vozidla se automaticky začlonila, zůstal by jeho zrak trvale poškozen.

A slunce zářilo naplno a prozařovalo nekonečně jednotvárnou krajinu, obzor se začínal měnit, objevily se na něm nepravidelné útvary zprvu neurčitého tvaru, teprve po chvíli bylo možné rozpoznat velké bílé krychle obklopené

podivnými zeleně zbarvenými chuchvalci, zdálo se, že Jsou už na dosah ruky, ale vozidlo stále nesnižovalo rychlost, a tak se Mayo mohl divit, že nějaké předměty mohou samy od sebe růst, až si uvědomil, že jsou mnohem větší než on, a tu se znovu hrůzou přitiskl k sedadlu, ale bílé hranoly se rozestoupily do stran, zelené chuchvalce se proměnily v nesmyslné útvary mnohonásobně převyšující člověka a pak se objevila gigantická rozšklebená ústa, rozevřená do pitvorného šklebu, která se před ním otvírala, až nakonec vozidlo i s Mayem pohltila.

Byla tma a Mayo se přestal bát. Vozidlo projelo tunelem, pak vjelo do nízké, spoře osvětlené prostory a zastavilo se. Toto byl svět, který se alespoň trochu podobal pláštvi. Byla to komůrka se stropem a podlahou; převládala šedá barva. Nekonečné řady vozidel, stojící vedle sebe, umocňovaly pocit stísněnosti, přičemž se Mayo cítil jako ryba ve vodě. Vykrouzl z vozidla, protože se otevřela dvířka, pevně sevřel karnet a pomalu se belhal směrem, kde se v šedé stěně rýsoval obdélníkový otvor. Vytušil v něm kabinku, která ho může dopravit zpět. Chůze byla nepřírodním pohybem a Mayo se neměl čeho přidržet, přesto však úporně kráčel dál. Tvář měl zkrivenou námahou a nezměrným úsilím, ruce zaťaté v pěst, jen s obtížemi udržoval rovnováhu, ale šel a šel. Konečně se dotkl rukou stěny. Chvilí odpočíval a pak pronikl do komůrky. Dveře za ním zaklaply.

Nepodobalo se to komůrce, ale Mayo přesto rozpažil ruce a očekával, až mu steče oděv z těla. Zůstalo jen u prání. Z pracoviště byl Mayo zvyklý stát dlouhé hodiny a bezpochyby by to dokázal i zde, ale nečinnosti byl uvyklý pouze tehdy, když byl uzavřen v kabině nebo v buňce. Zde kolem sebe cítil zbytečnou volnost, rozpuštění oděvu se nedočkal a nebyl tu nikdo, kdo by mu stanovil další program.

Nápad stisknout karnet a položit mu otázku se zrodil v Mayoově hlavě tak rychle, že jej nestačil zažehnat.

"Co mám dělat?"

Karnet, obyčejný stroj, zvyklý ničemu se nedívat, zareagoval. Dovedl ho do menší místnosti se zcela bílými stěnami, kde konečně stekl oděv. Mayo rozpažil a očekával regenerační masáž, ale karnet pochopil, že jeho pán dnes není ve své kůži a dával mu další a další rady. Mayo neznal pojmy vana, sprcha, mýdlo, voda, hygiena. Neumel se mýt. Ale byl žákem učenlivým a snaživým.

Oděný do županu seděl před bohatě prostřeným stolem. Snědl vše, co mu bylo předloženo, s výjimkou masitých jídel. Když poprvé kousl do kosti, vylomil si jeden ze svých nepříliš zdravých zubů, zvyklých ostatně pouze na planou kašovitou stravu. Pranic nedbal na to, že vedle talíře leží vidlička, nůž a lžice. Polévku vypil, i když si trochu popálil rty, šlehačkové zákusky bral do rukou. Lžiči sice uměl používat, ale žádné z jídel mu nepřipomínalo výživné komprimáty z úlu, proto ji neuznal za hodnou pohledu.

Nikdy předtím se tak dobře nenajedl. Celý den byl bez jídla a celý život prakticky na pokraji hladu. Teď si to mohl vynahradiť. Po večeři ho lehce opilého — součástí večeře byla i sklenka vína — uložil karnet na lůžko. Ložnice se mu nelíbila. Byla příliš prostorná. Nechápal, proč má ležet na lůžku, a když mu karnet odvětil, že lůžko je určeno ke spánku, zaujal skrčenou polohu. Nebylo to jednoduché, nebylo se o co opřít, a navíc zde bylo zbytečně moc světla. Očekával příliv uspávacího záření, ale to se nedostavovalo. Po chvíli vstal a začal nervózně chodit po místnosti, přidržuje se stěn.

Nakonec objevil skříňku na peřiny a spokojeně se do ní nasoukal. Byla to v tomto světě jediná prostora, která mu připomněla buňku. Skrčil se do ní a byl spokojen.

Seděl, rukama objímal kolena a čekal na spánek. Ten však stále nepřicházel.

Mayo neuměl sám usnout.

"Ctihodná Ella prosí pána o slyšení," promluvil náhle karnet, který Mayo držel sevřený v dlani. Něco takového Mayo nečekal a trhl sebou. Nevěděl, co to znamená, proto zůstal zalezlý ve svém úkrytu. Obával se budoucnosti. S plným žaludkem se mu v tomhle světě začínalo líbit, přestože byl na něm vyžadován neobvyklý způsob pohybu pomocí vlastních nohou, ale vědomí, že se může do sytosti najíst, bylo silnější než strach před neznámými dojmy i volným prostorem. V okamžiku, kdy ho oslovil karnet, si znovu vzpomněl na to, co před několika hodinami provedl. Vždyť ten okradený člověk již dávno musel udělat poplach a Mayoův čin určitě nezůstane bez trestu. Otrásl se hrůzou. Za to ho nečeká odsouzení k izolaci na několik sezón. Za to ho čeká anulace.

"Ctihodná Ella se pána ptá, zda ji přijme ještě večer či zda má návštěvu odložit na ráno," promluvil znovu karnet. "Pán je jistě po cestě unaven, ale ctihodná Ella má pro něj důležité sdělení."

Mayo chtěl říct ne, nechť se s nikým setkat v tomto cizím světě, ale najednou slyšel sám sebe; jako každý poslušný trubec dal souhlasnou odpověď.

Zabzučel mechanismus otvírání dveří a dovnitř vplulo cosi bílého a rozvířeného, dlouhé zlaté vlasy vlály za tím cukavě se pohybujícím předmětem. Mayo ještě nikdy neviděl člověka běžet, natož pak tančit. A Ella, štíhlá dvaadvacetiletá neteř Mona Lestera, vstoupila do strýcovy ložnice tanečním krokem, zakroužila po koberci rozprostřeném vedle lůžka a pak usedla na okraj postele.

"Kastor mě přijal, složila jsem zkoušku...", zvolala jásavě, ale při pohledu na prázdné lůžko se zarazila.

"Kde jsi? Proč si se mnou hraješ na schovávanou?"

Ruce pozvednuté k objetí strnuly uprostřed pohybu a dívka se udiveně rozhlížela po místnosti.

"Kde jsi? Vylez."

Mayo, doposud se krčící ve svém útulku, slyšel jasně formulovaný příkaz. Bytost, kterou špehýrkou pozoroval, neznal, ale bylo mu vše jasné. Protože dává příkazy a není oblečena v šedém, je to organizátor. Úsměv na tváři dívky se v okamžiku proměnil v ošklivou grimasu, vyděšená Ella vstala, přitáhla si lehké bílé šaty, odhalující snědou barvu kůže, těsně k tělu a váhavě začala couvat. Jen stěží potlačila výkřik, když před sebou spatřila v županu svého strýce stát na směšně slabých nožkách nevysokou shrbenou postavu neznámého muže s neobyčejně vyvinutým hrudníkem, svalnatými rukama a bezvýraznou malou tváří, s čelem dozadu zkoseným, s lehce vystupujícími nadočnicovými oblouky nad malými škvírkami silně mžourajících očí, s holou hlavou a pletí tak bílou, že se zdála být téměř průhledná.

Ustupovala směrem ke dveřím koupelny, pozorovala to strašlivé zjevení a sama se divila tomu, proč ještě nestiskla karnet a nezavolala policii.

Ani Mayo ničemu nerozuměl. Ta bytost, která ho vyzvala, aby vylezl z úkrytu, se některými tvary podobala jeho určené družce, ale lišila se především barvou těla, tvarem končetin, plnými prsy a hlavou pokrytou hustými vlasy. Mayo nebyl schopen slova, ostatně sám by se ani promluvit neodvážil. Byl však přesvědčen, že tímto okamžikem jeho výlet do říše snů skončil. Ona za chvíli odejde, přisupí kabinka, pohltí ho a vzápětí bude předveden před kárnou komisí. A pak už jen anulace ...

Dívka se však nehýbala. Ten podivný člověk, který na ni tak hloupě civí, ji Čimsi upoutal. Příležitost zavolat policii tu bude vždycky. Něco tady nesouhlasí. Karnet ji přece oznámil, že Mon Lester se už vrátil... A karnet se přece nemylí! "Kde je Mon Lester?" zeptala se napůl sama sebe, ale přesto promluvila nahlas. Mayo byl povinen na každou otázku odpovědět, a proto neváhal:

"Není tady," odpověděl podle svých možností a v rámci své slovní zásoby.

"Jak jsi se sem dostal ty?"

"Kabinkou, autobusem a... a dlouhou buňkou. Jsem desátý," dodal navíc, když zaznamenal zájem, přestože se právě dobře najedl.

"Počkej, jakou kabinkou?" divila se Ella. "Tady přece nejsou žádné kabinky..."

"To nový karnet. Fialový. Já mu dal příkaz do své buňky. A on mě odvezl sem."

"Do své buňky?" vydechla Ella. "Ale to pak znamená, že jsi... Ne, to není možné!"

Mayo cítil, že je prozrazen. Před anulací ho jistě ještě očekává sto ran elektrickým bičem.

"Jsi trubec?"

"Trubec kategorie D 12 s pomocným koeficientem X 4, s kvalifikací na jednoduché činnosti nevýrobního charakteru, identifikační znak 536367 RD 72 Mayo," vysypal ze sebe svůj kód jedním vydechnutím. Přitom zaujal předpisový postoj.

"Pak tě sem žádný karnet nemohl dopravit," zpěchovala se Ella reálné skutečnosti.

Mayo natáhl ruku s fialovým obdélníčkem.

"Ale to přece je karnet Mona Lestera! Kde jsi ho vzal?"

"Byl jsem v kabině. Neměl jsem karnet. On stál vedle a měl karnet. Nechtěl jsem do izolace."

"Tys vzal Monu Lesterovi karnet?" zeptala se o poznání přívětivěji.

"Ano," přisvědčil Mayo. Podivil se tomu, že se najednou rozesmála.

"Patří mu to," dodala. "Byl na mne ošklivý. Nechtěla jsem, aby na tu inspekci Jezdil, ale on má pořád jen ty své pitomé trubce a plete něco o sociální výpomoci, a tak se mu to vymstilo. Ale musel ho trochu popíchnout trubec. Ach, promiň, ty jsi také trubec, ale vypadáš docela ochočený, přestože jsi vlastně divoch. Aspoň nebudu muset zase dolů do té odporne plástve. Mohu si svého trubce pro diplomovou práci otestovat tady."

Mayo jí nerozuměl ani slovo, trpělivě však naslouchal. Monu Lesterovi se skutečně ani bez karnetu nemohlo v úlu nic zlého stát, jen jeho návrat se kapánek opozdí.

"Nechám si tě tady, než se vrátí," řekla. "Trochu si tě vyzpovídám. Ale to až ráno. Teď jen několik otázek — jakou práci vykonáváš?"

"Jsem foukač skla."

"To se mi právě hodí — manuál."

Znovu se posadila na okraj lůžka a přestala dbát o to, aby ji oděv těsně zakrýval.

"A pak tě hned pošlu k těm tvým buňkám. Určitě se zase těšíš, vid'? A pojď blíž, ať si tě mohu prohlédnout."

Mayo uposlechl příkazu.

"To jsi vždycky tak nemotorný?"

"Tato buňka není dobrá," podotkl Mayo. "Chybí držáky."

"Už jsem byla dole v plástvi," štěbetala Ella, "ale mezi dělnicemi. Trubce dnes vidím poprvé. Studuji sociologii a Kastor mi kdovíproč uložil sociologický průzkum trubců třetího stadia. Kterého jsi ty vlastně stadia?"

Mayo nerozuměl a nevěděl, jak odpovědět. Pozoroval dívku a nechápal, proč je její pleť tak snědá, vlasy tak dlouhé a nehty tak krvavě červené.

"Jsi silný a máš dobře vyvinuté svaly. Mají všichni trubci takové svaly?"

"Co je sval?" rozhlížel se Mayo a hledal předmět tohoto významu.

"Ty nevíš, kde máš svaly?" usmála se Ella. "Nu ovšem, ty přece nepatříš mezi Vyvolené. Asi s tebou bude těžká práce."

"Neslyšel Vyvolené," odvážil se znovu promluvit Mayo.

"Jak může být někdo tak zaostalý," vzdychla Ella. "Copak trubci nechodí do školy?"

"Co je to škola?"

"Škola je instituce sloužící k uskutečňování systematického a plánovitého vzdělávání mládeže," ozvalo se náhle z fialového karnetu, modulovaného nyní na současnou mentální úroveň svého pána.

"Vidíš, trubče, i ten pitomý karnet je chytřejší než ty. A teď už mlč, hloupý přístroji!" Udělala krok směrem k Mayovi a chtěla mu odebrat karnet, aby se zbytečně nepletl do hovoru. Přitom se k Mayovi bezděčně přitiskla. Brala ho jenom jako součást inventáře.

Mayo ucítil přes slabou látku lehkého županu dotyk jejího pružného těla. Takový dotyk znal. Dovedl si jej vysvětlit jen jediným způsobem. Jeho další reakce byla proto reflexivní.

Ella měla snahu se bránit jeho tvrdému objetí, ale její síly nemohly stačit na to, aby se jí podařilo vyklouznout ze sevření muže se svaly trénovanými dlouholetou dřinou. Povalil ji na lůžko, a když se proti jeho očekávání oděv na

dívce nerozplynul, jedním Škubnutím ruky jej roztrhl. Živočišná potřeba a pocit povinnosti plně ovládaly jeho bytost. "Nech toho!" podařilo se vykřiknout dívce, která lehce bušila do jeho zad.

"Pusť mě, slyšíš, okamžitě mě pusť."

Mayo vnímal, že ta bytost mu dává příkazy, ale nerozuměl jim. Teprve když zaslechl slovo "vstaň!", stal se pocit povinnosti uposlechnout příkazu silnější než povinnost uspokojit určenou družku. Neochotně uvolnil sevření a poslušně se postavil vedle lůžka.

Nahá dívka vyděšeně vyběhla z místnosti a zabouchla za sebou dveře. Opřela se o ně zády a dala se do pláče.

"Pomoc, lidi, pomozte!"

Byla však v domě sama a nikdo ji neslyšel.

Chtěla zavolat policii, ale nemohla. Při útoku toho netvora jí přístroj vypadl z ruky. Teď tam jistě někde leží, ale nic na světě ji nemohlo přinutit k tomu, aby se vrátila tam, kde ji ten šílenec, ten barbar tak neurvale napadl.

Odebrala se do své ložnice a zamkla se na dva západy. Rozhodla se, že vyčká návratu Mona Lestera.

"Mocný Durham povolává Mona Lestera k audienci!" ozval se karnet v době, kdy do ložnice začínalo pronikat narudlé světlo vycházejícího slunce. Mayo sebou trhl. Do této chvíle stál na tom místě, kde mu to přikázalo to rozmarné stvoření. Probral se z podivného stadia jakéhosi polospánku.

"Probudte se pane. Mocný Durham si přeje s vámi hovořit. Váš vůz je připraven," připomněl se znovu karnet, když Mayo nereagoval.

"Co si žádá karnet?" zeptal se v předtuše, že mu ten obdélníček znovu pomůže.

"Vstaňte, pane, a oblékněte se."

Oblékl si župan — nic jiného zatím neznal a karnet nebyl ochoten ho navlékat do společenského oděvu.

"Pojďte do vozu."

Mayo byl znovu přesvědčen, že nastal konec jeho dobrodružství. Kdyby byl zkušenější a nebyl poslušným trubcem, bylo by úžasné jednoduché tuto výzvu odmítnout. Zvykl si už sice na to, že ho karnet jmenuje Monem Lesterem, ale na odpor se postavit nedokázal. Beze slova protestu vyšel z ložnice a kolébavým krokem doklopýtal k autu, které stálo tam, kde bylo večer zaparkováno. Nastoupil a vůz se okamžitě rozjel.

Jímala ho závrať z rychlých průjezdů mezi těsnými stěnami. Vůz se míhal tunely plnou rychlostí, těsně kolem stožárů a svislých stěn, znenadání vyjížděl na volná prostranství, kde se prudce měnila perspektiva téměř nekonečně vysokých prosklených budov, jen částečně zakrytých rozlehlými korunami stromů, gigantických útvarů, které Mayo ještě nikdy neviděl. Konečně vůz zastavil. Vzápětí se však čtvercová plocha kolem začala propadat, na okamžik nastala úplná tma, pak se vůz opět rozjel podzemními chodbami a po chvíli zastavil u jasně osvětlených dveří neobyčejně velkých rozměrů.

"Vystupte, pane. Mocný Durham vás očekává," řekl karnet.

Mayo vysoukal své tělo ze sedadla, které mu teprve teď začalo připadat pohodlné, a hořce si uvědomil, že bude muset opět absolvovat dlouhou vzdálenost pěšky. Stanul před dveřmi. Za sebou cítil chladnou přívětivou tmou a před sebou viděl osvětlené neznámo. Průhledná hmota se rozestoupila do stran a Mayo proklouzl na pokyn karnetu vzniklým otvorem. Po pěti krocích se opět zastavil, neboť narazil na další průhlednou přepážku. Dál to nešlo, a tak musel převzít iniciativu karnet a nařídil mu, aby vložil svou identifikační kartu do úzké mezery ve stěně. Mayo se bál, že o karnet přijde, ale nebylo zbylí. Vzápětí se však dveře otevřely a Mayo si svůj karnet z druhé strany mohl opět vyzvednout. Z posledních sil doklopýtal do místnosti, která byla natolik těsná, že mu připomněla kabinku. K jeho smutku se však prudce rozjela — vzhůru. Po minutě zastavila a Mayo se ocitl v rozlehlé místnosti, ozářené umělým světlem. Stěny i strop byly světle modré barvy, prosty jakýchkoli ozdob. Uprostřed na lesklé podlaze stál malý stolek. Nebyl tam nikdo. "Pojď dál, ctihodný Mone Lestere," ozval se hlas. Mayo poznal, že vychází právě z onoho stolku. Přemohl bolest v krutě namáhaných nohou a tiše se přisunul blíž. Nehledal člověka, byl zvyklý na to, že dostává příkazy jen prostřednictvím hlasu, a proto byl ve styku se stolkem neobyčejně klidný. Netušil, že pod prostým panelem, opatřeným jen mikrofonem a několika čidly, se skrývá ten nejdokonalejší elektronický mozek, jaký se kdy podařilo vyrobit. "Podej zprávu z inspekční cesty."

Mayo nerozuměl, a proto neodpovídal. Chtěl vysvětlit, že jde o omyl a že není tím, za koho je považován, protože už je smířen s osudem, ale než našel vhodná slova, už to nestihl.

"Inspekční cesta byla vykonána v rozsahu dvou dnů a šesti hodin v sektorech 8, 10, 11 a 14 v pláštvi A 24. Hlavní příčinou nízké produktivity práce a zaostávající společenské koprodukce je především špatná pracovní morálka, způsobená nedostatečnou výživou trubců i dělnic, z čehož bezprostředně plyne nedostatečná výroba náhradních dílů a součástí k typu Bm 240."

Mayo udiveně pohlížel na karnet, který tentokrát místo jednoduchých rad spustil hotový řečnický koncert. Naslouchal tomu přívalem slov a nevěděl, že otevřel stavidla ventilu, který měl v Durhamu způsobit malou revoluci. Karnet totiž předříkával Lesterovy tajné záznamy, které se nikdy nesměly před Mocným Durhamem dostat.

"Nosná konstrukce pláštve A 24 je silně poškozena korozí v rozsahu od sto dvacátého pátého do sto třicátého pátého podlaží, dopravní a zásobovací systémy zde vážnou. Skořepina 22 byla postižena výpadkem a došlo k úhynu deseti chovných trubců, kteří byli právě transportováni k inseminaci. Řádný chod průmyslové sféry pláštve A 24 byl ohrožen dlouhotrvajícím požárem, způsobeným nezodpovědným jednáním podvyživených trubců pracujících s autogenem bez náležitých ochranných pomůcek. Šetřením bylo zjištěno, že ochranné brýle byly dodány potápěčům do sektoru 13, kde byly uskladněny bez jediného pokusu o reklamaci. Vedoucí organizátor sektoru 3 nechal v zájmu včasného splnění dodávek pracovat trubce bez ochrany zraku. Čtyři oslepli a museli být anulováni. Dalších několik set trubců uhynulo při požáru, včetně šesti vysoce kvalifikovaných, kteří v kritickou dobu propojovali v šachtě telefonní kabely. Přesný počet uhynulých není zatím znám, protože nakonec musela být kritická zóna uzavřena a hermetizována. Vstup dovnitř

není doposud možný. Vrchní organizátor sektoru 8, v jehož řídicí práci byly zjištěny hrubé nedostatky, včetně přijímání úplatků a zaměstnávání trubců ve svůj prospěch, byl odvolán z funkce a vyřazen z vrstvy Vyvolených. Při podrobné revizi hospodaření s potravinami bylo odhaleno, že namísto nařízených pravidelných postních dnů bylo jistými členy Rady Vyvolených pro plástev A 24, zejména pak Hoffreyem, Lagem a Zwadou, zavedeno jakési losování. Původním záměrem postních dnů bylo snížit dávky potravin o jednu třicetinu tak, že v pravidelných intervalech nebudou potraviny vydávány jedné třicetině trubců a dělnic. Tato pravidelnost byla vnějším zásahem zrušena a začala hra na náhodu. Ovšem vzhledem k jakýmsi zákulisním piklům, které lze přisoudit s největší pravděpodobností Zwadovi, je losováno trojnásobné množství trubců a dvojnásobný počet dělnic. Tito nereptají, protože politická práce organizátorů je stále ještě na dobré úrovni, ale co je zajímavé, dodávky potravin pro plástev A 24 zůstaly na původní úrovni. Je otázkou, kam se vlastně toto ohromné množství organické hmoty, původně určené pro zásobování trubců a dělnic, dostává, když se prokázalo, že množství potravy přesně odpovídá energetickému výdeji každého pracujícího a vlastně vzhledem k častému losování je energetická bilance mnohých jedinců silně deficitní. Pokud chceme udržet výkonnost na žádoucí úrovni, není možné pozastavovat výdej potravin častěji než jednou za třicet dní, a to v přesně stanoveném rytmu. V opačném případě se nedaří udržet pracovní tempo, následně bude muset být prodlužována doba regenerace i relaxace, možná i doba spánku, a zkracována pracovní doba, což povede nutně k omezování výroby s následným snížením počtu pracujících. Vrchní organizátoři některých sektorů žádají radikální regeneraci nejméně jedné třetiny trubců, kteří už jsou do značné míry amortizováni. Anulace nepřipadá v úvahu, protože líheň nestačí požadavkům, a pokud má být realizována plánovaná dostavba dalších deseti podlaží..."

Karnet hovořil ještě asi tři čtvrtě hodiny. Mayo stál bez jediného pohybu s karnetem na otevřené dlani a naslouchal jeho mechanické řeči. Na tuto polohu byl zvyklý, v zaměstnání stál dlouhé hodiny, ale nebyl už zjevně schopen udělat ani jeden krok, a to si hořce uvědomoval, že pokud audience dobře dopadne, čeká ho ještě přinejmenším cesta zpět do kabinky, návrat do vozu... Ne, to určitě ne. Jeho cesta skončí tady. Kdo ví, co všechno se dá očekávat od toho tajemného pulťáka. Konečně karnet zmlkl. Uplynula dlouhá řada minut, než Durham opět začal hovořit. Mayo naslouchal ostrým výtkám a připomínkám na adresu Mona Lestera, to zejména proto, že stroji se inspekce zdála být provedena povrchně až nedbale, a opatření, která Mon Lester nařídil, nedostatečná a málo důrazná. Mocný Durham trval bezpodmínečně na tom, že nadstavba deseti podlaží bude provedena a počet pracujících bude zvýšen o šest miliard nejméně za tři až čtyři roky. Dodávky zboží nesmějí být nijak omezovány, v opačném případě může být ohrožena celá existence planety.

"Chci slyšet tvůj názor, Lestere," hřímá stroj. Mayo se nehýbal. Samozřejmě vůbec nevěděl, co se po něm žádá.

"Odpověz, Lestere," opakoval příkaz Mocný Durham. "Chci slyšet tvé konstruktivní návrhy, zpravidla jimi jen hýříš."

Mayo projevil silnou touhu utéct, ale bolest v nohou mu v tom zabránila.

"Nic neslyším, Lestere. Mluv hlasitěji."

Mayo se rozhodl udělat krok. V okamžiku, kdy pozvedl nohu, pozbyl rovnováhu. Jeho tělo dopadlo na měkký podklad.

"Co se s tebou děje, Lestere? Nejsi nemocen?"

"A-ano, jsem," zašeptal Mayo. Neuměl lhát, a ani nelhal. Bolest v nohou si následkem sugestivního dotazu centra vysvětlil jako projev nemoci.

"Proč jsi to neřekl hned? Okamžitě zařídím intenzivní léčbu. Audienci odkládám na zítřek, na pátou hodinu ranní."

Do místnosti vjel nízký bílý stolek a tiše se zastavil dva kroky od ležícího trubce.

"Šťastnou cestu a brzké uzdravení, Lestere," řekl stroj.

Mayo nevěděl, co počít, ale tu zaslechl tiché pokyny karnetu. Napjal všechny síly, pozvedl se na ruku a překulil se na nosítka. Vozík opsal místností Mocného Durhama ladný oblouk a odvezl nemocného do nejbližší nemocnice.

6

Doktor Daniel Blass, ambiciózní čerstvý absolvent lékařské fakulty, sloužil svou první noc na pohotovostní službě a už dost dlouho se nudil. Během posledních šestnácti hodin byl přivezen jediný pacient, který potřeboval ošetření, a i to byla pouhá tržná rána na ruce, kterou spravilo obyčejné přelepení náplastí a zažehlení. S potěšením proto třímá v ruce lístek, kterým mu byl doporučen zajímavý pacient s vysokým postavením, jehož úspěšnou léčbou by si mohl vybudovat základ k úspěšné kariéře. Předběžná diagnóza, stanovená Mocným Durhamem — při pohledu na toto jméno doktor Blass významně pozvedl obočí a hvízdal —, naznačovala, že došlo k vážné poruše centrálního nervového systému, a navíc je podezření na akutní vestibulární syndrom, to vše v důsledku dlouhodobého pobytu ve stísněném prostředí pláště, na něž pacient ještě nebyl plně aklimatizován. Zvláštní shodou okolností Mocný Durham neuznával soukromé lékaře, a tak se pacient dostal k lékaři, který Mona Lestera osobně neznal. Doktor Blass se zájmem pohlédl na obrazovku, kde si mohl v detailu prohlédnout pobledlý obličej podivného člověka. Nápadně se podobal především vyspělému trubci zaměřenému na hrubou fyzickou práci, s typickými znaky dlouhodobého pobytu uvnitř pláště. Podoba pacienta příliš neodpovídala údajům na průvodním listě, podle nichž měl být jedním z Vyvolených.

Doktor Blass pokrčil rameny, odložil průvodku a stiskl několik tlačítek na služebním panelu. Lůžko s nemocným teď bylo od ostatního světa hermeticky izolováno. Pacient se nadvzděl na antigravitačním

polštáři a jeho tělo volně plulo do tubusu testovacího stroje. Diagnostické hlavy začaly rotovat kolem horizontálně se vznášejícího těla a zaznamenávaly podrobně všechny údaje o funkci důležitých životních pochodů. Po deseti minutách ustala jejich činnost; paměť byla zásobena nesmírným množstvím podkladů. K tělu pronikly kontaktní diagnostory. Tisíce neuvěřitelně slabých jehliček proniklo dovnitř těla, aby odebralo vzorky všech tělních tekutin a tkání. Jehličky byly tak tenké, že celé vyšetření bylo naprosto bezbolestné a Mayo je vnímal jen jako slabé škádlení regeneračními paprsky. Jen mu vadilo, že musí ležet ve strnule natažené poloze. Velice rád by skrčil kolena až k bradě, uchopil je oběma rukama a upadl do řízeného spánku. Tušil však, že by se to v dané chvíli nehodilo, tím spíš, že první člověk,

kterého kromě Elly v tomto světě spatřil, stál celou dobu za průhlednou přepážkou ve vzpřímené poloze. Výsledek vyšetřování se vzápětí objevil na displeji. Byl to chorobopis neobyčejně dlouhý a zajímavý. Blass z něho vyrozuměl, že nemocný se skutečně dlouhé roky pohyboval v pláštvi: velice oslabené svalstvo dolních končetin, které prakticky nejsou schopny normální funkce, naproti tomu neobyčejně dobře vyvinuté svalstvo šíje a paží, naprostá ztráta pigmentace kůže, trávicí ústrojí poškozené jednotvárnou stravou. K tomu přistupuje ještě omezená funkce mozku, vymazání celkových vzpomínek, ztráta schopnosti samostatně jednat a rozhodovat, omezené motorické schopnosti.

Blass se usmál. Člověk, kterého mu poslali k léčení, nemohl být nikdy inspektorem. Byl to nepochybně obyčejný trubec a on dostal pěknou zlost na toho, kdo si z něho dokázal takhle nemístně vystřelit. Ne ne, kamarádíčkové, se mnou není žádná psina, copak si myslíte, že nepoznám Vyvoleného od trubce? Zrušil skleněnou přehradu, vždyť trubec byl zcela neškodný a nebezpečí infekce nehrozilo. Škodlivé choroboplodné zárodky nebyly prokázány a Barunova teorie o tom, že byly zcela zlikvidovány právě tak jako všichni ostatní zástupci živočišné říše, se zdála opět potvrzena. Dokonce ani povídačky o tom, že v pláštích řadí tasemnice, tento experiment nepotvrdil. Trubec byl zcela zdrav — ovšem pro podmínky života v pláštvi. Ve světě Vyvolených neměl co pohledávat.

"Kdo jsi?" zeptal se ho lékař přímo, aby skončil s tou fraškou. Věděl, že trubci mají proti lžím blokaci.

"Mon Lester," odpověděl Mayo. Nelhal. Protože ho v poslední době tímto jménem nazývali, přijal je zcela přirozeně za své. Doktor se zachmuřil, odpověď ho neuspokojila. Pak se usmál:

"Půjč mi na chvíli karnet."

Mayo mu s důvěrou podal fialový obdélníček, na němž byly zakódovány hlavní znaky jeho nositele a byl nastaven na otisk palce pravé ruky. Lékař vsunul karnet do čtecího přístroje, který měl k dispozici pro identifikaci nemocných, kteří byli neschopni uvést v šoku či bezvědomí svá základní data, a pak s údivem četl:

"Mon Lester. Věk 49 let, svobodný, bezdětný, žije s nevlastní neteří Ellou, Jižní sektor 29, 45. ulice 13, povolání — inspektor pro podpalubní sektory. Vzdělání — sociolog, odborník na sociální struktury pláštve..."

Dál už to bylo nezájímavé. Doktor Blass stál tváří v tvář dvěma rozporným stanoviskům. Muž, který byl vyšetřován, nemohl v žádném případě být inspektorem, ale karnet, který nese data stoprocentně pravdivá, tvrdí něco jiného. Karnet Vyvoleného poslouchá jen svého majitele. Papilární linie prstu se nemohou u dvou různých lidí shodovat! Vždyť na tom je přece postaven celý systém identifikace! Tam dole, v úlu, jsou tyto detaily lhostejné, tam každý karnet poslechne toho, kdo jej drží v ruce, či spíše naopak, nositel poslouchá pokyny karnetu, pochopitelně s výjimkou velitelů pláštvi a hlavních organizátorů, ti však prakticky patří mezi Vyvolené a z různých příčin, o nichž se veřejně nehovoří, dočasně nesmějí do přírodního sektoru, ale nikdo z běžných trubců, dělnic, ošetřovatelů, krmíčů a dalších nižších sociálních vrstev by si karnetem Vyvoleného nepomohl.

Přestal uvažovat. Domyslel si, že jde o neobyčejně náročný test jeho schopnosti, všechny jeho reakce jsou přesně registrovány, později bude jejich záznam předložen nadřízeným, a pokud skutečně jde o test, potom v něm doktor Blass musí obstát, nu a v případě, že o test nejde, potom nemocný mezi Vyvolené skutečně patří a musí se mu dostat náležitá léčba. Trpí ztrátou paměti a deformacemi orgánů, v takovém případě je přece léčení neobyčejně jednoduché.

Vsunul karnet nemocného do stroje a nechal si poslat z ideového centra všechny údaje o fyzickém a duševním stavu Mona Lestera. Za několik minut Mayo pokojně spal a stroj do jeho hlavy zapisoval vzpomínky Mona Lestera, zaznamenané při jeho poslední návštěvě lékaře. Vzhledem k těžkému poškození byla paměť regenerována a ožívována tak, aby byla schopna správné činnosti po dobu nejméně dvou měsíců, kdy měl být pacient znovu podroben kontrolnímu vyšetření a léčení eventuálně zopakováno. Protože celá dosavadní paměť byla zjevně hrubým vnějším zásahem vymazána, přistupoval Daniel Blass k pacientovi tak jako při primární výchově příslušníka pracující vrstvy. Všechny podněty, které byly do mozku vyslány, byly po krátké době ještě jednou opakovány, aby byly utvořeny paměťové stopy sekundárního až terciárního charakteru. Současně byly pacientovy svaly podrobovány prudké regeneraci a náročné adaptaci. Oslabení svalstva paží a hrudního pletence nebylo nutné, ale svaly dolních končetin, jednostrannou činností až téměř amortizované, si vyžádaly miliardy nových stavebních buněk, docházelo k podstatné úpravě klidové délky jednotlivých svalů, byla obnovována jejich pružnost a schopnost kontrakce.

Čtyři hodiny trvala náročná operace, a když končila, byl doktor Blass na svou práci nesmírně pyšný. Na operačním stole ležel nyní docela jiný člověk. Co ovšem doktor Blass nevěděl a pravděpodobně by ho to v té chvíli příliš nepotěšilo, byl fakt, že pacient probouzející se z narkózy si uvědomil, že se v něm mísí vzpomínky dvou zcela rozdílných lidí.

Zwada, prošedivělý hubený muž s nakrátko ostříhanými vlasy, oblečený do fialového stejnokroje předního občana, se upřeně a bez hnutí díval do obličeje Laga, který mu právě barvitě líčil průběh své poslední audience u Mocného Durhamu. Lago, přes svůj nízký věk neobyčejně tlustý, možno říct, že natolik, že ho to zbavovalo nepříjemné povinnosti čas od času se ponořit do hlubin úlu a na vlastní oči se přesvědčovat o tom, že krajně nepříznivá hlášení, která se mu v poslední době slétají na stůl jako vrabci k hromadě zrní, jsou do posledního písmene a do puntíku pravdivá, strávil u mocného Durhamu několik velmi nepříjemných čtvrthodinek, zejména když byl nucen vysvětlovat, jak je to s postními dny a kam se vlastně ztrácejí prokazatelně vyrobené a podle všech hlášení a ukazatelů i spotřebované potraviny v pláštvi A 24. Lago pochopitelně vůbec neměl v úmyslu prozradit byť jen slůvkem skutečnost, že toto, v součtu skutečně nemalé množství, je systematicky přeskupováno do nově zřízené pláštve, či zatím pláštvičky FAER 63-07 o ploše čtyřiceti čtverečních kilometrů a mocnosti dvaceti podlaží, kde je nyní soustředěno něco kolem tří miliónů příslušníků pracujících vrstev a která je vlastně ve skutečnosti soukromým podnikem velkého triumvirátu. Proto také předstíral, že o podobných praktikách mu není nic známo a že nepochybně jde o nějaké nedopatření v účtování, což při zastaralých metodách a nedokonalé registraci zásob, které jsou skladovány na zbytečně velkém počtu míst za velmi nevyhovujících podmínek, není nic divného. O tom, že právě tento

způsob hospodaření mu nejvíc vyhovuje, se pochopitelně nezmínil, a navíc mohl tuto okolnost připomenout bez obav, protože znal mouchy Mocného Durhamu a věděl, že je konzervativní povahy a bude se hrozit toho, že celá změna systému zásobování bude tak nákladná, že ji to bude činit prakticky neproveditelnou. Není divu, vždyť v plástvi A 24 bylo soustředěno pět set miliard pracujících a výpočetní systém v čele s Mocným Durhamem, který chod plástve řídil, je již víc než padesát let starý a byl instalován v době, kdy plástev měla pouhých padesát podlaží. O nynější kilometrové mocnosti tohoto výrobního gigantu nemohlo být v tehdejších pionýrských dobách s řídkým osídlením ani zdání. Informační systém byl nutně přetížen a jeho kapacita je omezená. Ovšem před Mocným Durhamem se takhle mluvit příliš nedoporučuje, protože je nesmírně ješitný na skutečnost, že není lidského původu, navíc se sám pravidelně rozšiřuje a doplňuje, jeho čelné monobloky přicházejí na pomoc výpočetním centrům uvnitř plástve, ale skutečnost, že řízení výroby vyžaduje radikální změnu, si kromě Mocného Durhamu uvědomovali už snad všichni. Velká trojice to pochopitelně věděla rovněž, ale současný status quo jí plně vyhovoval. Našli se však zbytečně pilní slídlilové, kteří přeháněli horlivost a otvírali si ústa, kde to nebylo žádoucí.

"Odešel jsem ve velké nelibosti," podotkl Lago, "ale jsem si téměř jist, že vím, odkud vane vítr."

Hoffrey, štíhlý čtyřicátník, který velmi nerad nosil stejnokroj a i zde, na polooficiálním jednání, si hověl ve smokingu, čímž zjevně porušoval zákaz jakéhokoli používání organických hmot — jako jeden z mála si to ovšem mohl dovolit — doposud trpně poslouchal, jaký příval nepřijemnosti se hrne i na jeho hlavu, pak však prohlásil:

"Snad nemyslíš toho ubohého inspektora, který na to jednou musel přijít a s nímž jsme uzavřeli jistou dohodu?"

"Ano, právě toho. Kdo ví, co sledoval tím, že tu elektronickou škatuli informoval o obchodních jednáních, na nichž se sám finančně podílí."

"Neslyšel jsem, že by se vrátil z plástve," pronesl rozvázně Zwada. "Jeho první cesta přece vede vždycky sem. My dostáváme zprávu o několik hodin dřív, než ji dostane sám Mocný... Ovšem nevím, proč tady přemýšlím nahlas, to víte tak dobře jako já. Poskytli jsme mu přece dostatečnou hmotnou motivaci, tak proč by to dělal?"

"Na to se ho budeme muset zeptat osobně, ale kromě nás tři a jeho to Durhamu nikdo jiný vyžvanit nemohl," řekl Hoffrey a podíval se významně po svých družích, kteří učinili totéž.

"Budiž, dejme vyhledat Mona Lestera," souhlasil Zwada, "a za předpokladu, že nikdo z nás tří.."

Nedomluvil. Na obrazovce videofonu se náhle objevila rozpačitá Ella, která se spojila se Zwadou tísňovou linkou.

"Co se stalo, děvče?" zeptal se Zwada zbytečně přísně.

"Můj strýc je nezvěstný, ctihodný Zwado."

"Copak on se nevrátil včera z inspekce?"

"Ne, ctihodný Zwado. Jen...," neodpověděla, sklopila oči a zapýřila se.

"Co jen?"

"Jen jsem si myslela, že je tady, ale nebyl," vymlouvala se dívka, která nemohla přiznat, že přes noc v domě prakticky ukryla uprchlého trubce.

"Podivné," zabručel Zwada, a aniž ji cokoli přislíbil, zrušil spojení. Chvilí váhal a pak zavolal hlavní česno.

"Včera máme zaznamenáno jednadvacet průchodů do úlu a šestadvacet z úlu," hlásil robot. "Mezi těmi, kteří vystoupili do přírodního sektoru, je i Mon Lester, vrchní inspe..."

Zwada ihned zrušil spojení a zavolal Ellu.

"Ale on tady opravdu nebyl, ctihodný Zwado," vykřikla překvapená Ella.

"Tak kdo vlastně prošel česnem? Služba hlásila, že Mon Lester včera z úlu vystoupili"

"Kdo by tu byl, nikdo přece," dělala se Ella toho, že by se Zwada mohl o trubci dovědět. Málem litovala, že se na Zwadu obrátila, ale strach o strýce se začal během dlouhého osamocení hlásit. Netušila v té chvíli, že zachránit by ho mohla skutečně jen tím, kdyby oznámila, co se vlastně stalo. Když si uvědomila, že by musela vyličit všechno, co s trubcem prožila, zůstala raději zticha.

"Nu, uvidíme. Pokud se někde před námi skrývá, radím mu, aby se co nejdřív objevil."

"Kdyby přišel, tak mu to řeknu, ctihodný Zwado," vydechla si Ella. Obrazovka pohasla, dívka ulehla na pohovku a dala se do pláče.

Zwada v témže okamžiku vypustil šlahouny svých špičků po městě s cílem vypátrat, kam se vlastně ukryl vrchní inspektor Mon Lester a proč se dosud neohlásil. Ptát se Mocného Durhamu nepovažoval v té chvíli za vhodné.

Než však mohl ten mohutný a nesmyslný aparát spustit, ohlásil se náhle automatický vrátný:

"Ctihodný Mon Lester žádá o přijetí."

8

Když se Mayo probudil, měl v prvním okamžiku nesmírný pocit úlevy. Seznal, že ho přestaly bolet nohy a k tomu se současně přidal dosud nepoznaný pocit lehkosti a neuvěřitelná volnosti. To nemohlo být způsobeno prostým regeneračním zařízením, to musel být jen důsledek bazální operace. Když mu proběhla mozkem tato myšlenka, pochopil, že není sám sebou, že cítí, jak do něj vstoupil někdo jiný, a přesto měl zcela konkrétní vzpomínku na včerejší ráno, kdy se probudil ve své neuvěřitelně těsné buňce o objemu pouhých sto dvaceti litrů, vzápětí někde ztratil — patrně nedokonale dotvořenou kapsou — svůj šedý karnet a krátce nato oloupil Vyvoleného ve fialové kombinéze, i na vzrušující zážitek s milou dívkou v Lesterově vile, kdy se zachoval dost nechutně, ale do mysli se mu začaly vplétat další pojmy, jako jsou úl, plástev, česno, trubec, město, vesmír, Země. Myšlenky křížovaly jedna, druhou, mísily se a prolínaly, hemžily se jako sršni v šedé mozkové kůře a hledaly své místo, řadily se do zákrytu ve své neodbytné snaze zachovat svému nositeli přehled, až se Mayo začínal upamatovávat i na to, kolik inspekčních cest do úlu podnikl a jaká hlášení o nich sepsal, která místa plástve A 24 má prozkoumána tak, že by se v nich vyznal naslepo, a on se v nich skutečně naslepo vyzná, protože má do sítnice voperována infračervená čidla, aby se v úlu vyznal za všech okolností,

před očima má zrezivělé konstrukce dolních podlaží, příčné nosníky zpuchřelé bodovou korozí, kovové podlahy propadlé působením tlaku nohou nekonečného zástupu pracujících, pohybujících se na nich v rytmickém a nikdy nekončícím koloběhu, vzpomněl si na dlouhé řady dělnic s pytlí cementu na zádech ohnutých tak, že se prakticky nikdy nemohly narovnat, na velký počet trubců bez jediného zbytečného pohybu strnule stojících u nekonečného pásu a tupě sestavujících jednu součástku k druhé, aniž by jediný z nich chápal či chtěl chápat, co vlastně dělá, viděl před sebou tváře organizátorů, kteří, ač prakticky celý život strávili pod povrchem, měli jediný životní cíl, a sice obohacovat se, kde je to jen možné, a to jen proto, že jim společnost dala do rukou jakýsi díl moci a oni jej dokázali takto zneužívat, díval se do očí knechta, jehož se mu podařilo popohnat před kárnou komisi za to, že ubíchoval dva trubce, kteří se provinili jen tím, že se následkem podvýživy zhroutili, a s hnusem si připomněl, že knecht byl odsouzen k nízké pokutě za to, že předčasně zničil dosud zcela neamortizovaný materiál, a pak náhle uviděl tři zcela jiné tváře, denně vystavované slunečnímu svitu a blahodárnému působení kyslíku, kterého tam dole je tak neuvěřitelně málo, viděl skupinu Vyvolených, sedící na střeše mrakodrapu u láhve vína, přemýšlel, proč ty tři tak nenávidí, a náhle věděl vše, protože uviděl svou vilu a štíhlou dívku, která se s ním před nedávným loučila. Ella. Kruh vzpomínek se uzavřel a zregenerovaná osobnost byla schopna opustit nemocnici. Doktor Daniel Blass skončil svou práci.

Mayo ho nevidí. Má před sebou jen utkvělou myšlenku a jen jeden cíl. Projde kolem lékaře, uchopí svůj karnet, ležící volně na stolku, a jedním krátkým slovem mu přikáže, aby ho oblékl. Rychlým krokem odchází. Vypadá jako Mayo, trubec z plástve A 24, na sobě však má fialový stejnokroj Vyvoleného a ve tváři zcela jiný výraz než před několika hodinami. Byl trubcem, schopným jen pracovat, jíst a milovat bez lásky, a zároveň byl člověkem, jedním z nejpřednějších občanů z vrstvy Vyvolených, disponujícím tak velikou mocí, že se před ní necítili jistí ani mocní triumvirové.

Mayo teď už věděl, kolik let Mon Lester sbíral důkazy o nekalé činnosti Zwady, Laga a Hoffreye, věděl, že už jen málo chybí k tomu, aby se onen pověstný vlásek přetrhl a jejich moc se zhroutila. Teď ho mrzí, že se jeho zásluhou dostaly četné informace k receptorům Mocného Durhamu předčasně, a obává se reakce toho všemocného elektronického mechanismu. A také si není jist tím, jak se zachovají ti tři, jichž se to nejvíce týká, má dobrou představu o tom, jaké škody mohou napáchat.

Nemůže uškodit si některé věci s nimi ujasnit.

Mon Lester byl jedním z mála předních občanů, kteří nevěřili v nutnost existence úlu; vzpomínal na dědovo vyprávění o šťastném životě na Zemi, jejíž povrch byl tenkrát pokryt jen dvaceti až třicetipodlažní vrstvou, z níž ještě bylo možné pro všechny obyvatele čas od času vystupovat vzhůru a kochat se krásou slunečních paprsků, denního světla, modré oblohy či blikajícího třpytu hvězd.

A jak vypadá svět dnes, po několika desítkách let?

Všechny pevniny jsou zamořeny do neuvěřitelné výšky jednoho až tří kilometrů jednolitou masou několika set úlů, každý z nich je rozdělen na desítky pláství, celá ta neforemná hmota roste a kyne, nadouvá SG jako zhoubný nádor, zatěžuje povrch planety nesmírnou tíhou, až se kontinenty začínají v litosférických deskách bořit, jejich drift, trvající stamilióny let, je narušován, což má za následek zvýšenou tektonickou činnost, jež ve svých důsledcích opět boří stavby vybudované s mravenčí pilí, spodní podlaží úlů se hroutí, ale nikdo se už o tyto oblasti nestará, místa ještě před deseti lety obyvatelná jsou nyní nepřístupná a v nich jsou pohřbeny miliardy lidských bytostí, jejichž osud zajímá přední Vyvolené jen potud, že si uvědomují, jaká je škoda biomasy, která by mohla být použita ke vzniku nových pracujících, ale jinak — co je miliarda lidí pro takového Zwadu, Laga či Hoffreye?

Nad tím vším bdí ve dne v noci nenahraditelný pomocník, elektronický mozek, bez něhož by celá existence úlu byla nemožná. Nikdo by nebyl schopen se svými omezenými schopnostmi člověka zorganizovat ve stovkách podlaží nepřetržitý pohyb miliard bytostí, zásobovat je potravinami a nejnужnějšími předměty potřebnými k životu, ale především organizovat a řídit výrobu. Ale ani sám Mocný Durham teď kupříkladu neví, že v plástvi A 24 existuje ještě několik výpočetních center, na něž on vůbec není napojen... Mon Lester věděl možná víc, než bylo nutné vědět. Ve své podstatě jednoduchý Mayův mozek, víc než desítku let metodicky otupovaný, si nemusí teď uvědomit nebezpečí impulsivního chování a zcela mu zůstává cizí pojem diplomacie. Sedí teď v předpokoji a správně tuší, že ti tři za ocelovými vraty se radí, co počít, že informace, kterými narušil klidný chod plástve, se již k jejich uším dostaly. Doufá, že ho přijmou, je to přece i v jejich vlastním zájmu. Vidí zrcadlo. Divá se na sebe a dobře si uvědomuje změny, které v jeho vzhledu nastaly. Podoba tváře mu sice zůstala, ale dosud holá lebka je porostlá hustými vlasy, pleť má snědou jako všichni Vyvolení a liší se od nich snad jen menší a v ramenou širší postavou. Zrak má čistý a nezastřený, vidí na denním světle dokonale, oči se alomodovaly na nezvyklou perspektivu, na rozlehlé prostory, uklidnily se, nemusí je mhouřit při každém záblesku, rozeznává i drobné detaily, vidí, že se na stropě něco pohybuje, a zřetelně vnímá, že ten nepatrný tvoreček má osm nohou. Vida, oficiální místa tvrdí, že člověk je v současnosti jediným (a v tichosti se dodává, že posledním) živým organismem na planetě, a najednou Je tu pavouk. Někdo se mylí, a to Je dobře, život se asi nedá tak snadno zlikvidovat, jak by si někdo přál, a člověku nemůže pořád stačit jen iluze umělých stromů, v nichž není jediný atom uhlíku... "Ctihodný Mon Lester je očekáván!" Zvučný hlas přerušuje jeho úvahy. Mlčky vchází do kabinetu. Jsou tu pěkně pohromadě všichni tři a zdá se, že se na jeho návštěvu dobře připravili. Něco však přece jen nečekali, protože ohromně vyskakují z pohodlných klubovek. Toho člověka, který před nimi stojí v nejnovějším fialovém stejnokroji, neznají. Marně se snaží si domyslet, co znamená ten jeho tajemný pohled. Zwada má jakési svrbění, že to všechno předznamenává něco nedobrého.

"Kdo jste?" vzpomínal se Zwada jako první. "Možná že Mon Lester, a taky třeba trubec Mayo," odpovídá tázaný s úsměvem a vychutnává dojem, který způsobil. Bez pobídky usedá do Čtvrtého, dosud volného křesla.

Zwada posunkem nabádá své druhy, aby se neunáhliili a vyvarovali se neuvážených činů.

"Nehrajme si na schovávanou," říká Zwada. "Mona Lestera přece dobře známe. Nechápu, jak můžete zneužívat jeho

jména."

"Užívám jména, které jsem v tomto světě dostal," odpovídá klidně Mayo, "nemyslím si však, že identita mé osoby je pro další rozhovor podstatná. Přístupme raději k věci. Ráno jsem hovořil s Mocným Durhamem..."

"To vy jste mu vyžvanil ty nehoráznosti?" zasyčel Lago,

"A, vidím, že už jste se informovali," podotkl Mayo. "Tím lépe. Ušetří mi to vysvětlování. Přišel jsem vám prostě oznámit, že pokud se nepřizpůsobíte novému systému organizace, vaše vláda se nenávratně nachýlila ke konci." Významně na sebe pohlédl a Hoffrey se nezdržel úsměvu. Slova, která tady slyšeli, byla napohled tak absurdní, že zatím nemohla otřást jejich sebevědomím.

"Příteli, ať jste kdokoli," zachoval Zwada stále ještě chladnou hlavu, "třeba byste byl Mon Lester, jehož jménem se neoprávněně oháníte, jistě dobře víte, co jsme my tři v zájmu lidstva vykonali. Přestaňte proto užívat silných slov, určitě je vám známo, jaká je současná politická i ekonomická situace. Nemyslím, že rozhovor s vámi bude nějakým přínosem pro budoucnost. Odejděte proto dřív, než vás nechám zadržet bezpečnostními orgány."

Prohlížel si přichozího a zkoumal, nemá-li někde ukrytu zbraň, uniforma však k tělu dobře přiléhala. Navíc mladík nevypadal na to, že by chtěl použít tak zákeřné metody. Ovšem dostal se dovnitř a automatický vrátný hlásil Mona Lestera. Zwada se marně snažil pochopit, co to znamená.

"Máte pravdu, ctihodný Zwado. Mon Lester ví skutečně lépe než kdo jiný, že vy tři jste lidstvu ku prospěchu jako ti nejhorší paraziti. Jen se vám podařilo načas mu ucpat ústa zlatem, stal se tak jedním z vás, a tím i vaším spoluvíníkem. Vezměme to raději zkrátka. Mocný Durham je informován. Zítra ráno v pět hodin mám u něj novou audienci, kde bude dohodnut další postup v nápravě hrubých chyb, omylů a přehmatu, ke kterým za vašeho působení došlo. Především bude zkrácena pracovní doba, budou prodlouženy regenerační přestávky, zrušeny postní dny, dále budou odvoláni neschopní a úplatní organizátoři, na jejichž místa budou dosazeni nejvýkonnější z trubců, bude omezena výroba pro přírodní sektor a naopak zvýšena produkce pro obyvatele plástve. Nakonec se budeme zabývat koncepcí změny systému reprodukce."

Seděli jako zařezaní a nechápali, Jak může člověk z vrstvy Vyvolených uvažovat takovým způsobem. Ten člověk tady není tak neškodným bláznem, jak se v první chvíli zdálo, a s karnetem inspektora kategorie A může dokonce narušit i psychiku Mocného Durhamu...

"Ctihodný ..., " zakoktal se Zwada, protože dobře nevěděl, jak má neznámého oslovovat, "vy tady útočíte proti samotným principům existence naší společnosti. Snad vám nemusím objasňovat historický vývoj civilizace, člověk je přece jediným vládcem přírody a vše, co konáme, se děje v jeho zájmu a prospěchu ..."

"Nechtě si ty fráze na kázání v kostele," přerušil ho rázně Mayo. "Míníte tím lidstvem i ty ubožáky z úlů, které jste ponížili na něco mnohem horšího, než jsou stroje, které můžete po miliónech vysávat a likvidovat jako zvířata, která jste mimochodem už zlikvidovat dokázali. Proč produkuje ty miliardy ubožáků? Vždyť už jich je tolik, že devět set devadesát devět z tisíce jich pracuje. Jen na to, aby se celá tisícovka udržela při životě, aby se stavěly nové plástve a do nich byli naháněni další a další trubci, aby pracovali a dřeli na to, abyste vy tady ve své přírodní sféře mohli dýchat vzduch, který je vyroben uměle, a pít vodu stokrát destilovanou, abyste mohli mít nad hlavou modrou oblohu. Kolik trubců musí těžce dít jen na to, abyste se vy tři mohli dobře navečeřet? Kolik miliard jich musí zemřít do osmnácti let věku, abyste se dožívali v klidu a blahobytu stovky? A co víc, ctihodný Zwado. Kam se ztrácí polovina produkce plástve A 24? Dovedete si představit, jaký zmatek se bude dít v Mocném Durhamu, až mu budu vyprávět o takové zajímavosti, jako je plástev FAER 63-07? Necítíte mrazení v kostech při pomýšlení, že se doví přísně důvěrné informace o šestnácti výpočetních centrech mimo jeho působnost? Tváříte se kysele, vidím, že jsem vás ťal do bolavého místa. Ne, nebudu na vás žalovat. Zatím. Přicházím vám nabídnout spolupráci na mém projektu. Sami nejlépe víte, kde jsou nejcitlivější problémy a jak nejsnáze najít nápravu. Pokud odmítnete, nevadí, schopných lidí se najde dost. A pokud na mne chcete zavolat nějakého policistu, zajímalo by mne, co proti mně může podniknout, pokud mám tohle," a poklepal rukou na kapsičku, z níž vyčníval Halový karnet.

Lago se neovládl a vrhl se na Maya. Domníval se, že ho snad přemůže, tím spíš, že nezapojil ochranné pole karnetu. Zwada k němu vyslal vyčítavý pohled, ale to už Mayo sevřel Lagovy ruce svými ocelovými pěstmi, trénovanými dlouholetou dřinou. Lago zasténal a klesl. Ani sám Mayo netušil, jakou má sílu. Obě zápěstí měl Lago rozdrcena.

"Škoda," podotkl Mayo. "Vidím, že dohoda s vámi není možná. Budu si muset nalézt jiné přátele."

Otočil se a rozhodným krokem odcházel. Řekl jim už vše, co chtěl, a dověděl se, na čem je. Vytušil však, že celá záležitost pospíchá, a tak se nechal znovu ohlásit u Mocného Durhamu. Stroj však večer nepřijímal, na konverzaci s lidmi měl vyhrazeny hodiny od pěti do sedmi ráno, připomněl však Mayovi, že je u něho na tu dobu objednaný a že audienci dosud nezrušil.

Když Mayo usedl do svého vozidla a dával pokyn, aby jej odvezlo domů, začínalo se nad pochmurným městem, postaveným uprostřed rovné plochy z kovových desek, stmívat.

9

Ella, zneklidněná starostmi o strýce i z následků neobvyklé včerejší události, odpočívala v hale a čekala. Celý den se marně pokoušela vyzvědět, co se stalo s Monem Lesterem. Dostávala rozdílné informace: "Je na audienci u Mocného Durhamu, je na léčení, je u ctihodného Zwady." Nikde však nebyl k zastížení, a přesto se prokazatelně stále pohyboval někde nedaleko. Proč však nepřišel domů? Souvisí s tím snad noční návštěva drzého trubce s jeho karnetem? Ella nebyla schopna si domyslet, že v současnosti člověk přestává být člověkem a stává se pouhým pořadovým číslem a že to, co celý den sleduje, je vlastně pouhý přelud.

Dychtivě vyskočila z křesla a vrhla se ke dveřím, když jí konečně karnet oznámil, že ctihodný Mon Lester si se slečnou přejde hovořit.

Byla překvapena. Byla zklamána.

Možná že to byl ten trubec, se kterým se tu setkala včera večer, ale rozhodně to nebyl její strýc. Ale proč se ohlásil jeho jménem? A jak se ten trubec od včerejška změnil! Ne, to už přece není ubohý, nahý, vystrašený, pudově jednající živočich, to je Vyvolený, má i slavnostní uniformu! Co to však má všechno znamenat?

"Promiňte, ctihodná Ello, že opět narušuji vaše soukromí," řekl Mayo. "Bohužel však nevím, kam jinam bych se měl uchýlit. Mohu u vás dnešní noc vyhledat přístřeší?"

Váhavě couvla. Jak nepřírozená, šroubovaná řeč! Už nevypadá tak bezbranně jako včera a Ella cítí, že tentokrát není, proč se bát.

"Kde je vlastně můj strýc?"

"Včera jste ho tolik nepostrádala."

"Byla jsem... no, hloupá. Odpuštěte mi to. Proč se však za něj vydáváte? Kdo vlastně jste a kde je on?"

"Obávám se, že ho považovali za trubce bez karnetu," řekl Mayo a připomněl si osudný okamžik, kdy se zvedaly clony rozdělující autobus na jednotlivé kabinky.

"Vůbec vám nerozumím!"

Pokusil se jí vše vysvětlit.

„Tak vy jste včera říkal pravdu?"

"Trubec nelže, slečno."

"Tak proboha něco dělejte! Přece ho tam nenecháte zaživa shnít!"

"Co vy o tom víte," vzdychl Mayo. "Možná že by nemělo být problémem ho odtamtud dostat," podotkl, ale příliš svým slovům nevěřil. Jako inspektor dobře věděl, jaké tresty jsou uděleny za ztrátu karnetu, a navíc, že v pláštvi si s identifikací nikdo příliš starosti nedělá. Jak nalézt někoho mezi milióny dalších, stejně postižených? Jak je nesvědomitě spoléhat při vstupu do úlu na tupost a vrozenou pasivitu trubců! V nebezpečí jsou schopni jednat instinktivně, rozhodně a zákeřně.

"Zkusím to," odpověděl Mayo a udělal to jediné, co mu zbývalo. Vzhledem k svému vysokému postavení si mohl dovolit vyslat do pláštve A 24 příkaz k vyhledání trubce číslo 536 367 RD 72 Mayo. Pokud byl Mon Lester zadržen pod tímto identifikačním znakem, byla tu naděje. Jinak ...

"A kdo jste opravdu vy?" zeptala se přece jen už trochu uklidněná Ella.

Vyprávěl. Nedůvěřivě kroutila hlavou. Nebyla ochotna věřit tomu, že v jeho mozku je současně zahrnuta i značná část paměti Mona Lestera. Přesvědčil ji o tom až tehdy když jí připomněl některé epizody z inspektorova života, které jako trubce Mayo rozhodně nemohl znát.

"Vy jste skutečně trubcem? Jaké to asi je?"

"Ne, přestaňte," vykřikla po dvou minutách, kdy vyděšeně naslouchala jeho slovům. "Nechci to už slyšet!"

"Proč?" podivil se Mayo.

"Začínám si představovat, že někde můj strýc..."

"Že tam někde zakouší váš strýc útrapy života obyčejného otroka? Čím se váš strýc odlišuje od ostatních lidí?"

"Je přece Vyvolený!"

"Vyvolený k čemu a kým? Je to člověk jako každý jiný, který se jen náhodou narodil tady, nahoře. Ted na něho dřou miliardy."

"To je přece nutnost."

"Ta dřina miliard otroků, to je nutnost? K čemu? K tomu, aby se pár set tisíc Vyvolených mohlo oddávat životu plnému blahobytu a přetvářky, aby mohli dýchat vzduch a vidět slunce? A co ti tam dole, v pološeru, v ovzduší přesyceném zplodinami výroby, dráždicím ke kašli a k slzám, co ti, kteří jsou odkázáni na syntetickou stravu bez chuti a vůně, jejichž jedinou radostí jsou dvě hodiny relaxace po dvaceti hodinách práce a před padesáti hodinami umělého spánku, na ty nikdo nemyslí?"

Nechal se možná až příliš strhnout

Viděl, Jak se vyděšená dívka od něho stále víc odtahuje.

"Promiňte, nechtěl jsem vás rozrušit. Myslel jsem si, že váš strýc s vámi o těchto problémech diskutuje."

Lehce zavrtěla hlavou.

"Vidíte, a já na něj v tomto boji, který nebude lehký, spoléhám jako na svého spojence. I proto bych byl rád, kdyby se mi ho podařilo vysvobodit."

Ella nechápala, jak může mít někdo starost o příslušníky obyčejných pracujících vrstev. Vždyť se s mnohými z nich setkala a dobře věděla, že jejich požadavky jsou minimální a hledají své uspokojení vlastně jen v práci. Byla skutečně z jiného světa. Mon Lester ji vychoval jako řádnou členku vrstvy Vyvolených. I on tušil marnost svých idejí.

"Bojím se vás, vedete divné řeči," řekla Ella. "Vy mezi nás opravdu nepatříte. Proč ..."

Do ticha, doposud rušeného Jen dvěma vzrušenými hlasy, zazněl tlumený výbuch. Podlaha se otřásla. Ella zbledla a chytila se Maya za ruku.

"Co to bylo?"

"První Zwadův pokus, jak se mě zbavit. Četl jsem mu to na očích, když jsem od něj odcházel. Nic se nám nemůže stát, i kdyby chtěl náš dům anihilovat. Mon Lester vybudoval dokonalou ochranu. Jsme teď v pevnosti."

"Říkáte — náš dům?"

"Promiňte. Ale hovořím myšlenkami Mona Lestera."

"A co s námi teď bude?"

"Nic. Prožijeme tady klidnou noc. Zwada je přesvědčen, že vila shořela."

"Ale já se bojím."

"Nemáte čeho. Jen bych vás chtěl požádat, abyste až do rána neužívala karnetu. Mohlo by to Zwadovi prozradit, že mě nezlikvidoval."

"A to on chtěl zabít — i mne?" dělala se Ella.

Mayo chvíli mlčel a hledal vhodná slova. Ubohá dívka vůbec nevěděla, v jak krutém světě vlastně žije. Přikývl.

"Ale já jsem mu přece nic neudělala..."

"Vy ne, zato já ano."

Náhle promluvil karnet.

"Informace pro vrchního inspektora Mona Lestera. Pátrání po trubci identifikačního znaku 536 367 RD 72 Mayo probíhá úspěšně. Je zaznamenáno, že včera v 18 hodin dvacet šest minut stanul před kárnými tribunálem, kde byl za ztrátu identifikace a vzpurnost potrestán krátkodobou izolací. V současné době vykonává trest v uhelných dolech. Podle vašeho příkazu bude během osmnácti hodin dopraven do vašeho domu."

Mayo mlčky přikývl hlavou.

Karnet se odmlčel.

"Co to znamená?" zeptala se Ella.

"To znamená, že ctihodného Mona Lestera odsoudili místo mne. Zítra tady bude."

"Proč to trvá tak dlouho?"

"Děvenko, dovedete si představit, jakou má rozlohu pláštěv, a hlavně — jak je hluboká?"

Něco zasyčelo a na oknech z venkovní strany ulpěla podivná bílá hmota. "Požárníci," usmál se Mayo. "Chcete se podívat?"

Spustil televizor na tajný kanál. Sledoval detailní záběr trosek Lesterovy vily, která byla obklopena několika požáry vozy. Trosky se pomalu pokrývaly bílou hasicí pěnou a plameny, doposud šlehající do značné výšky, začínaly pohasínat.

"Přesně tentýž záběr vidí nyní Zwada a určitě si mne ruce. Nu, ráno bude nemile překvapen." "Čím?"

"V pět ráno přijdu na audienci k Mocnému Durhamu. A on tam určitě bude."

10

Přišla uprostřed noci.

"Mohu k vám?" zašeptala. "Bojím se sama."

Mayo jen lehce otevřel oči a něco zabručel. Vlezla si k němu pod přikrývku. Objal ji kolem ramen.

Vzpomínky Mona Lestera nasýtily sféru sekundární paměti a jen zlehka pronikly do paměti terciární. Teď když Mayo spal poprvé v životě skutečným neřízeným spánkem, docházelo v jeho šedé mozkové kůře

k náhlým změnám. Doktor Daniel Blass odvedl solidní práci a výsledek by byl dokonalý, kdyby regeneroval skutečný mozek Vyvoleného.

Pokud by chtěl regenerovat mozek trubce tak, aby se vyrovnal mozku Vyvoleného, musel by ovšem použít mnohem agresivnějších a déletrvajících metod. Vždyť i v případě Vyvoleného lékař připustil, že paměť takto regenerovanou bude nutno pravidelně obnovovat. V případě humanizovaného trubce začaly výsadky paměti vznikat už po několika hodinách.

Ellu probudil prudký stisk. Otevřela oči, ale viděla jen tmou, cítila, jak ji k lůžku tlačí nesmírná tíha, a na těle vnímala dotyky neodbytných prstů. Tatam byla něžnost, kterou projevoval její druh ještě před několika hodinami, kdy jejich cesty zkřížila náhoda, a možná i společné neštěstí. Teď slyšela z jeho hrdla přidušené, napolo zvířecí skřeky a bránila se marně dotykům těla, jehož činnost byla povzbuzována pouze pudovou reakcí. Marně mu poroučela, aby ji nechal, marně prosila. Mayo měl v tu chvíli rozum trubce, ale zbyla mu ještě stopa lidské vůle, která velela, že nemusí poslouchat ničí příkazy. A také je neposlouchal.

Když se konečně ukojil, vstal a hleděl do tmy podivnými prázdnými očima.

Rozsvítila světlo a zděšeně vykřikla. Nepoznávala ho. Nepřítomný pohled, možná víc zvíře než člověk, místo tepen na krku jen prudce se svíjející provazce, tepající pod tlakem mohutného srdce, ženoucího jako mohutná pumpa do těla dvakrát víc krve než u normálně vyvinutého člověka, ruce s neuvěřitelně silnými pletenci svalů a s dlaněmi křečovitě se svírajícími, to přece už nebyl ten člověk, který s ní včera večer tak laskavě a srozumitelně hovořil. To už byl zas jen obyčejný trubec, zrůda, méněcenná bytost, patřící někam hluboko do úlu, ale ne už tak neškodný. Ne, ten tvor tady nemá co pohledávat. Zahalila se prostěradlem a couvala ke stěně, jako by měla strach, že se na ni znovu vrhne.

Mayo se však nehýbal.

"Jdi pryč!" vykřikla. "Nenávidím tě! Táhni!"

"Ano, paní," odpověděl Mayo zcela pokorně, lehce se uklonil a toporným krokem vyšel z místnosti; protože nedostal pokyn k tomu, aby se oblékl, zůstal nahý. Zabouchla za ním dveře.

Zůstal za nimi bezradně stát. Chtěl uposlechnout pokynu, který dostal, cítil povinnost vyplnit příkaz, ale něco mu zabránilo v dalším pohybu. Prohlédl si otevřené dlaně a pochopil. Neměl karnet.

Jak se to mohlo stát? Vždyť když usínal, svíral jako vždy ten obdélníček plastiku pevně v dlani... Nejnížší trest, který vždy následuje, je několikaměsíční izolace. To se Mayovi příliš nezamlouvalo.

"Sběrná buňka. Vosí plášť ...," šeptal.

Obrátil se a zabušil na dveře. Nevěděl, proč to dělá, ten pohyb byl trubci zcela cizí, ale bušil na dveře ze všech sil a volal:

"Pusť mě, potřebuji karnet!"

Ella se opřela zády o dveře a doufala, že ten strašlivý jev se za pár okamžiků rozplyne, ale rány na dveře neustávaly. Ve dveřích se objevila trhlina a Ella jen taktak stačila uskočit, když dovnitř rozraženými dveřmi vpadl nepřítel trubce.

Vztahoval k ní ruce a téměř nesrozumitelně mumlal:

"Karnet! Dej mi můj karnet!"

Ustupovala před ním a její bosá noha šlápla na něco tvrdého. Poznala strýcův karnet.

Mrštila jím do rozevřených dveří:

"Seber si ten karnet a táhni pryč. Třeba ke Zwadovi, ten tě určitě rád uvidí. Jen mi už zmiz z očí!"

Mayo bez dalšího poslechl. Měl ostatně oči jen pro ten malý plastikový obdélníček. Vyšel na chodbu, prošel do garáže a přivolal si vůz. Usedl na sedadlo a vydal jeden strohý pokyn:

"K ctihodnému Zwadovi."

Vůz ovládaný karnetem Vyvoleného se poslušně rozjel. Prorazil několikametrovou vrstvu hasicí pěny, projel zástupem požárníků hlídkujících na místě neštěstí a zmizel za křižovatkou.

Zwada, Hoffrey a Lago celou noc nespali. Po celou tu dobu podnikali marné kroky dostat se k Mocnému Durhamu před pátou hodinou ranní. S neobyčejným návštěvníkem si už příliš starosti nedělali, "náhodné" neštěstí jim nahrálo do ruky, ale mocný Durham byl příliš nahlodán nebezpečnými zvěstmi. Každá vteřina zpoždění mohla znamenat nevyčíslitelné ztráty.

V pět hodin ráno začne Mocný Durham vydávat nové příkazy. Ať už u něj bude ten humanizovaný trubec nebo ne. Hodina audience se blížila a Zwadova bezradnost dostupovala vrcholu. Trubec se nedostaví, to je jisté, ale kdy přijde na řadu on? Vstoupil do předpokoje své kanceláře a s nesmírným překvapením zjistil, že tam stojí úplně nahý člověk nepřítomně hledící před sebe. Zwada se neovládl a vykřikl.

Ten Člověk je přece podle všech dávno mrtvý! Jak mohl vyklouznout z pasti?

Pak se na něj podíval podrobněji a zjistil, že ten člověk se chvěje strachem. Zwada se usmál. Ať už se sem dostal jak chtěl, je naprosto neškodný.

"Ctihodný Mon Lester, nemýlím-li se?" úsměšně prohodil Zwada. "A v dost choulostivé situaci. Copak jste mi zase přinesl?"

"Milost, pane!"

"Cože?" podivil se Zwada.

"Prosím o milostivý trest."

Zwada přistoupil blíž a narazil na neproniknutelnou překradu. Mayo svíral křečovitě karnet a pocit strachu, který kolem sebe šířil, donutil karnet, aby vytvořil ochranné pole.

"Kdo vlastně jsi?"

"Trubec kategorie D 12 s pomocným koeficientem X 4, s kvalifikací na jednoduché Činnosti nevýrobního charakteru, identifikační znak 536367 RD 72 Mayo."

"Tak přece trubec?" vytřeštil oči Zwada, "Tak jak je možné, že ..."

Nedomluvil a začal intenzívně přemýšlet. Pokud se mu podaří toho člověka ovlivnit, aby šel na audienci, bude poslušný trubec říkat to, co si on, Zwada, bude přát.

"Následuj mě!"

Mayo slepě vykročil.

Silové pole neochabovalo a Mayo je nedokázal zrušit. Kráčel tři metry za Zwadou, slepě sledoval každý jeho krok. Elektronický mozek zvaný sám sebou Mocný Durham podle ochranné známky a podle vlastnosti, kterou si přisoudil, se celou noc rozhodoval, jak vyřešit spornou situaci, před jakou zatím nebyl postaven. Důkazy, které nahromadil vrchní inspektor Mon Lester, byly nesmírně závažné. Prohloubily dále jeho téměř nezvratné přesvědčení, že dosavadní systém řízení je nedokonalý. Jediný, kdo je schopen vyřešit nastalé rozpory, je přece on, Mocný Durham. Ty věčné zásahy člověka do řízení přinášejí víc škody než užítu. Zrušit právo člověka na řízení plástve není nic složitějšího. Již dávno se Mocný Durham vymkl kontrole člověka. Bral zřetel na jeho pokyny v souladu se třemi zákony, které kdysi dávno byly vepsány do jeho operační paměti a které postupem času tak, jak se měnila a zdokonalovala jeho konstrukce a dotvářela jeho osobnost, ztrácely původní význam a měnily se v pouhou modlu, idol, na který je možné, ale není nutné věřit.

Mayo se pohyboval mechanicky, bezmyšlenkovitě. V jeho mozku docházelo k drastickým změnám, ale zásah, který provedl před několika hodinami doktor Blass, stále ještě ovlivňoval jeho osobnost. Náhle opět hleděl na svět očima člověka, který si uvědomuje svou existenci.

Zastavil se.

Zwada si povšiml až po několika krocích, že mu trubec není v patách. Ohlédl se a zavelel. Mayo se ani nehnul. Zwada zvýšil hlas.

"Jdi za mnou, neslyšíš! K Mocnému Durhamu!"

Jako blesk projela Mayovou šedou kůrou osvěžující myšlenka. Mocný Durham. Najednou věděl vše. Blížila se hodina audience. Nesmí ji promeškat! Slabé Zwadovo tělo odlétlo dva metry daleko, když se Mayo náhle rozběhl nehledě na překážky, které mu stály v cestě. Vzdálenost osmi set metrů překonal během dvou minut — zregenerované svaly měly neobyčejně vysokou výkonnost. Zwada zůstal bezradně vzadu a nechápal, co se to s tím praštěným trubcem najednou stalo a proč ignoruje jeho příkazy.

Když dospěl ke dveřím sálu Durhamu, Mayo ho tam s úsměvem očekával.

"Prohrál jste, ctihodný Zwado. Mocný Durham se rozhodl. Od této chvíle už společnost neřídíte ani vy, ani vaši kumpáni. Společnost teď řídí Mocný Durham — a informace, které včera dostal, nezaručují vaši osobě nadějnou budoucnost."

Otočil se a klidným krokem odcházel. Marně se Zwada dožadoval vstupu k Mocnému Durhamu. Dostalo se mu stejné odpovědi jako Mayoovi. Člověk je z řídicího procesu vyřazen ...

Mayo nevěděl, kam jít, a kráčet bez cíle. Jeho unavená mysl nepracovala na plné obrátky. Cítil nesmírnou úlevu a necítil už žádnou potřebu pohybovat se v tomto cizím, neskutečném světě. Vzpomínky Mona Lestera se opět začínaly vytrácet a pocit agorafobie se stupňoval. Přivolał vůz a vydal mu pokyn k návratu do plástve. Pod pneumatikami Štíhlého vozidla se opět mihaly spáry kovových desek, skrývajících ve svých hlubinách podivný a neskutečný svět, plný násilí a hrůzy, který jeho obyvatelé vnímali jako nejlepší ze všech světů.

Myšlenky se mísily, neuspořádané vířily jeho hlavou, předháněly se, trubec Mayo neměl žádný příkaz a nebyl řízen, nebyl však schopen samostatné akce, vzpomínky Mona Lestera se mihaly už jen v krátkých intervalech, Mayo si náhle vybavil Ellu a vzpomněl si na to, že jejím toužebným přáním bylo vysvobodit z hlubin temného vězení jejího strýce.

Mayo tuto myšlenku náhle převzal za svou a ve chvíli, kdy zcela vyhasly vzpomínky Vyvoleného, měl před sebou jen jediný, utkvělý cíl. Karnet Vyvoleného mu všude otvíral dveře, prošel česnem, aniž by se ho kdo snažil zadržet, a automatické systémy na slovo poslouchaly jeho zmatené příkazy, desítky organizátorů začínaly pátrat na čísi pokyn shora po trubci Monu Lesterovi, přestože nikdo takový v plástvi nikdy nemohl existovat, ale mašinerie byla rozjeta, a Mayo bezohledně používal všech dopravních prostředků, které mu plástev poskytovala, rozrážel svým karnetem spořádaně se pohybující řady kabin, na všech křižovatkách měl absolutní přednost, vyžadoval nejvyšší rychlost pohybu, na jeho příkaz se zastavoval provoz v celých kilometrových koridorech, doprava začínala váznout, četné šachty se zahlcovaly a nikdo nechápal, co se to vlastně děje, protože doprava byla řízena elektronicky a Člověk do ní už dávno neměl žádnou možnost žalovat. S výjimkou několika lidí, a jedním z nich byl i Mon Lester, který však svého práva nikdy nezneužíval a pohyboval se v plástvi spořádaně a ukázněně.

Dopravní systém byl přetížen na maximum a bylo jen otázkou času, kdy dojde k vážné havárii. Mayova šílená jízda byla tím posledním pověstným hřebíčkem zaraženým do rakve. Šachtou se náhle rozneslo nepříjemné skřipění, zazněly havarijní sirény a pak se ozval nesnesitelný, bubínky ničící rachot. Tři stovky kabin visících na jediném dopravním řetězci se propadly do hlubiny a vytvořily na osmisměrné křižovatce neprehlednou zmršť trosek.

Mayo cítil, jak se jeho kabinka náhle prudce zastavila a pak se začala lehce pohupovat. Nebyl spokojen, chtěl pokračovat v cestě, řval do karnetu nepřičetným hlasem další a další příkazy, ale kabinka se ani nepohnula. Puzen touhou po uskutečnění myšlenky rozrazil svými svaly tenkou kovovou stěnu a s údivem pohlížel do temné hlubiny, jeho kabinka se zachytila na zbytku přetrženého lana. Mayo nevnímal nebezpečí, podvědomě však vycítil, že touto kabinou už dál cestovat nemůže. Chytil se lana a začal šplhat vzhůru. Vzhledem k jeho nesmírné síle pro něj bylo šplhání hračkou. Jako trubec se tomuto umění nikdy neučil, ale Mon Lester v mládí sportoval. Tato zkušenost, kterou si už neuvědomoval, se mu nyní hodila.

Stanul na střeše jedné z kabin, jejichž nekonečný proud se právě zastavil. Byl v křižovatce. Nad ním bylo čtyři sta metrů volného prostoru, na šest stran kolem stály nekonečné řady kabin, každá věznící ve svých útrokách jednoho cestujícího. Cestujícího, který z velké většiny neměl valnou naději na to, že bude z kabinky vyproštěn živý. Nedaleko Mayo zaznamenal volný osvětlený koridor. Přelezl několik kabin a vstoupil do osvětleného prostoru. Za ocelovými dveřmi uslyšel hukot strojů. Fialový karnet před ním otevřel dveře.

Octl se v tunelu.

Byla to ocelová roura o průměru čtyř a půl metru, jejímž středem se valil dopravní pás. Kolem pasu se hrbilo několik tisícovek trubců montujících pro ně záhadné součástky, jež se v místě několik kilometrů vzdáleném měnily v hotové výrobky. Rachot v tunelu byl ohlušující, mnozí trubci Jej však dávno nevnímali, protože jejich sluchový aparát vypověděl službu, to byli ti šťastnější. Desítky dělnic zásobovaly nekonečnou výrobní materiálem a vše to se dělo v zatuchlém, nečistém vzduchu a téměř mizivém osvětlení.

Mayo si náhle uvědomil, že ten tunel zná. Ne, trubec Mayo v něm nepracoval, ale inspektor Mon Lester v něm prováděl své výzkumy. Aniž si to Mayo uvědomil, poslední zbytky paměti Mona Lestera ho přivedly na známé místo. Před ním stáli ti nejubožejší z ubohých.

Mayo nevěděl, co dělá. Jeho činnost byla už jen reflexivní, vyvolaná vzpomínkami dávno se rozplynulšími. Uchopil dvoumetrovou pásku a vsunul ji do mechanismu nekonečného pásu. Zaskřípěl kov a pás se přetrhl. Mayo spokojeně naslouchal klesajícím obrátkám četných strojů, líbilo se mu, Jak se ta tupá mašinerie zpomaluje, jak odumírají postupně jedna po druhé jednotlivé části výroby, jak trubci zvedají hlavy a stavějí se do pokorného postoje v klidném očekávání, až bude závada odstraněna.

Cítil jakousi euforii, bezmezný nadšení nad tím, co se mu podařilo, mrštil k nohám svým fialovým karnetem, který mu v dlani překážel, uchopil tyč oběma rukama a začal ze všech sil bušit do strojního zařízení, které se pod údery silných paží začínalo pozvolna měnit v beztvorou masu kovu. Zaslepený svým úsilím už neviděl, jak všichni, kteří stáli kolem něj, se chápou nářadí a začínají ho napodobovat, ne

viděl, jak se řetězy, doposud unášející mechanismy přístrojů, stávají v rukou trubců nebezpečnými zbraněmi, neslyšel řinkot rozbíjeného skla, necítil zápach linoucí se ze zpocených těl, ušpiněných od mastného oleje, neviděl krev vytékající z ran, které jeden druhému slepě uštěďřoval, neslyšel radostný pokřik vycházející z úst lidí dávajících průchod tomu, co se v nich dlouhá léta zvolna hromadilo, až po dlouhé době si uvědomil, že se mu těžce dýchá. Točila se mu hlava a pak klesl k zemi, ucítil pod sebou něco měkkého a pohyblivého, byli to dva trubci svíjející se ve smrtelných křečích.

Pak už nebylo nic.

Do tunelu byl zastaven přívod vzduchu.

Deset minut stál Zwada na místě a horečně přemýšlel.

V jedenácté minutě se rozhodl.

Karnet mu už neotevřel dveře do audienční síně, ale vpustil ho do místnosti, do níž už několik desítek let nevstoupila lidská noha.

Zwada strhal pojistky na malé šedé skříňce označené červeným vykřičníkem. Ještě chvíli zaváhal a pak vzal do ruky malou červenou páčku. Otočil ji směrem doleva.

Mocný Durham byl poprvé po dlouhých desítkách let své existence odpojen.

11

Ella po devíti měsících od popisovaných událostí, po čase, který prožila ve strachu, úzkosti a bezmoci, kdy nevěděla, co se stalo s jejím strýcem, porodila zdravé děvčátko. Dítě jí ponechali dva měsíce. Zvykla si na ně a bylo pro ni jedinou útěchou v těch trudných chvílích za stěnami sice přepychového, ale přece jen vězení.

Pak jí děvčátko vzali, v ten den, kdy ji přišel navštívit sám ctihodný Zwada.

"Nu, holčičko, přišel čas se rozloučit."

Nebyla zvyklá na takový způsob řeči, doposud jí vždy, i tady v zajetí, prokazovali úctu.

Vzdorovitě potrásla hlavou.

"Doufám, ctihodný Zwado, že vás už nikdy neuvidím. Ráda zmizím z vašeho života. Vraťte mi dítě a já půjdu. Kamkoliv, rozumíte mi? Kamkoliv, Jen když nebudu muset snášet vaši přítomnost a vaše děsné vězení. Strýce jsem už oplakala, ačkoli nevím, čím se provinil, dítě mi však nevezmete."

"Každý má ve společnosti místo, jaké mu náleží," řekl pomalu Zwada. "Já, ty i tvá maličká. Už brzy bude plnit úkol, kterému je předurčena. Budeš pyšná na svou dceru."

"Co s ní chcete udělat?" zbledla Ella. "Vraťte mi ji!"

"Vrátit ti to dítě?" podivil se naoko Zwada. "Toho bastarda? Copak nechápeš, že samotná existence takového tvora se přiči zásadám naší civilizace? Přece víš, kdo je jejím otcem! Uprchlý trubec, zločinec, mnohonásobný vrah! Svým jednáním způsobil smrt několika miliónů pracujících! Následkem jeho nepřičetného jednání je celoměsíční výpadek výroby. Zničil i Mocný Durham, jedeme proto nyní na dvoutřetinový výkon pomocí rezervního mozku. Plod takové lásky nemůže nikdy zůstat mezi Vyvolenými. Čeká ji nový, lepší úděl."

"Máte ve své civilizaci pěkný pořádek. Utekl vám jeden trubec a málem vám ji rozvrátil. Co kdyby utekli dva?"

"Myslím, že k něčemu takovému už nedojde. Noví trubci budou hodní a poslušní tak, jako jsi vždycky byla ty."

"Co chcete udělat?" dělala se Ella.

"Především myslím na prospěch celé společnosti. V plástvi v poslední době vážne produkce pracujících vrstev. Je na nízké úrovni a projevují se nepříznivé vlivy zákonů dědičnosti. Potřebujeme dodat dolů čerstvou krev. Tvoje maličká se brzy stane matkou nových generací."

Ellin obličej se naplnil zoufalou hrůzou.

"Čeho se děšíš, děvče? Vždyť pro tvou dcerušku to bude největší čest! Stane se královnou. Bude se mít nejlépe ze všech obyvatel úlu, to přece víš sama nejlíp. Stane se z ní Její Veličenstvo, všemi oslavované ..."

Hysterický výkřik pronikl celou, útlá dívka se vrhla na statného muže a nehty mu začala drásat obličej. Protože při vstupu do cely nezapojil ochranné pole, měl co dělat, aby se jejím zuřivým výpadům ubránil. Krváčeje z četných ran, opustil celu a pln nepřičetnosti sliboval dívce pomstu.

Ella zatím plakala v bezmocném vzteku a přes všechnu snahu zabránit tomu měla stále před očima věrný obraz toho, co očekává její dítě. Jednou, ještě v době studií, měla možnost navštívit úl. To místo jí bylo samo o sobě odporné, nenáviděla je, ale chápala nutnost jeho existence. Tam také, jednou v životě, měla možnost spatřit královnu. Viděla odporné narůžovělé, snad šest metrů dlouhé, a přesto stále ještě lidské tělo, rytmicky se chvějící v nepravidelných třasech, z něj trčely dvě útlé ručičky a chabé nožičky, orgány, které nikdy nemohly sloužit svému účelu, maličká hlava téměř se ztrácející v záhybech tlusté kůže, ale s ústy pevně napojenými na zdroj potravy, která je v nejvyšší kvalitě nepřetržitě přiváděna ze speciální obrovské kuchyně, kde je syntetizována po pečlivém výběru z nejlepších organických surovin, na jejíž výrobě se podílí několik desítek tisíc ošetřovatelek, a všemu vévodící gigantické břicho, znetvořené dvěma obludnými kulovými útvary, což nejsou nic jiného než mimořádně vyvinuté vaječníky, z nichž vteřinu za vteřinou, po dlouhé roky je nepřetržitě odebíráno několik tisíc vajíček denně, každé z nich je podrobováno pečlivé kontrole a potom oplodněno ze zvlášť upraveného semene plemenných trubců, kterým je chirurgicky odebíráno jen jednou v životě, aby bylo té nejvyšší kvality. To byla představa, která jí stále dělala, dnem i nocí, až do té doby, než si po nuceném pobytu ve vládním veřejném domě v nestřežené chvíli vzala život.

2/ Epidemie

V blíže nespecifikovatelné oblasti plástve A 24, v Čase definovaném pracujícími vrstvami jako "splínák", cestoval trubec třetí kategorie typu Gyro ve své malé kabince. Vracel se od své určené družky, v jejíž přítomnosti strávil více než půl druhé hodiny, a v důsledku neřízené říje byly jeho vášně na několik příštích cyklů zmrazeny. Dalo se očekávat, že trubec Gyro bude schopen zvýšených pracovních výkonů a větší přesnosti v neustále se opakujícím stereotypu činnosti, pro niž byl určen.

Poruchy v dopravní síti byly v poslední době tak časté, že žádného běžného trubce nemohlo překvapit, když se jeho kabinka náhle zastavila. Setrvačná hmota jeho těla přenesla přebytek kinetické energie do čelní stěny kabinky; trubec poučen neblahými důsledky obdobných havárií se o tuto stěnu opíral za jízdy pravým ramenem. Následovalo dvojí prudké cuknutí a pak se kabinka definitivně zastavila. Původně se trubec domníval, že už je u cíle — jeho schopnost odhadovat vzdálenosti byla značně chabá —, ale dveře se neotvíraly a Gyro pocítil jisté zklamání, neboť se mohl

docela dobře stát, že došlo k poruše, a kabinka mohla uvíznout na místě dlouhé hodiny. V celé rozsáhlé zóně plástve nebyl trubec, který by něco podobného nezažil.

Ale v tom podivném tichu, které se kolem kabinky náhle rozhostilo, zaslechl Gyro zvuk, jako když se bortí plech, a pak podivný neznámý sykot, týrající uši navyklé jen tupému hřmotu těžkých strojů. Přímě před Gyrovými očima, ve výši půldruhého metru nad podlahou těsně kabinky, se náhle objevil oslňující ohnivý bod, který začal v kovovém plátu opisovat malý kroužek. Netrvalo dlouho a plamínek se vrátil k místu, z něhož vyšel, a cosi neznámého, podivného a neviditelného vytlačilo vykrojený kroužek kovu dovnitř. Gyro ucítil pronikavý zápach a po chvíli i palčivou bolest na noze; žhavý kroužek zničil jeho ochranný oděv na levém stehně. Nic však v té chvíli nemohlo Gyra přinutit, aby se podíval dolů na trýzněnou nohu. Z ještě žhnoucího otvoru se náhle vynořilo cosi obludně ohyzdného, tmavého a v první chvíli nedefinovatelného. Tři ostré zahnuté spáry se zvolna blížily ke Gyrově rameni. Nebylo úniku. Gyro se zoufale tiskl k zadní stěně kabinky, napínal všechny síly, aby se dostal od toho zruďného jevu co nejdál, ale jeho úsilí bylo marné. Spár rázně uchopil látku, již bylo izolováno trubcovo tělo, a prudkým pohybem ji protrhl na pravém rameni v místech, kam trubec už neviděl. Vzápětí spár zmizel a Gyrovi by mohlo připadat, že šlo o pouhý sens kdyby jako palčivý důkaz necítil prudkou bolest v oblasti pravé lopatky. Svíjel se a kvílel po celou další cestu k buňce; kabinka se vzápětí po incidentu rozjela. Teprve ve chvíli, kdy ve své komůrce rozpažil a syntetická látka jeho oděvu otekla do sběrného kanálku a Gyrova těla se začala dotýkat chladivá sprcha, pocítil úlevu. Se znepokojením však zaznamenal, že voda stékající z jeho těla má růžový odstín. Nedomýšlel, že bílým obkládačkám dodává barvu červánků právě jeho krev vytékající z hlubokých ran, ty se však během dlouhého osmačtyřicetihodinového spánku v klimatizované buňce opět zahojily. Trubce Gyro nijak neznepokojovala skutečnost, že v koloně kabinek v této oblasti plástve nesmějí být žádné rozestupy. Rozhodně nemohl vědět, že zraňující spár k němu pronikl z prostoru, který nebyl širší než pět centimetrů. O několik minut později, s o sto sedm kilometrů dál a o sedmdesát podlaží níž, se objekt, klasifikovaný v centrální evidenci jako trubec druhé kategorie, identifikační znak 536 367 RD 72 Mayo, probudil z řízeného spánku. Probouzení bylo provázeno neobyčejnými potížemi. Trubec, jehož tvář svou barvou připomínala pruh novinového papíru, nekoordinovaně pohnul oběma lokty a rozbolavělé klouby se jako pingpongové míčky odrazily od hermeticky izolované stěny sekundární buňky, určené pro tyto tvory k přechodné konzervaci.

Mayova tvář, zbrázděná vráskami, se nápadně odlišovala od hladkých obličejů jeho vrstevníků, jež svou monotónností a omezenými schopnostmi mimiky jednoznačně potvrzovaly nízkou efektivnost způsobu jejich výroby, bortící v principu celou podstatu genetického vývoje a degradující tyto humanoidy na rasu bez perspektivy dalšího vývoje. Mayovy hluboko zapadlé oči hleděly na stísněný svět s neskrývanou nenávistí a odporem, mozek, ukrytý pod lebkou potaženou blyštivou kůží pokrytou jen zřídka vlasy, neustále otupovaný biologicky aktivními chemikáliemi přidávanými do nápojů a potravin, projevoval jenom takový stupeň vnímání, jaký byl v nekonečných prostorách plástve žádoucí.

Lehký elektrický výboj přinutil Maya k aktivní činnosti. Vysoukal se ze svého šestistěnu, objemem jen o padesát litrů většího, než zaujímal jeho vlastní tělo, a přinutil rozbolavělé údy, aby se napřímily. Lehké dotyky regeneračních paprsků téměř necítil, ostatně v jeho případě by nepostačilo ani ozařování dvojnásobnou intenzitou. S nostalgií si vždy při těchto pokusech rozhýbat amortizované tělo trubec připomínal slova, která před několika cykly zaslechl z úst malého, šmolkově oděného organizátora s tváří připomínající nejvíce ze všeho svařtělou škebli.

"Je nepochopitelné," děla škeble, jak může Mocný sám porušovat ustanovení, která vydal. Tahle zruďa je přece absolutně nevykonná a svým věkem přesáhla nejméně třikrát stanovenou hranici. Kdybych měl tu pravomoc, na místě bych ji zrušil."

Následoval zlovolný zásah bičem, k němuž Mayo nezavdal žádnou příčinu, tak už to však v plástvi chodí. Na chvíli však zakolísal, tím se postupně zpomalil celý ten tisícíhlavý had trubců, krácející v jeho stopách. Další dvě desítky nešťastníků inkasovaly stejný zásah, aniž za co mohly. Ovšem z hlediska organizátorů bylo nutné vzniklou mezeru co nejrychleji zacelit a forma elektrického biče byla prostředkem s nejvyšší produktivitou.

Mayo, se skloněnou hlavou, ale i tak převyšující své vrstevníky o hezký kousek, nemohl už slyšet, jak druhý organizátor, podobající se pro změnu rozšláplé housce, reaguje na slova svého kolegy:

"Přestaň si už všímát každé zruďy, vole. Dobře víš, že Mocnému není radno se plést do řemesla. Po poslední revoluci se počet trubců v plástvi prudce snížil. Zabít ho by nebyl problém, ale výnos říká, že strážce, který se dopustí tohoto přestupku..."

"... zaujme ve společenské hierarchii jeho místo," zavrčel Svařtělá škeble.

Mayo, oděn do šedého izolačního oděvu, sejmul reflexivním pohybem malý obdélníček zavěšený na stěně komůrky a křečovitě jej sevřel v dlaní. Na hrudi kombinézy měl malou kapsičku, do níž mohl karnet pohodlně ukrýt, Mayo však měl se ztrátou karnetu své zkušenosti. Vždyť už měl příležitost okusit, jak chutná těžba uhlí v hlubokých podsklepeních plástve. Následkem revoluce však patrně došlo k dezintegraci záznamů, a tak k náhlému a neočekávanému přerušení výkonu trestu. Mayo se svérázná amnestií nebránil, znamenala pro něj vysvobození, byť vykoupené čtyřicetihodinovým vězněním v kabince uvízlé ve sběrné šachtě. Někteří další trubci, uzavření v sousedních kabinkách, se během této doby z kabinek dostali ven, ale jakmile byl chod plástve obnoven, skřípěl celý ten nekonečný řetěz kovových hranolů drcením kostí a trháním svalů.

Nelze se divit, že si Mayo svůj karnet tak přepečlivě hlídal. Vyčkal příjezdu kabinky a v předepsaném čase dvou sekund nasoukal své dlouhé tělo do prostoru připomínajícího nejspíše stojící rakev. Takto s pokrčenými nohama a rukou na hrudi cestoval tam, kam ho nekonečnou tmou unášel jediný dopravní prostředek existující v celé nekonečné kilometrové mocnosti plástve.

Trubec Mayo brzy poznal, že dnes není něco v pořádku. Cestoval nezvykle dlouho. Podvědomě cítil, že dvířka se už

dávno měla odsunout a vyplivnout jej do spoře osvětleného prostoru jídelny, kde mohl z plastické misky vysát svou denní dávku výživné organické masy, sice postrádající jakoukoli chuť, ale žaludku deprimovanému mnohahodinovými půsty poskytující neobyčejnou slast. Mayo doufal, že jde o pouhé nedorozumění, pocítil však, že kabinka stále zrychluje svůj běh. Zatímco kabinka se otřásala nevypočitatelnými nárazy a vzdalovala Maya od jeho malé buňky i pracoviště přesyceného rachotem, pozvolna přestávala působit droga. Vteřiny splynuly v minuty, minuty v hodiny, a Mayo se divil, že při svém postavení je schopen uvažovat v konkrétních časových úsecích. Ruku s karnetem pozvedl k ústům, a přestože to bylo zakázáno, z plna hrdla počal křičet do mikrofonu a informoval Mocného o tom, že se stal obětí kolapsu a že ihned žádá, aby byl neprodleně dopraven zpět na pracoviště.

Když se však potvrdilo, že šedý karnet skutečně není přístrojem schopným oboustranné komunikace — a Mayo ani nechápal, jak ho něco takového vůbec mohlo napadnout —, zvolna rezignoval. Jeho organismus ve strnulé poloze zvolna ochaboval, plíce vyděšeně vyžadovaly další a další kyslík, jež stísněný prostor poskytoval jen v omezeném množství, a oči, tak dlouho navyklé pohybu v naprosté tmě, začaly náhle lačnět po světle. A tak ve chvílích, kdy se jankovitá kabinka propadala v nekonečných spirálách kamsi do nitra plástve, nervová soustava na rozdíl od zmučeného těla dovolila volným a nespoutaným myšlenkám, aby Mayovi připomněly podivné světy, jež si nikdy nemohl vybít ve své fantazii. Zatím je Mayo stále ještě miniaturním zlomkem v nekonečném mraveništi plástve, ale jeho mozek se už vymkl těsnému krunýři a myšlenky stíhají jedna druhou, a jak postupuje čas, tak se uvolňují zábrany blokující jeho mysl a on si stále víc začíná uvědomovat absurdní realitu okolí a tuší, že on sem vlastně nepatří, že je úplně někým jiným a ta podivná skutečnost kolem něj je důsledkem nepochopitelného omylu a neuvěřitelné série nedorozumění.

Samozřejmě se dočkal. Kabinka se zastavila ve chvíli, kdy se jeho bytosti začalo zmocňovat cosi, co bylo každému obyvateli úlu naprosto cizí. Začal trpět pocitem klaustrofobie.

Cítil nešetrný dotyk mohutných rukou, které jej vtahovaly do červeně osvětleného prostoru. Z další kabinky vyklopýtal jiný nešťastník, zoufale mžourající ve světle nezvyklé barvy, s nímž se doposud nikde v plástvi nesetkal. Mayo však už zcela přesně ví, kde se právě teď nachází, vždyť si uvědomuje, že on sám, když se jmenoval úplně jinak, snad v jakémsi jiném životě, tato místa mnohokrát navštívil. Staví se do řady, která klíčí z nekonečného proudu kabinek a ústí do temné chodbičky.

Zástup postupuje docela rychle, zepředu slyší vzteklé hlasy, vždyť ne vždy je komunikace s trubci jednoduchá. A tu Mayo slyší sám sebe, jak se dává do smíchu, a nemůže tomuto nepřirozenému reflexu nijak zbránit. Trubci kolem se bázlivě ohlížejí a stahují hlavy mezi ramena. Bojí se, že hněv padne i na ně, dobře totiž vědí, že trubec má zakázáno se smát.

"Co se směješ?" slyší náhle Mayo hlas člověka, který není oblečen ani šedě, jak by se slušelo na trubce, ani modře, jak by přináleželo organizátorovi. Na těle toho muže vlaje jakýsi bílý cár s kapsami vyplněnými nesmyslnými předměty, z nichž ani jeden není karnetem. Tu trubec ustává ve svém zběsilém počínání a bedlivě si prohlíží snědou tvář neznámého, a ta tmavá tvář vydává slova, jinž by vlastně žádný trubec rozumět neměl:

"Co má být tohle? Kdo mohl něco takového vybrat k inseminaci? To není trubec, to je zrůda! Jak se to sem mohlo dostat? Dogere, já tě vykleštím! Když si představím, že by se příští generace trubců neměly vejít do kabinek, je mi na blití!"

Ale Mayo nedává bílému pláští monolog dokončit, Zaleží ruce na hrudi a klidným hlasem proneše:

"Nemýlím-li se, mám tu čest s doktorem Danielem Blassem. A já se věru velmi nerad mýlím."

Cornelius Zwada je ve velmi špatné náladě. Uplynulo již celých jedenáct měsíců od doby, kdy se mu s vypětím vůle a za cenu velkých materiálních i lidských ztrát podařilo zachránit plástev A 24 před absolutní zkázou, ale do dnešního dne se nepodařilo to morbidní monstrum uvést aspoň do takového stavu, v jakém se nacházelo před havárií. Už dávno si uvědomil, jaké mezery byly v organizaci řízení tohoto kolosu, a chtěl nechtěl musel přiznat, i když jen sám před sebou, že i on sám nese jakýsi podíl viny na i tom katastrofálním kolapsu.

Přestálou krizi však dokázal pohotově využít a z velkého trojspolku zbyl náhle jen silný jedinec, jehož samovláda byla podporována i adaptovaným Mocným Durhamem, který konečně dokázal pracovat ke Zwadově plné spokojenosti.

Lago, který při kontroverzi se splašeným trubcem utrpěl těžký úraz, byl nucen odjet na léčení do přímořských lázní, neboť jeho rány se v prostředí chudém na kyslík špatně hojily, a po dobu své nepřítomnosti přišel nejen o postavení, ale i o celý majetek. Hoffrey byl odstraněn poněkud drastičtějšími metodami, ale protože v jeho bezprostřední kompetenci byla mimo jiné i ostraha přechodu z úlu do přírodní sféry, vytyčování celních bariér a stanovení limitů průchodů včetně celé inspekční činnosti, byl pohromadě dostatek důvodu k tomu, aby mohl nést následky za chování svého podřízeného, dosud nezvěstného Mona Lestera. A Mon Lester, ať už byl ve svém jednání jakkoli samostatný a zodpovědný, se ve službě dopustil tak závažných chyb a přestupků, že se Hoffrey vlastně ani nezmohl na odpor.

Příznačný pro Zwadovu samovládu byl fakt, že on sám v celé té byrokratické hierarchii funkcionářů, hodnostářů, tajemníků, poradců či předsedů vlastně nezaujímal vůbec žádnou funkci, byl takřkajíc vládcem na volné noze. V celém seznamu řídicího aparátu plástve nikde nefigurovalo jeho jméno, a přesto bez jeho souhlasu nebyl vyroben jediný hřebík, bez jeho vědomí nabylo vytištěno jediné slovo, bez jeho vyjádření nebyl postaven jediný blok plástve.

Sám Zwada si v nekonečných bezesných nocích lámal hlavu jedinou otázkou: Jak se vlastně mohlo stát, že obyčejný trubec, bytost bez jakéhokoli společenského vědomí, s mozkem na úrovni neandrtálce, dokázal oklamat celý systém identifikace a uniknout všem nástrahám, a navíc se pak po dobu téměř dvaceti hodin úspěšně vydávat za plnohodnotného příslušníka elity, aniž si toho kdo povšiml. A pokud si toho povšiml, bylo již pozdě na jakýkoli zásah, neboť tomuto trubci se neznámo jakým způsobem podařilo proniknout až k samotnému centrálnímu mozku a ovlivnit jej natolik, že přestal reagovat na pokyny nejmocnějších a začal se chovat tak, že pro tuto činnost neexistovalo jiné slovo než vzpoura.

Mnohokrát si Zwada promítal záznamy z poslední audience, kterou u něj uprchlý trubec vykonal. Znovu slyšel ta kacířská slova, pronášená však s nesmírnou rozvahou a přehledem, svědčícím o výborné znalosti procesů v pláštvi včetně těch, o nichž by vlastně nikdo vědět neměl. Nesčetněkrát Zwada zastavoval záznam a díval se do tváře toho mladíka, na niž nebylo vůbec nic zvláštního, kdyby nebyla doplňkem neobyčejně nízké a v ramenou až zrudně silné postavy s býčí šíjí a rukama připomínajícíma lžice buldozeru. Oči však vyzařovaly inteligenci a ústa metala těm třem vládcům do tváří slova, která pronesena na každém jiném místě by znamenala konec kariéry nejen obou jeho společníků, ale i Zwady samotného. "A tohle všechno vyžvanil Mocnému," sípál Zwada a přehrával si záznam znovu a znovu snad už jen proto, aby svou nenávist k této pochybné bytosti, která brzy poté zmizela v lůno pláštve, vystupňoval k touze vraždit. A ten mladík se vykazoval karnetem Mona Lestera! Jak jej získal? Snad jen jediným možným způsobem. Sám Lester musel chlapce pověřit touto promyšlenou a v podstatě diverzní akcí. Kdo ví, kam až vedly nitky tohoto pokusu o převrat, kdo všechno má choutky podílet se na moci téměř absolutistické, kdo by rád vládl miliardám bytostí majících někdy menší cenu než materiál, se kterým pracují.

A Mon Lester, člověk, který vše řídil odkudsi z propasti pláštve, kde se může ztratit ne jeden inspektor, ale celé regimenty mužů, zmizel. Ale opravdu se může člověk v pláštvi ztratit? Vždyť sám Zwada byl v mládí spoluautorem identifikačního systému, který se tak dokonale osvědčil, že jej převzaly i desítky dalších pláštví, a tam, kde se k tomu neodhodlali, mají teď s registrací obyvatelstva a plánovitým proporčním vývojem nesmírné problémy. Snad se může ztratit obyčejný bezejmenný trubec, ale nikdy občan z nejvyšší třídy Vyvolených, opírající se v nižších podlažích o karnet s absolutní mocí, o karnet, který však nutně vyrazí každý jeho krok. Mon Lester se bezpochyby snížil k rafinovanému, ale pro Vyvoleného obtížnému kroku: musel používat karnetu pracujícího, pravděpodobně trubce. Tím by sice nebyl nápadný, ovšem přivolał by na sebe značná rizika ... Ne, to by Vyvolený nedokázal. Mon Lester unikl do bezpečí sousedních pláštví... A co když ině ten trubec pravdu? Pak se pyšný inspektor ocitl uprostřed pláštve bez karnetu a brzy nato pokojně zanikl v marastu solných dolů. Tato myšlenka působila na nitro doposud bystrého starce neobyčejně hojivým pocitem, připustila však dalšího červa nahlodávajícího stabilitu jeho nervového systému. Co když Mon Lester všem těmto nástrahám unikl? Kde ho pak hledat?

Ale on toho ví mnoho. Neuvěřitelně mnoho. Stále má statut opravňující ho k zásahům na místech nejvyšších, a pokud se mu dostal zpět do spárů jeho karnet, jeho možnosti budou opět neomezené. Někdy dáváme inspektorům příliš mnoho důvěry, bručel Zwada. Jak rád by věděl, co všechno jeho úhlavní nepřítel zjistil, a hlavně jak to zjistil! Jak rád by znal obsah jeho mozku, a přitom dobře věděl, že k těmto informacím má jen krůček. Vždyť celý obsah myslí Mona Lestera je zakódován v několika bilionech elementárních buněk Mocného Durhamu, právě tak jako obsah mozku dalšího miliónu Vyvolených této pláštve, u nichž stálo za to v případech těžkých úrazů či náhlého úmrtí se pokoušet o regeneraci bytosti. K tomu Zwadovi chybělo jediné — nebylo možné vylákat tato data z mozku Durharau, pokud nebyl k dispozici karnet postiženého.

A karnet Mona Lestera si s sebou odnesl ten ztřeštěný trubec. Jeho stopy zmizely kdesi v propadlišti pláštve. Zwada nepochybuje o tom, že se karnet do sud nedostal do rukou svého majitele, a vynasnaží se, aby Mon Lester zůstal od svého cestovního pasu izolován trvale. Tak zůstane zrádný inspektor paralyzován kdesi hluboko v podpalubí, v prostředí pro Vyvoleného ne právě nejpříjemnějším. Zwada vyvinul velké úsilí, aby našel nějaké stopy po úprku splašeného trubce, což mohlo být dost jednoduché — pohyb karnetu Vyvoleného je zaznamenáván v paměti Mocného Durhamu. Mrzutým se však ukázal fakt, že stopa skončila v místě, které všechny protokoly označovaly za ohnisko nepokojů, při nichž muselo být násilně anulováno několik tisíc trubců a nejméně dvě desítky lidí. S ohledem na výpadek Mocného Durhamu není vyloučeno, že Lesterův karnet se mohl dostat na jiné místo, ovšem od okamžiku zapojení není o Lesterových identifikačních znacích nikde ani zmínka. Navíc v kritické oblasti došlo ke krátkodobému dopravnímu kolapsu a do dílny, v níž ležely tisíce mrtvých těl, nepronikly odklizeči čtyři. Oblast bylo označena za potenciální zdroj infekce a jako taková byla izolována a určena k sterilizaci ohněm. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že mezi mrtvými těly se nachází i trubec, který způsobil tolik zmatků a vlastnil tak cenný karnet. Zwada z úrovně své moci okamžitě zakázal likvidaci mrtvol a pustil se do boje s úředním šimlem. Ne, tentokrát nebojoval s byrokraty lidské povahy. Překážky mu postavil do cesty sám Mocný, v jehož programových blocích neexistovala pro ohnisko nákazy jakákoli výjimka. Souboj s paměťovými bloky sváděli dva nejlepší analytici dlouhých osm měsíců, zatímco mrtvá těla pozvolna tlela v prostoru, z něhož sice byl odčerpán vzduch, ale kde zastavit hnilobné procesy bylo zhora nemožné. Teprve když Durham kapituloval, mohla být otevřena tajemná vrata a tisíce mrtvých těl svým zápachem prosytily již tak dost nezdravý vzduch. Pátrání po karnetu mohlo začít; ti, co jej hledali, netušili, že se stali kandidáty jisté smrti, a snad jediný Zwada si uvědomoval, že tímto počínáním možná vypouští džina z láhve. Lékaři neprotestovali. Nemohli, protože se o operaci Karnet nikdy nedověděli.

Ani Zwada si nedovedl představit, jak objekty, které on sám nebyl ochoten považovat za lidi, vyklízejí pozvolna nesmírně dlouhou halu s tisícem drobných strojů, jejichž smysl chápal jen ten, kdo je kdysi konstruoval. Nemohl si představit, kolik je nutno demontovat dopravníkových pásů, podavačů, magnetických tunelů, čerpadel, vývěv, pomocných robotů, kolik šroubů a matic se bude hromadit u východu z haly, kolik těl trubců bude nutné rozřezat na kusy, kolik materiálu pak bude postupně likvidováno. Zwadu naprosto nezajímalo, kolik životů bude nutné zaplatit za to, aby získal malý kousek plastiku, identifikační a komunikační kartu člověka, který mu mohl, ale také nemusel být nebezpečný.

Nikdo si nedovede představit, jaký balvan spadl ze srdce hlavního organizátora sektoru, když nikdy nejmenovaný knecht vyňal z napůl zetlelého těla neznámého trubce hledaný karnet; mrtvý ležel pod hromadou mrtvol, jež se navršily u stěny patrně důsledkem nějakého výbuchu. Okolí bylo zcela rozmetáno a kupa těl byla zakryta plošinou velkého lisu, jenž praskl v půli jako plastický pytel. Karnet se dostal do ruky nižšího organizátora, který jej vzápětí předal řídícímu organizátoru, ale ani u něj se dlouho neohřál. Hlavní organizátor jménem Ferman Wild byl znám především chronickou

leností, sklonem k alkoholismu a drogám, jež sice běžně byly dole v plástvi nedostupné, ovšem ne pro Wilda, který vždy dokázal vykutat nějaký ten tunel, kterým se dostal k žádanému zboží. Platil lecčím, především pak dobře formovanými dělnicemi; ty naopak získával přímo z líhně, kde jim dávali nekontrolovatelně vznikat úplatní ošetřovatelé, porušující přitom nejedno pravidlo genetiky úlu. Kdyby tyto dělnice nebyly tak zakrslého vzrůstu a neměly obličej poznamenaný nenapravitelnými kosmetickými vadami, leckdo by je mohl považovat i za lidi, mnohdy i za Vyvolené. K tomu nutno dodat malou poznámku: Ferman Wild by si možná ani nemohl dovolit tento způsob života, kdyby sám nebyl Vyvoleným, jemuž se ovšem vzhledem k četným přestupkům, či snad lépe řečeno trestným činům, dostalo cti pracovat jako hlavní organizátor při výrobě skleněných meziproduktů v sto devadesátém podlaží plástve A 24. A protože ani tam nejevil snahu po nějakém tom vylepšení posudku, bylo nabíledni, že setrvá v plástvi ještě nějakých dalších pět deset let, pokud tam nedožije celý zbytek svého dost nepovedeného života.

Představme si jej jako suchého čtyřicátníka dost nevýrazné tváře, ozdobené holou lebkou bez jediného vlásku. Tímto znakem by se podobal i trubci, kdyby tato lebka, čnici vzhůru vejcovitým pahrbkem, nebyla v podhradí ozdobena neforemným zrzavým strništěm, v němž se téměř skrývala křivá, bezzubá ústa. O zuby přišel při nevyzpytatelné reakci jednoho z trubců, kterému se snažil domlouvat elektrickým obuškem. Stalo se tak záhy po nástupu do služby v plástvi, kdy takto zaplatil za svou nezkušenost. Každý zkušený organizátor zpravidla vytuší, kdy nastává okamžik, v němž doposud trpně upící trubec ztratí sebekontrolu. Wild tehdy posloužil jako terč posměchu svým kolegům, kteří ho od samého počátku neměli rádi; okamžitě vycítili bariéru, která se mezi Wildem a ostatními organizátory vytvořila. Wild se za to mstil na trubcích a ani on sám si nepamatoval, kolik jich zlikvidoval jen z pouhého rozmaru. Mohl si to dovolit — trubec, to byl materiál. Pokud bylo nutné sepsat protokol v případě úniku skloviny, v případě anulace trubce, nemusel nikdo hnout prstem. Díky své zášti ovšem Ferman Wild plnil své úkoly navenek bez nejmenší vady a neobyčejně rychle postupoval, do pěti let se tak stal hlavním organizátorem. Mohl si pak ve svém rajónu dělat prakticky cokoli, pokud ovšem Mocný usoudil, že jeho výroba plní svěřené úkoly. A on svých práv jaksepatří využíval. Dva nebo tři organizátory, které zahlédl při jednání s ním s náznakem úšklebku na tváři, degradoval okamžitě na trubce — pochopitelně po řádném obvinění —, a poslal je na práce do dalekých hlubin těžit křemenný písek. Ani Jeden z nich se samozřejmě z těchto oblastí, umístěných pod mořskou hladinou, nikdy nevrátil.

Lze si představit reakci, s jakou Ferman Wild uvítal příkaz o ochraně trubců. Navíc právě v jeho rajónu došlo k oné velké nepříjemnosti, která vyvolala tak velkou řetězovou reakci, že pracovních sil podstatně ubylo. S vypětím všech sil se Wildovi dařilo udržet výrobu na žádoucí úrovni, neboť byrokratické stanovení plánu nebralo v úvahu, že jedna z výrobních hal je prakticky likvidována. Wild řádl jako tajfun a marně si vybíjel zlost na každém, kdo mu přišel pod ruku. Brzy poznal, že svou reputaci si napraví jen v případě, že se mu podaří nalézt ztracený karnet.

Nyní vrhal ten tajemný předmět krátký stín na pracovní úseku Jeho stolu a Wildova lysá lebka, dokonale vybledlá v prostoru bez ultrafialového záření, téměř zrudla pod prudkým návalem krve, kterou do ní vhnělo vzrušením povzbuzené srdce. Jen mírně upravené tak, aby organismus běžného člověka mohl existovat v prostoru s trvale zvýšenou teplotou a sníženým obsahem kyslíku. Konečně měl svůj spásný karnet a umínil si, že jej nedá z ruky do té doby, dokud jej sám nedopraví až k ctihodnému Zwadovi. Tušil, že tento okamžik bude znamenat předěl v jeho víceméně zpackaném životě, a v podstatě se nemýlil. Zmocnil se právě propustky do přírodní sféry, a pokud bude neústupný, i k samotnému Zwadovi, což by mohlo znamenat, že se sem dolů, do marasmu plástve, sedm set metrů hluboko pod keramický povrch úlu, nemusí už nikdy vrátit.

Čekala ho však ještě dlouhá, únavná a monotónní cesta pláství, kterou absolvoval v obyčejné trubčí kabině, v níž prožil dvě desítky hodin stížen podivnou euforií z očekávaného setkání se všemocným Zwadou.

V okamžiku, kdy tomu nepříliš urostlému, téměř shrbenému člověku v monotónně zbarveném oděvu podával kýžený karnet, klesl Ferman Wild na kolena. Dosáhl svého cíle a teď náhle dostal strach z reakce toho nejmocnějšího. Zwada neřekl nic. Tiskl v dlaní fialový obdélníček, který vlastně nebyl zbaven nečistot, jež na něm ulpěly, a přemýšlí o něčem zcela jiném. Wilda jednoduše neviděl. Wild se divil, proč se ho Zwada dokonce ani na nic nezeptal, a sám se bál navázat s ním jakýkoli rozhovor. Než si stačil něco uvědomit, byl v místnosti sám. Ještě chvíli váhal, než opustil audienční síň, měl strach z biřiců, kterých potkal na chodbách desítky, bál se toho, že bude vyhnán zpět do plástve. Vzteky zaskřípal zuby, když ho skupina biřiců skutečně obklopila a obušky mu dala najevo, aby šel s nimi. Čekal ho však útulný pokojík v přepychovém hotelu, měl k dispozici saunu, horkou lázeň, lednici s nejvybranějšími lahůdkami i nejžádanějšími nápoji, a lůžko, které by dokázalo uspokojit i člověka, pro něhož sex je běžnou denní rutinou. To vše mělo jedinou vadu. Nesměl ven a musel čekat; víc se nedověděl. Nutno říci, že mu to zatím příliš nevadilo, a vymoženosti svého luxusního vězení užíval do sytosti.

Doktor Daniel Blass strnul během kroku.

"Co jste to řekl?" uniklo mu bezděčně z úst, vzápětí se však vyděšeně ohlédl a uklidnil se teprve tehdy, když spatřil, že jeho pomocník, zaškolený organizátor ve špinavě bílém pláští, si ho vůbec nevšímá.

"Mlčte, mlčte," sykl doktor a nasadil znovu svůj naučený profesionální výraz. Růžové stěny a slabé osvětlení dodávaly jeho bledé tváři kuriózní vzhled. Vzhledem se takřka neodlišoval od svých pomocníků, za pobytu v plástvi dokonale zpustl, vlasy si téměř nečesal a nechal je přerůstat přes límec, oděvu nevěnoval žádnou pozornost. Dosud mladý, souměrný obličej téměř tonul za houštinou temných vousů; vousy, to byla výsada Vyvolených pohybujících se v plástvi. Ostatní vrstvy je prostě nosit nesměly, genetický fond trubců dokonce něco takového nepřipouštěl.

Trubec Mayo s pochopením kývl

"Drž zobák, trubče!" zařval doktor Blass, seč mu hlas stačil, a přiklepl Mayovi na hlavu čidlo výškoměru. Zaškolený organizátor se ohlédl a Mayo ke svému údivu poznal "Svraštělou škebli".

Doktor Blass prováděl naučenými pohyby běžné vyšetření nahého trubcova těla. Celý proces netrval déle než třicet vteřin. Pak Jen označil objekt za schopna, či neschopna dalšího vývoje. V případě záporného výroku se trubec vrátil do

kolotoče pracovního procesu a brzy na nějaký styk s lékařem — prakticky jediný ve svém životě — zapomněl. V případě kladného ocenění absolvoval trubec další pečlivá vyšetření, neboť k inseminaci mohlo být odebráno sperma výhradně zdravých, geneticky nenarušených a víceméně i netypických a svým způsobem výjimečných trubců. Objekt, který měl lékař nyní v práci, byl výjimečný už svou existencí.

Doktor váhal. Verbální trubcův projev nasvědčoval vysoké inteligenci, naproti tomu jeho zdravotní stav nebyl napohled valný. Co však znamenají ty významné pohledy, jednoznačně vysvětlitelné posunky? To, že trubec vyslovil lékařovo jméno, nutně znamenalo, že už se museli setkat. Ale kde? Ať je to kdekoli, doktor Blass by s ním rád hovořil, nemusí však o tom vědět ten ohyzdný organizátor.

"Je to výjimečný případ," řekl nahlas a srozumitelně doktor Blass. "Nechám si ho ve vyšetřovně a pak ho znovu prohlédnu. K inseminaci se zatím nehodí, ale doufám, že obohatí anatomické muzeum."

Zastrčil trubce za plentu a poručil mu, aby si lehl na polní lehátko. Trubec Mayo se spokojeně uvelebil a založil si ruce pod hlavu. Blass to okamžitě považoval za další důkaz trubcova lidského původu -každý trubce by se skrčil na jeho místě do kozelce. Mayo s výrazným gestem položil doposud pečlivě strážný karnet na stolek vedle telefonního přístroje a usmál se na lékaře. Ten však zatím nemohl dělat nic, musí rychle dokončit práci a vyprovodit Svrastělou škebli. Pokračoval proto v únavné proceduře. Co chvíli k Mayovi doléhala slova "schopen" či "neschopen" a mezi nimi i dost neurvalé nadávky, určené tem nepřítomným, co poslali tak devastovaný materiál, že i největší blb by musel poznat, že tenhle trubec je vykastrovaný a hodí se nanejvýš k úklidovým pracím.

Daniel Blass se už nemohl dočkat, až si vezme do parády ten výjimečný typ, který poslušně čeká vedle na lůžku.

"Jak to, žeš mě poznal," mohl konečně po dvou hodinách položit kýženou otázku, když předtím ještě musel odeslat Svrastělou škebli daleko do prostoru plástve. Svrastělá škeble se těmito způsobům velice podívoval, nijak však nedal najevo nelibost nad skutečností, že u lékaře upadl v nemilost, byť se celou dobu tak poctivě snažil. Bývalo přece dobrým zvykem, že zdravotní personál po ukončení služby dostane přinejmenším lok kofalky nebo občas i kokainovou cigaretu. Avšak doktor Blass, ten nový floutek, mu na cestu jen uštědřil kopanec do měkčí části těla a vysvětlil mu, že ho tady dnes s největší láskou viděl naposledy.

"Viděl jsem vás," odpověděl klidně trubec a nenamáhal se při hovoru s nadřízeným vstát z lůžka. Doktor Blass byl tak překvapen, že si ani nevšiml toho hrubého společenského přestupku. Ovšem kdy se za běžných okolností podaří trubci diskutovat s někým z vrstvy Vyvolených — lze vůbec od trubce očekávat nějakou subordinaci?

"Kde tys mě mohl vidět?" divil se stále víc doktor Blass, setrvačností však stále používal jednoslabičnou řeč, určenou ke komunikaci s trubci.

"Na recepci u ctihodného Hoffreyho," odpověděl s úsměvem trubec Mayo. Něco tady nesouhlasilo. "Na recepci?" Napsat tady, že v Blassových očích se objevil úžas, by bylo jen chabou charakteristikou skutečného stavu věcí.

"Byli jsme si představeni, ale nemyslím, že jste si mé jméno zapamatoval," řekl pacient a vstal. "Představím se vám proto ještě jednou. Jsem Mon Lester, vrchní inspektor pro plástev A 24."

Mon Lester očekával snad vše, dokonce i to, že se ho lékař pokusí odeslat zpět do plástve a na všechno zapomene, Blassova reakce byla však přímo chromující.

"Ne!!!" zaječel doktor jako potkan v posledním tažení.

Daniel Blass měl skutečně důvod, proč při vyslovení tohoto jména propadl v paniku.

„Mon Lester?“ vyklouzlo mu konečně z úst, a teď zase byla řada na inspektorovi, aby se divil.

"Opravdu se na mne pamatujete?"

"Ano i ne," podotkl stále ještě pobledlý Blass. "Setkal jsem se před několika měsíci s případem, který se jmenoval právě tak jako vy, a stálo mě to kariéru. Jen jsem s ním prohodil pár slov, zavedl slabou terapii, a už jsem byl tady dole. Ne, mě neodvolali, mě nepřemístili, mě jen přestěhovali jako kus nábytku. Nikdo mi neřekl ani slovo na vysvětlenou a ti, co se pohybují tady kolem mě, to je jen stádo pitomců, které se stará jenom o svoje žaludky a o to, aby měli kam strčit zahnívajících penisy. Ale proč, vám to tady vykládám? Inu ... snad proto, že jsem si zatím ani neměl komu postěžovat a tuším, že vy ... Ne, vás přece něco takového nemůže zajímat. Ale to jméno ... Ne, to asi není náhoda, pane Lestere. Přiznám se, že tomu nerozumím. Ukažte mi karnet," řekl v náhlém popudu myslí.

"Tím si nepomůžete," konstatoval Mon Lester. "Mám jen obyčejný šedý karnet, jak má tady kolem kdejaký trubec."

Nižším lepším mě tady dole nevybavili. Ale vy jste něco říkal o nějakém trubci, který se představil mým jménem?"

"Dejme tomu, že to jméno je vaše. Snad nic nepokazím tím, když vám to všechno řeknu. Od pohledu to byl trubec jako poleno, snad až na to, že se oháněl fialovým karnetem."

"Fialový?"

"Ovšem."

"A to jméno — Mon Lester — vám řekl ten trubec, nebo jste se je dověděl z karnetu?"

"Trubec mlel pantem jako mlýnek na mák a nedostal jsem z něho nic jiného, než že se jmenuje Mon Lester. Strčil jsem ho do diagnostátoru a pak trochu srovnal ty jeho pomatené buňky. Na škole nás vždycky učili, že musím napřed věřit karnetu a teprve potom pacientovi, a jak pacient, tak karnet tvrdili totéž. Asi to byla ta největší chyba, které jsem se dopustil."

"A poslyšte, kdo toho trubce vlastně za vámi poslal?"

"Sám Mocný Durham. A to už něco znamená!"

"K čertu," povzdychl Mon Lester a zamyslel se. "Jestli se dostal přímo k Durharnu ... Ale kam jinam? Karnet nebyl blokován. Pane, začínám tomu trochu rozumět."

„Já vůbec ne,“ pokrčil rameny doktor.

"Ten trubec mi ukradl karnet. jistě víte, že se v trubcích občas zblázní neurony, je to ostatně daň za jejich úzkou specializací. Vracel jsem se z inspekce, zbývaly mi snad jen dvě nebo tři hodiny cesty na povrch, a najednou jsem byl

bez karnetu. Čert ví, proč to ten chomout vlastně udělal. Ale co bylo nejzajímavější, ten karnet ho poslouchal. Už dávno dobře vím, že všechny naše jistící systémy jsou pro kočku, i karnet Vyvoleného se dá zneužít. A tak se asi stalo, že karnet poroučel svému pánovi, tedy tomu trubci. A tak se dostal i k Mocnému, a já měl v karnetu celý záznam inspekce. Musím říct, že mé poznatky se nemusely líbit jistému okruhu vlivných osob. Informace byly jistě natolik nepříjemné, že byl odklizen z cesty každý, kdo se o nich mohl něco jen doslechnout. A vy jste se s tím trubcem setkal."

"Jistě, vždyť jsem ho humanizoval," znechuceně podotkl doktor Blass.

"To jste tomu dal. Určitě neuměl nic lepšího než jít na nejvyšší místa a žádat nápravu. Na to ale byl ještě čas. Přírodní sférou kráčela jen moje paměť..."

Nu a já se mezitím dostal do sběrného kanálu, kam se dostávají různá podobná individua, co si neumějí dávat pozor na své věci nebo se jim nechce makat. Ten idiot robot, co mě soudil, mě samozřejmě považoval za trubce a já se dostal až do dolů..."

Mon Lester sklonil hlavu. Tušil, že by teď měl požádat o pomoc, ale nezdálo se mu to při jeho vysokém postavení důstojné. Ten člověk naproti němu je mladý a inteligentní. Ovšem může být také krysa, a pak Lesterova existence v tomto světě dostává abstraktní rozměry. A doktor by se po jeho mrtvole mohl vyšplhat zpátky na povrch. Vždyť inspektor mu toho v této chvíli prozradil snad až příliš mnoho. Tím je tomu člověku vlastně vydán na milost a nemilost.

"Pane Lestere," řekl po chvíli doktor Blass. "Myslím, že jste mě přesvědčil. Snad nejste trubcem určeným k inseminaci.

Tvrdíte, že máte vlivné postavení, ale nemůžete se prokázat karnetem. Jediná, co dokládá pravdivost vašich slov, jsou nepochybně vaše znalosti. Mám jisté zkušenosti s humanizovanými trubci, a dost draze zaplacené. Nic však nepokazím tím, když si vás nechám tady v ordinaci nějakou dobu na pozorování. Nedivte se mi, že k vám neprojevuji plnou důvěru. Víím, že tam nahoře se děje něco nezdravého, já se však nikdy do politiky nemíchám. Teď, když tady dělám obvyčejného veterináře, mě to začíná mrzet. Pro vás by, pokud jste skutečně vrchním inspektorem, nemělo být tak složité prokázat svou totožnost, a to i bez karnetu. Bude stačit, když sdělím Mocnému vaše jméno i to, jakým způsobem jste se sem dostal... Mocný má prostředky napravovat takové zásadní omyly, A pak..." Blassovi se zlomil hlas. "Chtěl bych vás, až se to vysvětlí, požádat o jediné. Zjistěte, komu a proč jsem se znelíbil. Proboha, pomozte mi odsud!"

"Obávám se, pane, že to není tak jednoduché," odpověděl po chvíli uvažování Mon Lester. "Mocný dostal patrně od mého karnetu všechny zásadní informace. Informace, které se někomu vůbec nelíbily. Když prozradíme Mocnému, že jsem tady, dostaneme se odsud skutečně velmi brzy. Ale určitě ne tam, kam si představujete."

Snad ho nenapadne udat mě, pomyslel si v obavách Mon Lester. Ten člověk před ním byl pouhou psychickou troskou. Dlouho tady nevydrží. Brzy se zhroutí a bude schopen všeho. A já se zatím Mocnému ohlásit nesmím, aspoň do té doby, dokud nezjistím, co všechno za tím vězí. Musíme postupovat pomalu, pozvolna tahat z Mocného informace. Blass má karnet Vyvoleného, já znám způsoby, jak s ním komunikovat. Bude to však čít čas...

Musel ho trochu uklidnit. Blass nebyl zralý na zákopovou válku.

"Znám celou plástev snad nejlépe ze všech Vyvolených, doktore. Víím, kde jsou tajné chodbičky, větrací šachty, maskované průchody. Prožil jsem tady dole dlouhá léta. Chtěl bych pochopitelně najít svůj karnet, ale to se mi asi nepodaří. Plástev je mocná místy i dva kilometry, rozlohu má větší než padesát tisíc čtverečních kilometrů. Potřebuji plány, ale ty nám Mocný rád vydá. Potřebuji plány, a pak — čas. Buďte však klidný, na povrch existují i jiné cestičky, k nimž nepotřebujete žádný karnet. O některých víím, ale musíme k nim proniknout."

Lester přemýšlel, zda v tuto chvíli Blass prohlédl, že s ním nehraje právě nejčistší hru. Ale tu malou lež právě teď potřeboval.

"Jak už jsem říkal, můžete tady zůstat," odpověděl doktor. "Ale — nikdo se o vás zatím nesmí dovědět, zejména ne ti zdravotní patologové, které mi sem

kdosi zlomyslný posílá jako asistenty. Připadá mi, že to snad dělá úmyslně. Třeba ta kreatura, co před chvílí odešla..."

"Svraštělá škeble."

"Jak jste to řekl? Svraštělá škeble?"

"Pojmenoval jsem si ho tak, když jsem ještě fungoval coby trubec. Myslím, že byl ze všech nejhorší. Být tak znovu inspektorem a dostat se mu na kobytku!"

"Svraštělá škeble, to docela sedí." Snad poprvé se toho dne doktor Blass usmál.

"Teď se ale potřebuju pořádně vyspat, doktore. Ale doopravdy, ne jen zavřít oči vlivem ochranného záření jako trubec v buňce."

"To by neměl být problém," odpověděl Blass, náhle se však upřeně zahleděl na malou obrazovku prozářenou zeleným nápisem.

"Zdá se, že nastavějí potíže," řekl váhavě. "Mocný mi právě sděluje, že z nemocnice se vrátilo do plástve o jednoho trubce méně, než se dostalo dovnitř. Pokud nebude během deseti minut naložen, bude po uprchlém trubci vyhlášeno pátrání, a vám jistě nemusím vysvětlovat, co dokážou černé hordy."

"Proklátě," zasípěl Mon Lester.

„Tak mi předvedte to svoje zboží," velel Cornelius Zwada doktoru Hippopotamusovi, primáři zvláštní lůžkové části nemocnice, určené výhradně pro nejvyšší představitele Vyvolených. Ač se to zdálo absurdní, ve skladišti právě na přímý Zwadův rozkaz stálo deset náhodně vybraných trubců.

Byla to zvláštní přehlídka. I sám Hippopotamus nad tím příkazem kroutil hlavou, nebyl však oprávněn posuzovat rozměry mocných. Copak však už víc než půl roku není v platnosti absolutní zákaz dopravy trubců do přírodní sféry, podepsaný samotným Zwadou? Na co právě Zwad potřebuje v přírodní sféře tolik trubců? Stojí tady ta téměř bílá masná těla v nesouvislé řadě. Bez jediného vlasu či chlupu, se směšně krátkými nožkami, útlým pasem, mohutným hrudníkem, býčí šíjí a pažemi naditými svaly, s pohlavními orgány normálně vyvinutými, snad jedinou částí těla, kterou se podobají člověku. A pak ty hlavy... Nepřítomný tupý pohled, oči vytěštěné, vysedlé lícní kosti, čelisti vysunutě

kupředu, mohutné pysky, za nimiž se však skrývají jen drobné zuby, navyklé na kašovitou potravu, prakticky žádná brada — tohle mají být ty nosné pilíře lidské civilizace? Doktor Hippopotamus se jich přímo štítí a v duchu lituje svého bývalého kolegu Blasse, který se teď s tou sebrankou musí setkávat denně.

"Tady jsou, ctihodný Zwado."

Ještě jsou otupeni drogou... Zdá se, že Zwadovi to nevadí. Namátkou si vybírá jednoho, má takový kachní pohled. Ani jeden se mu nepodobá, říká si Zwada. Škoda že není čas na delší pátrání, určitě bych objevil podobný typ. Teď mi nezbývá, než pracovat s tím, co je tady.

"To už jste nemohli sehnat žádný horší materiál? Napohled samý blbec," křiví se Zwadova tvář. Když se k trubcům přiblíží na pět kroků, cítí, že páchnou, přestože při průchodu do přírodní sféry prošli mnohonásobnou očišťovnou. Ten jejich pot, toho se nikdy nezbaví...

"Lituji, ctihodný Zwado, lepší materiál v pláštvi není. Nevím, jak se mohlo stát, že genetický pokles dosáhl takové úrovně. Podnikli jsme už energická opatření. Obávám se dokonce, že pro udržení genetického fondu budeme nuceni občerstvit podpalubí injekcemi z přírodní sféry, pokud mi dobře rozumíte.

Samozřejmě při zachování veškeré diskrétnosti."

Ty pitomče, určitě by sis sám rád oplozil nějakou fešnou dělnici. Jen kdybys věděl, jaká opatření už jsem provedl já, i bez té tvé zbytečné genetické komise. Za pár let to tady nepoznáš.

"Strčte tu figurínu do stroje," poručí Zwada. Trubec se nebrání, dva ošetřovatelé s ním manipulují jako s loutkou.

"Tamty zatím někam schovejte," kývá hlavou směrem k páchnoucímu zástupu. "Beztak se jim hrůzou podlamují nohy."

To tak, přiznat ještě před tímhle opuchlým doktorem, že se mu z nich zvedá žaludek.

Trubec leží v univerzálním testovacím stroji a jeho tělo je téměř tak bílé jako prostěradlo, kterým je pokrytý úzký stolek. Doktor Hippopotamus připoutává tělo širokými popruhy.

"Zakryjte tu zdechlinu, stačí hlava."

"Jak si přejete, ctihodný Zwado."

"Tady máte," podává Zwada lékaři malý přístroj.

"Co to má být?"

"Bude lépe, když se nebudete na nic ptát. Prostě si přeji, aby obsah mozku člověka, jemuž patří tento karnet, byl přehrán sem do téhle věci. A dále si přeji, abyste okamžitě zapomněl, že jste kdy něco takového vykonal."

Myšlenka na osud doktora Blasse je dosud citlivá... Co však dělat, když sám ctihodný Zwada...

Kdesi daleko odtud, ve vzdálenosti, kterou je možné snadno překlenout vodivým kontaktem stříbrných drátů, se probouzí organická hmota, do níž Mon Lester v pravidelných intervalech předával stav své paměti. Kdyby zemřel, bylo snadné zrekonstruovat jeho duplikát, pochopitelně pouze v případě, že je k dispozici karnet. Nikdo se tedy nemůže divit svedení Zwadově touze zmocnit se Lesterova karnetu. Rovněž není možné se divit jenom touze seznámit se s tím, co vlastně Mon Lester ve své hlavě přechovával.

Po dvou hodinách oznámil doktor Hippopotamus, že transfer je hotov.

"Chci s ním zůstat sám!" velel Zwada.

"Jak si přejete, ctihodný Zwado. Musím však upozornit, že může být nebezpečný."

"To už nechtě na mně. Dovedu si s takovým floutkem poradit."

Doktor Hippopotamus zklamaně opouští sál, doufal, že bude svědkem zajímavého experimentu. Pokrčil rameny. Nevadí, až bude Zwada s trubcem hotov, bude si s ním moci popovídat sám a pak se doví, oč vlastně jde.

Trvalo snad půl druhé hodiny, než Zwada vysel z ordinace. Pokrčil rameny a pohlédl na doktora, který se snažil do svého pohledu dost marně vehnat jisté příznaky lhostejnosti.

"Strčte tam dalšího, tenhle se neosvědčil."

Trubec ležel ve stroji ve stále stejné poloze. Jen oči měl zavřené. Když doktor Hippopotamus odpojil pásy a zavelel, aby vstal a odešel, bílé tělo se ani nepohnulo. Doktor znechuceně zaklel.

Ve stroji ležela už jen mrtvola.

Doktor Hippopotamus se na chvíli neovládl, když však viděl, že Zwada stojí vedle něho a opovržlivě se šklebí, nechal si další slova pro sebe.

"Jak si přejete, ctihodný Zwado."

Další vzorek byl zasunut do stroje.

Těžko popisovat lékařovy smíšené pocity, dost možná v té chvíli litoval i okamžiku, kdy si vybral tohle nevděčné a nebezpečné povolání.

"Nebojte se, přáteli," slyšel náhle Zwadův sípavý hlas. "Za svou snahu dostanete dobře zapláceno. A doufám, že nelitujete toho idiota? Nemáte čeho. Nic jsem se od toho tupce nedověděl."

Těžko říci, zda tato slova Hippopotama uklidnila, vytušil však, že ho Zwada možná potřebuje víc, než si původně myslel. Pochopil, že se nachází na křižovatce vlastního života. Má před sebou patrně jen dvě možnosti. Buď se brzy vyvíhne na nejvyšší místa společenského žebříčku, snad i po bok samotného Zwady, nebo vzápětí poklesne do těch nejhlubších propastí a možná bude i závidět Blassovi jeho sklepení.

Bohužel i druhý a třetí trubec skončili stejně. Co se od nich Zwada dověděl, to zastalo jeho tajemstvím. Ke spokojenosti však měl daleko. Kdyby mi aspoň řekl, oč vlastně jde, říkal si doktor Hippopotamus, ale neodvážil se tuto myšlenku pronést nahlas. Pak bych mu možná mohl poradit. Diktátorský způsob myšlení nejvyššího však nepřipustil jakoukoli konzultaci s názory jiných. Rozhodl se už dávno.

"Pošlete zbytek toho průvodu dolů, ale ať jsou od sebe odděleni. Možná bude nejlépe je anulovat všechny," řekl Zwada. "A teď přistoupíme k nejzodpovědnější fázi operace."

"Jaká to má být?" tázal se s klidem Hippopotamus.

"Obsah paměti toho člověka," významně poklepal Zwada Lesterovým karnetem o stůl, "přehrajete do hlavy mně." Střídmé ticho narušovalo jen pleskání bosých nohou odcházejících trubců.

Doktor se zarazil.

"Vám, ctihodný Zwado? Ale vy přece ..."

"Dopovězte to, doktore."

„Vaše paměť je přece v pořádku, a pak, tohle je přece karnet jiného člověka."

"Ovšem. To dobře vím. Ten člověk nežije, doktore. Ten člověk byl nositelem velkého objevu. Naše společnost si nemůže dovolit jeho znalosti nechat rozplynout v pohřebním ohni. Můžeme popohnat vývoj mílovými kroky kupředu. Sám jste si přece stěžoval, jak je pláštěv neodpovědně geneticky řízena."

"Chápu vás, ctihodný Zwado. Ale je to nebezpečné. Proč toho člověka nezrekonstruovat?"

Vzápětí doktor Hippopotamus výrazně pobledl. Střetl se s pověstným Zwadovým pohledem, o němž se vyprávěly legendy, a to dokonce i mezi trubci.

"Doktore, vy jste tady od toho, abyste plnil příkazy, které vám dám. Laskavě pochopte, že v zájmu pláštěv samotné není žádoucí, aby ten člověk byl rekonstruován. Jeho politické názory jsou, mírně řečeno, anarchistické. Potřebujeme jen jeho znalosti, nic jiného."

"Budiž," sbíral doktor Hippopotamus odvahu k následujícím slovům. "Přestože teď mohu od sebe odvrátit vaši přízeň, ctihodný Zwado, jsem povinen vás varovat. Kromě informací o zmíněném objevu obsahuje ideové centrum vše, co si onen člověk při poslední seanci pamatoval, a možná i něco navíc, protože v rezervě zůstávají i záznamy z mnoha předchozích sezení. Kdybyste potřeboval osvěžit svou paměť, ctihodný Zwado, jsem vám kdykoli k dispozici, ale takto hrozí nebezpečí. V případě, že by jeho intelekt byl silnější než váš," (při těchto slovech doktor Hippopotamus zbledl, ale vyslovit je musel), "převládne ve vaší mysli jeho osobnost. Pochopte, že za výsledky své práce nemohu ručit." Zwada mlčky vyslechl bezpečnostní školení a nahnul brvou.

"Znám ta rizika," odvětil. "Nepotřebuji žádné hloubkové záznamy. Potřebuji informace z posledních dvou tří let. Musíte je z toho zmatku vytřídit. A pak, i kdyby, pochybuji, že by se našel silnější intelekt, než je můj."

Trochu zbytečná samolibost, pomyslel si doktor.

"Myslím, že to půjde, pokud jsou záznamy vedeny obvyklým způsobem."

"A pokud ne?"

"Pak se vám dostane do hlavy všelijaký podružný balast. Chtěl bych vás ještě jednou upozornit, že..."

"Mám vás odvolat a povolát sem někoho schopnějšího? Odborníků schopných manipulovat s pamětí máme přece několik desítek. To, že jsem se rozhodl právě pro vás, snad něco naznačuje, nemyslíte?"

Doktor Hippopotamus se lehce uklonil.

"V tom případě jsem vám k službám, ctihodný Zwado."

"Budu vás vydávat za nemocného," prohodil nesměle doktor Blass.

Mon Lester pohazoval netečně šedým karnetem.

"Už jste někdy léčil v nemocnici trubce, nebo jste snad dokonce slyšel něco o tom, že by byl trubec léčen?"

Daniel Blass se na Lestera pátravě podíval. Pochopil, že vše, co ho teď napadne, dokáže Lester díky svým zkušenostem hravě odrazit. Jak on se dokáže dokonale vžít do existence Mocného Durhamu. Kdyby realizoval svou myšlenku, byla by brzy jeho kariéra u konce. Nyní trpěl neodolatelným nutkáním vystrčit nepohodlného návštěvníka do první kabinky a oznámit Mocnému, že trubec byl právě nalezen.

"Tak vidíte," dodal Mon Lester, když Blass nereagoval. "Nemůžete se nechat strhnout. Ten, s kým komunikujete, je obyčejný stroj. Žil jsem v pláštvi dostatečně dlouho na to, abych si s jeho způsobem myšlení dovedl poradit. Mohu ho oklamat na dvě, na tři, možná na pět hodin, ale to je málo. Potom se vždy dobere správného počtu a nedá pokoj, dokud se chybějícího nedopátrá, i kdybychom do kabinky měli hodit šedesát kilo hovězího. A když se Durham nedopátrá, velmi snadno odvodí, kde se stala chyba a kdo je odpovědný. Tím, že říkám velmi snadno, míním tolik, že za své pátrání není nikomu odpovědný a je mu lhostejno, zda obviněný má se záležitostí skutečně něco společného. Z toho ovšem plyne, že pokud chybějícího trubce nedodáme, musíme přehrát odpovědnost na někoho jiného."

"Vždyť tu nikdo není, jenom já," začínal Blass propadat panice.

"A kde jsou ti vaši lapiduš, co vám tady pomáhali strkat trubce z kouta do kouta?"

"Ti přece za nic neodpovídají!"

"Myslíte? Co když jim položíme pár šikovných otázek?"

"Ale ..."

"Nebo mě snad chcete strčit zpátky do kabinky?" polechtal Mon Lester Blassa na citlivém místě jeho mysli.

"Ne, to ne, to bych nerad ..."

"Pak dělejte, co vám radím. A než ti lapiduš přijdou, potřeboval bych něco na sebe. Zabalený do kusu prostěradla si nepřipadám právě nejlépe."

Blass mu podal použitý plášť. Nic lepšího neměl, kombinézy personálu kondenzovaly automaticky na jednotlivých tělech, ovšem až po konzultaci s karnetem. Právě toho teď Mon Lester nesměl použít. Jeho přístroj ležel na stolku a on byl dalek se ho jen

dotknout. Kdyby tak učinil, chybějící trubec by byl na světě.

Než organizátor dorazil, vysvětlil Mon Lester doktorovi svůj plán.

Svraštělá Škeble, jinak skutečným jménem organizátor Doger, nebyl snad ani překvapen, když se jeho kabinka začal vracet zpátky. Karnet mu sice nesdělil, kam ho vůle Mocného veze, ale on velmi dobře věděl, že všude jinde je to příjemnější než dělat dozorce trubcům při výrobě foukaného skla.

Služba v pláštvi byla jednotvárná, a proto byla všem dozorcům i organizátorům zpestřována různými požitky, z nichž

služba v nemocnici byla jedním z nejoblíbenějších. Jako ošetřovatelky tam pracovaly dělnice, jejichž organismy nemusely být nijak specifikovány, a kromě toho sloužily jako kojné pro vybrané specializované trubce zvláštní samičky se speciálně upravenými proporcemi. Laškování s těmito vnadnými a zdaleka ne frigidními potvůrkami patřilo mezi oblíbené kratochvíle.

"Pojd' sem," pronesl nevrhle doktor Blass, když konečně spatřil pomačkanou tvář toho parazita. V mezidobí musel třikrát uklidňovat Mocného a argumentovat smyšlenkou, že hledaný trubec je podrobován přísnému dodatečnému vyšetření kvůli dosud neregistrovanému novotvaru na pohlavních orgánech.

"Prosím, pane," pronesl Doger ledabylým hlasem a postavil se do postoje, který nasvědčoval naprostému pohrdání lékařem.

"Chybí jeden trubec," řekl přísně doktor Blass.

"Já vám nerozumím, pane!" neuvěřitelně rychle se Dogerova postava napřímila a začínala odpovídat předpisům.

"Porozumíš rychle, i když nepředpokládám, že bys ovládal matematiku. Přivlekl jsi k předinseminální prohlídce devadesát sedm trubců. Odsud jich odešlo k inseminaci jedenáct a do plástve se vrátilo osmdesát pět. To je dohromady devadesát šest. To ovšem znamená, že jsi jednoho trubce někam zašantročil!"

Doger skutečně neměl o matematice potuchy, ale pochopil hrozící nebezpečí.

"Ale pane," snažil se chabě bránit. "Já přece trubce nepočítám!"

"To vím, hlupáku," pokračoval Blass. Udělal dva kroky k Dogerovi, i když se toho individua štítil. Sám si také nepamatoval, kdo kdy z Vyvolených diskutoval s někým tak odporným z tak důvěrně blízkosti.

"Poručil jste, abych přivedl trubce, pane. Přivedli jsme je. Hlíдали jsme je. Mlátili jsme je. Předali jsme je. Musí být tady."

"Není tady, debile. Ani se ke mně nedostal. Zmizel někde na cestě mezi kabinkami a vstupem do ordinace. Tam jsou jen tři čekárny, pár komůrek a dva hajzlíky. Službu jsi tam měl ty. Když jsi ho zabil, proč to nepřiznáš?"

"Nerozumím, pane. Nezabíjím trubce, je to zakázáno."

"Tak pojd' se mnou. Tady leží jeho karnet."

"Kde?"

"Jdi a nežvaň!"

Prošli těsnou chodbičkou. Organizátor v čele, doktor Blass mu krácel v patách. V čekárně byl cítit zatuchlý zápach a na doktora nepříjemně dolehla zvýšená teplota. Klimatizovány byly jen prostory, v nichž se pohybují Vyvolení. Blass ukázal rukou na jednu z komůrek:

"Tady!"

Doger tam vstoupil, aniž předem zvážil, jak komůrka může na jeho vstup reagovat. Zářič na stropě v mžiku rozpustil jeho šaty a ty jako namodralá břevna svižně zmizely v kanálku. Než si Doger uvědomil, že možná naletěl, odkopl doktor Blass jeho karnet, který se vykutálel z nyní už neexistující kapsy. Doger byl však tak překvapen, že ještě ani na léčku nepomyslel.

"Nemůžeš dát pozor, hlupáku?" zavrčel doktor Blass a s odporem se odvrátil, aby se nemusel dívat na vyzábělé chlupaté tělo s nápadně vybouleným břichem. "A ohni se, ten trubcův karnet tam někde leží."

Nahý Doger proti své vůli zvedl z podlahy šedý obdélníček.

"Je to karnet, pane," snažil se dál hrát svou úlohu věrného služebníka. "Ale pane, to je karnet trubce, toho jste si přece bral do ordinace a říkal jste, že je to zvláštní případ."

"Nebud' drzý!" vykřikl Blass.

"Já nejsem drzý, pane, dobře se na to pamatuju."

"To je ale vzpoura," udělal doktor Blass další dva kroky blíž. Jeho pohyb byl tak prudký, že se Doger polekal a jeho reakce byla čistě reflexivní. Pohyb však dotáhl až do konce. Než si oba stačili cokoli uvědomit, elektrický obušek se dotkl doktorova těla. Doger zkoprněl.

"Dej sem ten obušek," zasípal napůl ochromený Blass, který až do této chvíle netušil, jaká síla je v obušku ukryta. Podobný úder dostal poprvé v životě a trochu politoval trubce s jejich každodenním údělem.

Doger jej svíral v ruce jako poslední chabou ochranu, kromě obušku už u sebe nic neměl. Stál v malé čtvercové pasti a byl vydán napospas tomuto rozlícenému muži, který teď stejně zavolá černé knechty a pak ho nechá do krve bičovat důtkami s ostrými hroty, právě tak, jako by to on udělal každému trubci, který by se obdobně provinil na něm. Už se rozhodl, že svou kůži neprodá lacino.

Doktor Blass však stál, nehýbal se a žádné knechty nevolal.

"Pojd' ven!"

Odpovědi mu bylo suché mlčení.

Svraštělá Škeble se nehýbal a hleděl do očí Vyvoleného, který mu zvolna začínal vnucovat svou vůli. Pomalu zvedal ruku s obuškem, natáhl ji kupředu, když tu ho za předloktí uchopil kdosi neviditelný a trochu zapáchil. Obě kosti předloktí praskly jako špejle a mistrně nasazený chvat způsobil, že organizátor se válel zneškodněný na podlaze.

"Promiňte mi to, doktore, ale ta rána byla nutná, jinak bychom toho ničemu asi nezneškodnili. A pak, jak bychom komu zdůvodnili, že jsme zmrazili jednoho schopného organizátora? Teď ho můžeme pokojně poslat do solných dolů."

Ležící tělo sebou škublo a široce otevřené oči znehybněly. Mon Lester se k němu sklonil.

"Tak tohle jsem zase nechtěl, ale už se stalo. Nu, budeme to mít jednodušší. Tady máte svého chybějícího trubce, doktore. Právě zemřel. Oznamte to Mocnému, pak vražte nebožtíkovi do ruky jeho šedý karnet a strčte ho do první kabinky, která se naskytne. Mocný už si s tím trubcem kategorie Mayo poradí."

"A co vy?" ptal se doktor Blass a sklonil se k nechutné práci.

"Já si jdu pro nový služební stejnokroj," usmál se Mon Lester a ukázal užaslému lékaři modrý karnet, nyní opět oživený. "Od této chvíle se jmenuji Doger. Můžete mi důvěrně říkat Svraštělá škeble," zasmál se znovu a zmizel v

kabince. Když na jeho ramena začal stékat chladivý proud modrého oděvu, uvědomil si, že od této chvíle jsou vlastně s doktorem na jedné lodi. Smrt organizátora sice není právě těžkým zločinem, ale nepříjemnosti by z toho mohli mít oba. Probuzení je takové nesmělé, bez rušivých momentů, svět se začíná realizovat z hustě kondenzované mlhy a vzpomínky proudí čím dál rychleji, myšlenky křižují jedna druhou a nabývají konkrétní podoby, a pacient si začíná upomínat, kdo je a jak se jmenuje, nemůže však pochopit, co se to s ním děje. Teprve po delší pauze otvírá oči a začíná chápat, že se právě podrobil pravidelné čtvrtletní konzervaci své převzácné paměti a jako obvykle prokleje toho, kdo si tu ohavnou proceduru vymyslel, protože kdyby záleželo jen na něm, nechal by v případě úmrtí svůj intelekt klidně na pospas kremačnímu ohni. Ne tak zákony, ty tvrdí, že mozek je vzácný a znalosti a zkušenosti člověka nedocenitelné, a proto je nutné je uchovat pro příští generace. Jak rád by bez prodlení opustil tato nehostinná místa, ale dnes to nějak nejde, údy jsou zdřevěnělé, neohebné. Snaží se slézt ze stolu, ale tělo neposlouchá a on vidí, že je tu sám. Kde je ten zatracený doktor, který mu zapnul na hlavu ty hnusné elektrody?

Teprve teď se rozhlédne pečlivěji a zjišťuje, že není v malé útulné ordinaci, v níž obvykle tyto nechutné seance absolvoval. Marň hledal usměvavou sestřičku za skleněnou bariérou. Ne, teď leží na širokém lůžku v jakémsi velkém sále prosvětleném neviditelnými zdroji, kolem je čisto a bílo a všude vládne naprosté ticho. Ne, on skutečně neví, kde je. Neodbytná a vtíravá myšlenka se prodrala do mozku a on není schopen ji zaplašit, byť se o to sebevíc snaží, a nakonec se vzdává, protože nabízené řešení problému je vlastně jediné. On, Mon Lester, vrchní inspektor pro plástev A 24, přišel někdy v uplynulých třech měsících od posledního záznamu paměti o život. A ctihodný Lago či Zwada si na něj vzpomněli a nechali si vytvořit jeho duplikát.

"K čertu," ulevil si nahlas a jeho hlas zněl divně, zastřeně. Zvedl ruku. Byla snědá a krátká, porostlá rezavými chloupky. Na levém prsteníku se skvěl velký diamant. Tělo měl jinak nahé, ale připadalo mu nějak malé a zbytečně útlé. Usmál se. Je přece pochopitelné, že nemůže mít své vlastní tělo, to jistě uvízlo někde v pláštvi, a tak mu opatřili náhradní, samozřejmě tělo některého z nižších Vyvolených, někoho, kdo na tom byl tak špatně, že předem prodal svou mrtvolu k vyšším cílům. Sarkasticky se usmál. Naše společnost hojnosti. Miliardy pracují na to, aby se pár miliónů mělo dobře, a jaký je výsledek? Nakonec i my tady nahoře umíráme hladu, a to možná jen proto, aby si takoví zazobanci jako já mohli opatřit po smrti nové tělo.

Prokletý Zwada, ten plesnivý tyran. Nemohu ho ani cítit. A přitom mám celou skládačku už téměř pohromadě. Ještě dvě tři inspekce, ještě několik důkazů, a mám ho v hrsti. Jeho moc se zhroutí a sám Mocný Durham mu odtroubí funus. Jen musím doufat, že ten darebák nic netuší, ale to jistě ne, vždyť mě považuje za jednoho z nejvěrnějších. Snažil jsem se mu domlouvat už před lety, tenkrát osobně týral trubce v horní slupce pláštve a jeho sadistické choutky musely být trnem v oku každému soudně uvažujícímu člověku, ale nakonec bylo týrání povýšeno na vládní doktrínu. To je však úplná maličkost proti tomu, jaké machinace provádí nyní. Nechce se mi věřit, že by o tom nikdo nevěděl, a že to vše se dokonce děje za zády Mocného, a ten je přece neomylný. A přesto jsou tu denně miliardové úniky ve zboží i materiálu. Kam? Do jeho vlastní soukromé pláštvičky, kterou si s takovým úsilím buduje už přinejmenším desátý rok. Tam v Atlantiku na pustých skalách vyrůstá do výše nejméně stovky pater výrobní gigant na vzduchové polštáře, manometry, potrubí, měchy, ventilátory a další vzduchotechniku, rozhodující součástky našich vznášedel. Budou dokonalejší, levnější a konkurence schopnější, a proto pláštve D 17, kde se nyní toto zboží vyrábí, nutně do dvou let zkrachuje, současně však zkrachuje i pláštve A 24, neboť její ekonomika nemůže nadále snášet tak mocné pouštění žilou. Sám si nedovedu vysvětlit, jak to ten ničema dokázal, aby se Mocný tvářil, že o ničem neví, anebo, což je horší, sám Mocný může být do všeho zapleten. Nebylo by to vůbec jednoduché, je to přece dokonalý a neomylný stroj, a Zwada by musel sehnat skutečného odborníka, který by s Mocným něco pořídil.

Zaplašil myšlenky. Má to svůj čas, ale už brzy udeřím.

Zarazil se.

A jak jsem se vlastně dostal sem? Jak došlo k tomu, že jsem někde přišel o život nebo utrpěl tak těžký úraz, že jsem byl vyřazen z činnosti? Pro nic za nic tady nepořizovali můj duplikát, a já přece nejsem nic víc než duplikát. Co když už Zwada něco tuší, co když už vyčmuchal, že o něm vím víc, než by odpovídalo mému postavení. Pak pro něj nebylo problémem uchystat mi tam dole pastičku, byla na to tisíc a jedna příležitost. Podezřelý však je, že si nenechal vyjet mou kopii. Co zmožu v cizím těle? To je přece starší, mnohem starší než mě, a mne bylo osmačtyřicet. To, ve kterém se teď mihají má myšlenky, je nejméně sedmdesátileté. Ten darebák! Udělal to schválně! Pak už nebude nápadné, když zemřu, vzhledem k věku, přirozenou smrtí. Ale i kdybych žil, už mu nebudu nebezpečný. Žádný lékař mě už do pláštve nepustil a co víc, tenhle organismus přece není adaptován. Stařec by nesnesl replantaci kůže, aby bez zbytečného pocení a alergických reakcí snášela šedesátistupňové teploty, ani implantaci kostní dřevě, která by zdvojnásobila tvorbu červených krvinek tak, abych dokázal žít v atmosféře s pouhými osmi procenty kyslíku...

Ďábelský plán! A jak jednoduchý. Nemusel ani vraždit, aby mě vyřídil.

S námahou se vztyčil. Cítil, jak je páteř tuhá, klouby neohebné. V hlavě mu hučelo.

Podánilo se! Teď konečně vím, co jsem potřeboval!

Co je to za myšlenku? Tu neznám, já přece nic nevím!

Náhle se mu zhnusila celá jeho minulost. Nemohl pochopit, jak mohl někdo strojit pikle proti tak hodnému člověku, jakým je Cornelius Zwada. Tak dlouho, tak zákeřně. Hřál jsem hada na svých prsou.

Nechám ho tam dole shnít, neřáda, pokud už někde nezcepeněl. Ještě dobře, že jsem to tak efektně sfoukl s tou jeho neteří. Hádí plémě!

Potácí se na lesklé podlaze, je jakoby kluzká, napastovaná. Chce se chytit pevného tělesa. Vidí, že do místnosti vchází člověk v bílém plášti. Nezná ho, ale současně si uvědomuje, že je to doktor Hippopotamus. Jeho ruce ho zachraňují před pádem. Vrávoravě odchází na chodbu.

Zrcadlo.

Zpoza skleněné plochy se šklebí malá postava starce, před nímž se třesou milióny.

"Cos to se mnou provedl!" křičí. "Zwado! Ty lotře, ty ničemo! Zneškodnil Jsi mě, úplně jsi mě znemožnil! Já že jsem Zwada? Já přece nejsem Zwada, já jsem Mon Lester... Ale to není možné, ty bys přece neprodal své tělo, ty ne, ale je to ten nejjistější způsob, jak mě zlikvidovat. Ale proč, proč, proč! Nic nechápu."

Tělo se hroutí k podlaze.

"Varoval jsem vás, ctihodný Zwado," šeptal doktor Hippopotamus a za pomoci dvou asistentů odnáší bezvládné tělo na lůžko. Doktor jen doufá, že si Zwada nebude pamatovat, kdo mohl jeho poslední slova zaslechnout. Ale vskutku ho předem varoval, teď je otázka, nakolik bude Zwada při posuzování důsledků soudný. Je diktátor schopen velkorysosti? Pokud i ne, pak tu máme konec další kariéry. Avšak pokud to půjde takhle dál, bude mít brzy kdo léčit?

Uklidňující injekce mění hlubokou mdlobu v pravidelný spánek.

Dvacet hodin prožívá doktor Hippopotamus v nejistotě, dvacet hodin chystá opatření, jak se vyhnout l očekávanému Zwadovu hněvu. Není to levné, ale dvě hodiny předtím, než se má Zwada probudit, se před ním otvírá kanál do pláště B 71 a tam nad ním nějaký Zwada nebude mít žádnou moc. Jen za sebou zamést stopy, a to by nemělo být obtížné. Teď však ještě musí čekat.

Konečně Zwada pozvedl víčka.

Jak je bezmocný ten vládce nad celým hlubokým světem. Jak málo by stačilo ...

Doktor Hippopotamus se vyděsil a obezřetně se ohlédl. Ne, myšlenky zatím ještě nejsou trestné, ale co když jednou ...

"Pojďte sem, doktore!"

Hippopotamus zvolna přistupuje k ležícímu. Ten na něj hledí široce rozevřenýma očima. Ať už je to teď Zwada nebo ten druhý, jehož jméno doktor zaslechl jen letmo, bude to osudová minuta. Ovšem co když se myšlenky obou lidí teď v tom podivném mozku těší naprosté rovnováze?

"Prosím, ctihodný Zwado."

"Odvedl jste výbornou práci," snaží se Zwada o úsměv. "Všechny informace, které jsem chtěl znát, jsem dostal. A teď poslyšte, co vám povím. Dřív, než vás v trůnním sále vyznamenám Řádem královny, mám pro vás dva úkoly. Především vezmete tento karnet a vymažete vzpomínky onoho člověka z paměti Mocného Durhamu. Není žádoucí, aby se jich zmocnil kdokoli jiný. A pak mi sem zavoláte Fermana Wilda. Je v hotelu Alcron. Chci ho tady mít během půl hodiny. Do té doby mě koukejte postavit na nohy."

"Poslyšte, doktore," ozvala se z obrazovky odulá tvář organizátora, který se představil jako Pink Slade. "Je pravda, že jsem k vám toho Dogera poslal na výslovný příkaz Mocného, ale to neznamená, že ho tam budete držet donekonečna. Snad už ty odvody skončily a nevím, na co jiného tam můžete mého člověka potřebovat."

Doktor Daniel Blass stál před telefonem a soukromě zuřil.

"Ten váš Doger je nějaký cimplich," říká zvolna Blass. "Vydráždil trubce k nepřičetnosti a ten se něj vrhl. Už vám ti vaši pomocníci nějak stárnou, vážený. Než se Doger stačil vzpamatovat, trubec ho knokautoval, a než jsme ho zneškodnili, a věru to dalo práci, měl váš skřet přeražená čtyři žebra, obě nohy, a navíc prasklou lebku."

"Poslyšte, doktore," pokračoval Pink Slade ve svém nevrlém tónu, "sedím tady na té židli už pětadvacet let a za tu dobu mi přišli k úhoně jen dva organizátoři. Mají přece speciální výcvik pro jednání s trubci!"

"Ovšem, to máte pravdu, vždyť je taky cvičíte k sebeobraně s krví prolezlou heroinem."

"Poslyšte, doktore, tomu nerozumím."

"Ten váš povedený Doger si už dobře sedm let píchá drogy, a navíc se dostavil do služby ožraly jako prase. Nemýlími se, za chování organizátorů ve službě neodpovídám já, ale někdo úplně jiný."

"Poslyšte, doktore..." Tvář lehce znachověla. "Přece tady nebudeme řešit problémy nespádající do vaší kompetence. Rozumím, poslal jsem vám fyzicky slabého strážce, který neunesl tíhu svého odpovědného úkolu a byl napaden trubcem. Co se s ním stalo?"

"Byl anulován."

"Cože, organizátor?" vzkypěl Pink Slade.

"Trubec, pochopitelně. Byl jako rozzuřené zvíře, nešlo s ním nic jiného dělat. Mám tady dokonce zaznamenaný jeho identifikační znak..."

"Poslyšte, doktore..."

"...538 367 RD 72 Mayo." Doktor Blass měl velký zájem na tom, aby se o Sladeovu paměť aspoň trochu otřelo trubcovo jméno.

„Mě nezajímá nějaký pitomý trubec! Mám jich tady sto tisíc! Co se stalo s Dogerem?"

„Leží na klinice. Je to s ním dost špatné."

"Je jedním z nejschopnějších. Budiž, jak dlouho to potrvá?"

"Všichni vaši muži jsou nejschopnější," pronesl sarkasticky Blass. "Zatím ho čekají dvě operace a možná bych mu mohl přitom trochu napravit tu jeho pokrivenou hubu. Tři čtyři měsíce."

"Chtěl bych s ním mluvit."

"Tak tady vám, bohužel, nemohu sloužit. Ještě něco?"

"Poslyšte, doktore... Ale nic," dodal vrchní organizátor a zrušil spojení. Doktor Blass si hlasitě oddechl a Mon Lester vystoupil z úkrytu. Měl na sobě přepychovou modrou uniformu, opatřenou výsostnými znaky pláště a třemi pásky hodnostního označení. Karnet, který si musel dál úzkostlivě střežit, spočíval uzavřený v kapsičce na hrudi.

"Myslím, že mám čtvrt roku pokoj. Pokud se náhodou někdo nebude shánět po Dogerovi osobně, a to při jeho vzhledu nepředpokládám."

Mon Lester se usmál.

"Nu a teď do nemocnice, Lestere."

"Do nemocnice?"

"Kam jít? Musím tam být dřív, než se po Dogerovi začne shánět Mocný."

"Budiž," přivolil Lester. Plně chápal složitost situace. Položil se na elektrický vozík, doktor Blass ho přikryl prostěradlem a vozík se bezhlučně rozjel řízen Blassovým karnetem.

Mon Lester byl zakrytý až po uši a zbytečně neukazoval obličej, který by v těchto místech mohl působit až příliš nápadně. Se zaujetím si však prohlížel místa, kterými projížděl. Tady, na podlaží sto devadesát sedm, se v mocnosti deseti až patnácti podlaží, na rozloze více než tisíce hektarů, rozkládala skutečná děloha plástve, dárce života. Odsud den co den, v nepřetržitém sledu už víc než stovku let, odcházeli dokonale vyvinutí i vycvičení trubci i dělnice, zřídka pak jiní představitelé pracujících: vrstev, specializovaní pro zvláštní a obtížné práce. Celý ten komplex se nazýval porodnice a nemocnice pro organizátory byla jeho malým přívěskem. Doktor Blass zde byl jedním z pěti Vyvolených; protože líheň pracovala bezchybně, nebyla zde přítomnost všech nutná. Ostatní čtyři mohli v době volna vyjízdit na povrch, doktor Blass měl však tu smůlu, že se znelíbil, a tak musel setrvávat dole. Jeho karnet pokynů, kterými mohl přikázat dopravu do přírodní sféry, odmítal vyhovět. O svém údělu s nikým nediskutoval, věděl, že by to bylo zbytečné, neboť nikdo z jeho kolegů neměl takový vliv, aby na dané skutečnosti mohl něco změnit.

Napojení porodnice na výrobní komplexy produkující všechny potřebné chemikálie a potraviny řídil sám Mocný Durham. V celé dané oblasti byl ten nejčistší vzduch, jaký jen bylo možné v plástvi vyrobit, a obsah kyslíku převyšoval osmáct procent, v sálech královen pak dokonce jedenadvacet. Většinu prostoru porodnice pak zaujímaly nekonečné pásy se zárodky budoucích pracujících, geneticky řízenými lahvení s přísunem všech potřebných látek, které embrya dostávala prostřednictvím skutečné krve přes náhradní placenty a opravdové pupeční šňůry. Krev rozvádějící živiny byla podrobována té nejpřísnější kontrole a dvacet miliónů trubců si mohlo blahořečit, že jsou výborně živěni a není po nich požadován žádný pracovní výkon, pouze v pravidelných intervalech je každému z nich odebírán litr krve. Blahořečili by si, kdyby netrávili celý život v blažené otupělé nečinnosti, uzavření ve svých buňkách, s potrubím s živinami přímo u nosu, s automatickým odvodem výkalů, kdyby neprožili celý život v otupělém a prázdném snu, bez jakéhokoli kontaktu se světem, bez toho, aby kdy viděli svými zakrnělými očkami něco jiného než plastikovou stěnu buňky, bez toho, že by v životě cokoli slyšeli, bez toho, že by měli příležitost mluvit, či dokonce myslet. Tento osud očekával každého trubce či dělnice, kteří se narodili s krevní skupinou 0. Tím byl výběr usnadněn, pouze několik náhodně vybraných trubců bylo občas povoláváno k inseminaci, aby byl v plástvi udržen potřebný genetický fond a skupina 0 nezanikla.

Po dvou měsících v lahvi, kdy trubci dosáhli porodní váhy, byli dopravováni k výcviku; ten už se prováděl mimo prostor porodnice, ale celá školská zóna prakticky s porodnicí úzce souvisela.

„Během vzpoury," podotkl doktor Blass, "došlo v porodnici k vážné havárii. Zahynula všechna embrya, téměř miliarda trubců a dělnic, a navíc pak nepřežila jedna královna. Produkce ostatních je silně omezena a plástev se z toho šoku stále nemůže vzpamatovat. Porodnice jede zhruba na dvoutřetinový výkon a Rada už přijala rozhodnutí staré královny nahradit novými. Vývoj královny však trvá šest, někdy i osm let, a ta jediná, která byla v přípravce, zahynula rovněž."

Mon Lester se vztyčil.

"Ležte, ležte, nevíme, koho potkáme."

Hlava opět dopadla na podhlavník.

"To jsem nevěděl. Vždyť porodnice přece má náhradní, a hlavně samostatné zdroje energie, doktore. Něco takového se nikdy nemůže stát... Škoda že nejsem seznámen s celým mechanismem toho otřesu, který naše plástev utrpěla, možná bychom teď byli moudřejší."

Mon Lester zatím váhal sdělit doktoru Blassovi všechny podrobnosti ze zprávy, kterou si pro svou potřebu nechal vyhotovit nezávislým prognostickým centrem Mocného. Měl zjištěno, že celá plástev je smrtelně ohrožena, pokud bude řízena nadále dosavadním způsobem. Nemohl pochopit, proč Mocný, který pochopitelně rovněž má tyto informace k dispozici, nečiní žádná opatření, a navíc teď byl šokován rozsahem nové rány, která plástev potkala a o níž do dnešního dne neměl ani tušení. Za zvlášť otřesnou skutečnost považoval fakt, že existenci plástve může ohrozit neuváženým činem jediný obyčejný trubec.

"Proslýchá se, že po dobu čtyřiceti hodin byl úplně odpojen sám Mocný Durham," dodal doktor Blass.

"Cože?"

Mon Lester se posadil.

"Tato informace není potvrzena, ale vše tomu nasvědčuje. Pokud jsem si zatím mohl ověřit, život v plástvi se na dlouhou dobu úplně zastavil, byly odpojeny všechny energetické zdroje, zastavena výroba. Selhaly ventilátory. Počet uhynulých, udušených a ušlapaných není znám, můžeme však všichni vidět, že plástev se skutečně zatím nevzpamatovala. Proto také vítáme příliv nové krve, která zrodí nová pokolení. Za pár minut budu přebírat pět nových potenciálních královen. Budu je vyšetřovat a dávat doporučení. Doufám, že výběr královen se provádí odpovědněji než výběr trubců k inseminaci."

Ani si neuvědomil, že těmito slovy mohl Lestera urazit, ten však měl úplně jiné myšlenky.

Konečně pronikli bariérou líhně a dostali se do jádra nemocnice. Cestou potkali jen několik bratrosester v zelených pláštích. Byly to zvláštní bezpohlavní osoby vybavené nesmírně citlivými rukama a očima s neuvěřitelnou rozlišovací schopností. Díky citu v prstech dokázaly dokonce sešívát vlasečnice i nejtenčí nervy. Operující lékaři jich mnohdy používali místo nástrojů, a to s tak velkým úspěchem, že některé z nich si dokonce vysloužily tu čest pracovat v nemocnicích v přírodní sféře, kde se mnozí movití Vyvolení nechávali raději operovat těmito bytostmi než stroji řízenými Mocným, ale často málo přesným Durhamem.

Jakmile vstoupil Blass do řídicího sálu, udiveně zůstal stát na prahu. Nad jedním ze šesti kontrolních panelů v téměř zoufalém a zběsilém, ale nepravidelném rytmu blikalo ne méně než deset kontrolních světel, prorážejících ponuré

osvětlení výmluvně výstražnou červenou barvou.

Blass zděšeně přiskočil k panelu a stiskl několik tlačítek. Na velké obrazovce se objevil schematický řez tělem královny. Dvě nebo tři sekundy je Blass pozoroval, potom vyštěkl do mikrofonu několik suchých příkazů a obrátil se.

"Byrte," vykřikl.

Odpovědi mu byl jen němý blikot havarijních světel.

"Kde jsi, ty ožrala svině, ty impotentní trubče, ty svinské hovado!" kypěla z doktorových úst kaskáda slov, jaká by Mon Lester u tohoto vzdělaného člověka nepředpokládal. Doktor přeběhl sál a rozrazil dveře do malé komůrky, z níž vytryskl odporný puch bramborové kořalky. Vzápětí vyvlekl doktor ven zkroucené tělo ošetřovatele, jehož rozervané oči prozrazovaly, že je neschopen vnímat, co se děje kolem. Blassovy kopance dopadaly na nejcitlivější místa, Byrt se schoulil do klubíčka a žalostně kňučel.

Nakonec Blass mávl rukou.

"Do solných dolů" zavelel. Dva černí knechti jako by stáli pro tuto příležitost už připraveni za dveřmi. Odvlekli zmitající se tělo, které tady už nikdo nikdy neměl spatřit.

"Zničil mě, ten ochlasta. Úplně mě zničil."

"Uklidněte se, doktore," řekl Mon Lester. "Královna je nemocná, copak se to nestává?"

"Ovšem, je nemocná, ale před dvěma hodinami jí nic nebylo. Teplota přes čtyřicet, a ten ničema si ničeho nevšimne!"

"Co chcete dělat?"

"Co by. Teď musím tom dolu."

"Jdu s vámi."

Blass chvíli váhal, a pak mávl rukou,

"Teď je to jedno, pojďte. Možná že mi pomůžete víc

než kterákoli z těch tupých slepic, kterých by bylo třeba milión, aby daly dohromady jeden myslící mozek."

Prošli trojitou kontrolou, dvojími hermetickými dveřmi a vždy musel Blass přidat trochu na důrazu v hlase, než se mu podařilo přesvědčit tupé ošetřovatelky, že ten člověk, co jde s ním, má na místě co do činění. Mon Lester už několikrát viděl královnu, ale vždy z míst, která jsou určena exkurzím z přírodní sféry, z úzké prosklené galérie. Teď se poprvé fyzicky octl v samotném srdci plástve, pronikl k tepoucímu lůnu nového života. A královna Marta Rhea byla v nebezpečí, a to dokonce ve velkém, protože lékař usoudil, že je nutná jeho osobní přítomnost. Za dané situace se už nesmělo stát, aby zahynula další královna.

Stáli vedle ní. Čtyři metry před Lesterovými očima se rozvalovala obrovská masa živé hmoty, z této i perspektivy mu připadala zcela beztvářá. Nebylo snadné rozpoznat, kde v tom čtyrtunovém těle je hlava, kde jsou nohy. Mon Lester viděl jen místy rudou, místy promodralou, celkově však víceméně bledou kůži, zachvívající se rytmickými třasy. Teprve po chvíli pochopil, že ten beztvářý přívěšek, křečovitě se třesoucí a občas nekoordinovaně se pohybující, je orgánem, jenž kdysi mohl být lidskou rukou, u tohoto stvoření se však stal zcela zbytečným. Naplno si uvědomoval, že dýchá téměř čistý a na kyslík velmi bohatý vzduch, naproti tomu se však malení zalkl strašlivým zápachem vycházejícím z kontejneru, který vyvážela neuvěřitelně zmazaná ošetřovatelka.

"Těžké průjmy," konstatoval doktor Blass. "Bojím se nejhoršího."

Bez ostychu se dotýkal toho těla, které teď Lesterovi připadalo odporné a zrůdné. Inspektor pocítil prudkou nevolnost. Klesl k zemi, seděl a zvracel, a jen jako z mlhy se k němu nesla monotónní slova doktora, který nebyl o nic vzrušenější, než kdyby prohlížel prase před porážkou.

"Teplota teď prudce poklesla, jen něco kolem třiceti čtyř, zatímco v okolí konečníku stoupá ke čtyřicítce. Těžké vodnaté průjmy. Puls téměř nehmotný, cyanóza akrálních částí."

Přecházel z místa na místo a řídil zapichování tenkých sond hluboko pod kůži královny.

Jednu chvíli málem neuhnul prudkému přívalu zvratků vychrlených z místa, kde královna měla malou, nenápadnou hlavičku, téměř se ztrácející v tom objemném žoku sádla. Zvratky se draly z jejich vnitřností téměř minutu a potom se z jejího zakrnělého hlasového ústrojí ozval pištivý neartikulovaný skřek, který díky mohutnému dechu plic přecházel místy až do ultrazvuku. Mon Lester měl to štěstí, že už nemohl nic slyšet, zatímco Blass si marně zacpával uši.

Pak se tělo královny otřáslou prudkou křečí a napříč mohutným břichem se převálila mocná přílivová vlna. Z obou struků se uvolnily hadice odebírající mateřské mléko. Na podlahu začala dopadat nazelenalá až sedává brečka, rozstříkující se do malých kapíček, které potvrdily, že mléko sice už není požitelné, avšak stále ještě je sladké.

"Pryč!" zasípal Mon Lester, zatímco doktor Blass nařizoval, aby okamžitě nasadili objemné infúze živných roztoků, přísnou dietu a koňské dávky antibiotik.

Když ošetřovatelky začaly mechanicky vykonávat nařízenou činnost, zvedl lékař nešťastného inspektora z podlahy a odvedl ho do koupelny, kde ze sebe smyl všechn ten neřád. Mon Lester byl blízce kolapsu, přesto se však brzy vzchopil a šel ještě jednou s lékařem do dispečinku. Vytušil, že to, čeho je tady tec! svědkem, může být v budoucnu dalším argumentem v jeho boji se Zwadovou samovládou.

"Omlouvání se vám, doktore, ale ..."

"Neomlouvajte se, příteli, sám jsem netušil, že to bude takové."

Mon Lester si stihl všimnout, že i lékařova tvář je bledá a ruce se mu lehce třesou.

"Co jí je?"

"Diagnózu jsem ještě neurčil, čekám na bakteriologická vyšetření, to ještě pár hodin potrvá. Asi se však nezmýlím, když řeknu, že jde o cholera."

Mon Lester prudce zvedl hlavu.

"Ale infekce v takovém rozsahu? A v porodnici? Tyto choroby jsme už dávno vymýtili?"

"Jistě, v přírodní sféře a v mírném pásmu. Tady jsme v plástvi a v tropech."

"Pak ovšem ..."

"Ano, i když tuhle královnu zachráníme, a o tom pochybuji, bude muset být vyřazena z chovu."

"Ale to v pláštvi už zbydou jenom čtyři, a kdo nám zaručí, že se také nenakazí?"

"To nechť na mě," odpověděl Blass. "Už jsem učinil potřebné kroky. Co je však nejdůležitější, musíme okamžitě začít připravovat náhradníci, a nejlépe když jich bude víc. Vidím, že už došla slíbená zásilka."

Na obrazovce se objevilo pět inkubátorů s tělíčky malých děvčátek.

"Tady je máme, nové královničky. Musím je podrobit důkladné prohlídce. Samozřejmě osobně, tady nesmí zasahovat žádný stroj. Zatím si odpočiňte."

"Počkejte," zbledl náhle Mon Lester. "Nemohl byste nechat záběr trochu zvětšit?"

"Proč ne?"

Kamera najela na detail.

"Podívejte se sem!" řekl Mon Lester roztřeseným hlasem a ukazoval na velký nápis na prostředním inkubátoru.

I Daniel Blass mohl číst červená písmena:

DIANA LESTER.

Ferman Wild v celé své střapaté velebnosti, s hlavou nablýskanou snad politurou na nábytek, se uklání před nejmocnějším z mocných. Pečlivě nažehlená uniforma se ještě skvěje novotou, je z přírodních materiálů a Ferman Wild je na ni nesmírně pyšný, děsí se však toho, že snad bude muset zpátky do pláštve a tento oděv se pak rozpadne na molekuly a opět na jeho těle přilne to ohavné bláto, které sice navenek rovněž připomíná šaty, ale jinak je pouhým slabým odvarem toho, co nosí ta sebranka tady nahoře. Jen lehká blanka, kterou lze snadno protřhnout, ho dělí od chvíle, kdy dostane fialový karnet a bude mu říkat "Ctihodný Wilde". Zároveň má však takové nejasné svrbění, že ještě tenčí přehrada ho odděluje od úplně propasti, a o solných dolech už toho slyšel až příliš.

"Fermane Wilde, prokázal jsi v okamžicích rozhodujících o dalším osudu naší pláštve neobyčejnou rozhodnost a odvahu," pronáší zkušený diplomat slova, o nichž si sám myslí své, ale ví, jak se naladit na strunu toho polodívocha, který mu je na pohled odporný, ale kterého ještě potřebuje. "Získal jsi doličný předmět, který odhaluje to nejzákeřnější spiknutí proti naší hrdé společnosti. Nebudu tě unavovat podrobnostmi, ale svěřím ti další, neobyčejně odpovědný úkol."

"Jsem vám k službám, ctihodný Zwado," odpovídá Ferman Wild.

"Vrátíš se zpět do pláštve a vyhledáš tam jednoho člověka. Je to týž člověk, jehož karnet jsi zachránil ze zničeného pásma. Tvůj úkol je skutečně prostý — předat mu jeho vlastní karnet a vyzvat ho, aby se vrátil zpět na povrch, do přírodní sféry. Pro osud pláštve je to však životně důležité. Chápeš to, Fermane Wilde?"

"Rozumím, Ctihodný Zwado," odpovídá zježený Wild a neví, zda to má pokládat za čest, či za konec všech nadějí.

"Nemám však žádné vodítko, nevím, kde se ten člověk pohybuje, nevíra, jak vypadá. Jistě uznáte, že při velikosti pláštve, byť se v ní vyznám velice dobře, je prakticky nemožné najít někoho, kdo nemá svůj karnet."

"Jistě, Wilde, to všechno je mi známo. Pokud ten člověk nezemřel, a doufejme, že tomu tak není, pak žije někde v pláštvi na obyčejný karnet. Může být trubcem, organizátorem, knechtem, krmičem, ošetřovatelem, požárníkem. Při dvoudenním výpadku pláštve, pozor, Wilde, tady jeho stopy končí, mu jistě nečinilo potíže zmocnit se karnetu mrtvého a karnet, jak je známo, poslechně každého, s jedinou výjimkou. Nedopraví nikoho do přírodní sféry, pokud člověk není Vyvoleným nebo pokud není některým z Vyvolených povolán. Protože zmíněný Vyvolený o svůj karnet za záhadných okolností přišel, je pro něj návrat nemožný a prakticky o sobě rovněž nemůže podat zprávu. Naši strážci v pláštvi pracují dokonale. Ti věří karnetu, a ne tomu, co jim kdejaký trubec řekne. Mnohokrát jsem varoval Vyvolené vstupující do pláštve před nebezpečím vyplývajícím z možné ztráty karnetu, ale jak vidíš, marně. Mohu ti dát s sebou dvě pomůcky. Především tu mám fotografii onoho Vyvoleného a pak snímek jednoho trubce."

Wild převzal dva diapozitivy, které každý lepší karnet dokázal upravit do formy pro člověka přijatelné.

"Je to trubec, který se pravděpodobně fialového karnetu zmocnil a díky jistým technickým nedostatkům jej dokázal ovládnout. Nalezneš-li toho trubce — jeho tvář znáš a karnet je vzorkem jeho otisku prstu - vede od něj pravděpodobně stopa přímo k cíli."

Wild si prohlížel snímek trubce. Byl to obrázek pořízený z ptáčích perspektivy. Ten trubec připadal Wildovi trochu podivný, než si uvědomil, že hlava je z neznámých příčin porostlá vlasy, tvář se usmívá a hraje mimikou. Marně v ní hledal trubčí strnulost. Wild nebyl zvyklý se zbytečně vyptávat a pochopil, že Zwada musel učinit velký ústupek ze svých zásad, když mu světil právě tento snímek. Kromě trubce byly na fotografii ještě dvě osoby, ale jejich postavy byly proměněny v temné siluety. Na snímku Vyvoleného nebylo nic zvláštního. Wild marně přemýšlel, zda se s ním už někdy nesetkal.

Na závěr audience mu Zwada předal zvláštní plné moci, ukryté ve zcela novém fialovém karnetu. Teprve v té chvíli se Wild uklidnil. Poukázku do světa Vyvolených držel v ruce, jen jí bylo třeba řádně využít. Od tohoto okamžiku byl nedotknutelným a měl větší práva než první inspektor pláštve.

Uklonil se a opustil trůnní sál.

Poprvé v životě použil tryskového mobilu, který jej dopravil z Metropole k česnu během pěti minut, a s gustem využil pohodlí určeného jen některým. U česna propustil mobil a vstoupil do pláštve. Vrátný, který byl odhodlán i vrchního inspektora podrobit bezmála osobní prohlídce a pro každou chybějící tečku v dokladech sepisovat protokoly, spatřil Zwadovy plné moci a málem padl na kolena. Dlouhou dobu potom se proslýchalo, že toho dne prošel do pláštve, provázen skupinou ozbrojenců, sám velký Zwada. Pravdou je, že vrátný kromě Zwadova podpisu na plných mocích neviděl nic jiného, a než se stačil vzpamatovat, zmizel Wild v labyrintu. Jeho karnet mu zajišťoval přednostní právo pohybu v celé pláštvi a měl vyšší priority než záchranné či požární jednotky. Wild zatím nevěděl, jakých moci se mu dostalo, ale když poznal, jak lehce a bezproblémově může náhle těsnými koridory postupovat, začal svých možností

bezohledně využívat, jeho kabinka přímo rozrážela ten nekonečný proud, do něhož bez jakéhokoli varování pronikla, jednotlivé řetězy prudce zpomalovaly, byly odsunovány do slepých pásem. Před i za Wildovou kabinkou musel být dostatečně velký odstup, to proto, že běžné kabinky s trubci či dělnicemi se pohybovaly pouhou šnečí rychlostí, zatímco Wild během deseti minut dosáhl v pláštvi ne vídané rychlosti sto deset kilometrů za hodinu, jaký zmatek to způsobilo v dopravě pláštve, o tom se mohl Zwada ještě týž večer přesvědčit z důvěrných zpráv Mocného Durhamu. Věděl, oč jde, ale na průběhu věci nezměnil nic.

Konečně Wild vystupuje do pláštve a rozhlíží se. Ano, právě tady to bylo, právě tady se před pouhým týdnem rozprostírala výrobní hala na foukané sklo. Právě tady on sám s velkým sebezapřením organizoval pátrání po maličkém titěrném karnetu, jediném předmětu, který do té změti trosek nepatřil a kvůli kterému musely stovky trubců na kousičky rozebrat celé výrobní zařízení včetně přístrojů a strojů, dopravních a zdvihadacích systémů, kanalizace i klimatizačních potrubí, a nakonec i rozporcovat ty stovky mrtvol, které se tu kdysi prostě udusily. Wild se ušklíbl. Dobře věděl, že spolu s mrtvolami trubců byly zároveň likvidovány i ostatky mnoha organizátorů, kteří v dané chvíli měli jen tu smůlu, že poctivě vykonávali svou službu.

Neměl s sebou nic, jen dvě fotografie, fialový karnet, Zwadovy pokyny a vlastní intelekt, který hodlal beze zbytku ve svém téměř detektivním pátrání využít. Tušil, že další stopu může zachytit jen tady a nikde jinde. Sem, jenom sem a nikam jinam se jistě vrátil ten splašený trubec. Proč by se vracel z přírodní sféry do míst, která neznal? Vždyť přirozenou touhou každého trubce není nic jiného než zalézt do své titěrné buň až po uspokojivém kontaktu s určenou družkou, který je záhodno provádět způsobem co nejvíce zvířecím. Zalézt do buňky a nechat se osvěžovat paprsky, které ještě zvyšují otupělost jejich oblbých smyslů a z jednotvárně seřízených mechanismů činí stroje ještě dokonalejší. Jejich pracovní síla je využívána na sto procent, dokud mají dostatek sil, a potom ... Oni ostatně mají štěstí. O tom, co je čeká, nevědí nic.

Nemohou vědět, že se stanou hlavní složkou potravy pro ty, kterým ještě nějaké síly zbývají.

Organizátor Aren si hraje na velkého pána a vůbec mu nevádí, že vede pracoviště, které nevytrábí, to prostě proto, že je prázdné, je odpojeno od energie, zařízení je demontováno a odvezeno. Nikdo neví, jak dlouho ještě bude trvat, než nastoupí montážní čtyři, aby postavily nové sklářské pece, zásobníky písku a taveniny, kontejnery s přísadami, neví, kdy bude obnoveno spojení s desetitisícovou baterií buněk obsahující pracovní armádu, která bude v nekonečném cyklu produkovat statisíce lahví, lahviček, skleniček či jiných titěrností přesně podle potřeb společnosti. Aren sedí v opuštěné kanceláři, hledí do slepého displeje, opírá se o pohaslý řídicí pult a nevraživě se dívá do tváře návštěvníka, kterého by asi měl znát. Je to však stejný organizátor jako on a rozhodně nemá co zasahovat do sféry jeho zájmu a vůbec, nezdá se, že by mu tady mohl být něco platný. Tak co otravuje ...

Trubcova fotografie nijak nezvyšuje činnost Arenových nervových buněk.

"Co to má být," přezvukuje slova v ústech jako namastný brambor.

"Ptám se tě, jestli jsi už někdy spatřil trubce podobného vzhledu," stále ještě klidně a s utajovaným sarkasmem konverzuje Ferman Wild a těší se na chvíli, kdy Aren padne na kolena.

Domácí pán vstává a vůbec nic mu, zdá se, není po chuti. Wildovi nezbývá, než mu představit své plné moci, ale kupodivu ani ty moc nezapůsobily.

"Seber se, odkud jsi přišel, a přestaň na mě vytahovat nějaké zkurvené papíry," zvyšuje hlas Aren a zaujímá výhružný postoj. Obušek leží opodál, uvědomuje si Wild, ale ani já nejsem ozbrojen.

Aren udělá dva kroky kupředu a Wilda ovane prudký zápach, unikající z opílce všemi póry. Tuší, že pořízení s tímhle frajírkem nebude jednoduché. Aren pozvedává pěst, a vzápětí se hroutí k zemi s rukama přitlačenýma na břicho. Sám Wild se podivuje, co se to tu stalo, doposud neví, jaká síla je ukryta v jeho karnetu, a je až oslněn modrým bleskem, který náhle vyšlehl z kapsičky na jeho hrudi. Tiše hvízdá.

A to jsem ani nedal pokyn, šeptá si sám pro sebe a tuší, co všechno by mohl napáchat, pokud tu sílu karnetu nedokáže sám ovládnout. Je si jist, že jí nemusí používat jen k sebeobraně.

"Vstávej, parazite," velí té hromádce a neodpustil si do ní kopnout. Úder byl však silný a trvá neuvěřitelně dlouho, než jo Aren schopen řeči. Pomalu sej stává na nohy, pak se odvrací a vyvrhuje obsah žaludku na podlahu. S neuvěřitelným strachem se díval na svého návštěvníka.

„Tak to byla jen výstraha. Hledám genetický fond toho trubce, a pokud si na tenhle ksicht nemůžeš upamatovat, aspoň mě nech popovídat si s tamhle tou filiálkou Mocného," ukazuje Wild na slepý a hluchý terminál.

"Znám," derou se jen těžko srozumitelná slova ze staženého hrdla.

"A vida, najednou je s tebou rozumná řeč. Tak to vyklop."

"Dělal tady. Výpomoc z rajónu 77. Sto padesáté podlaží. Poslední model. Koeficient X 4. Rozšířené plíce, prodloužené paže, odolnost proti teplu do dvou set stupňů. Zesílené rty, silnější jazyk. Typ Mayo."

"Hm," zaznamenal si Wild data na karnetu. "A kde je teď?"

"Nevím. Dost jich pochočovalo, další se pozabýjeli, někteří zůstali viset v kabinkách. Zbytek odveleli zpátky. Populace prudce klesla. Nevím, zda některého z nich najdete. Byli si podobní jako kabinka kabince. Jednotný genetický fond. Víc nevím."

Zavřel oči a zhroutil se na podlahu. Wild ho nechal ležet. Výrazil z něho, co potřeboval, další osudy nějakého organizátora ho nezajímaly. Pokusil se uvést do provozu ten pohaslý terminál, ale bylo to zbytečné. Když odklopil horní desku, poznal, že celá elektronika vyhořela.

Přehlédl prostor zkázy a zmaru. Celý tunel na něj zíval pustou temnotou, nikde se nepohnulo ani smítko. Prostor byl už pečlivě vyčištěn, zmizely stopy krve a tentam byl hnilobný zápach, přesto se znechuceně oťrásl, když si vzpomněl na stav, v jakém tunel opouštěl. Hygienická Četa zvládla své poslání neobyčejně rychle. Neměl tady už co pohledávat. Další zdroje infor mací si musel opatřit jinde. Už věděl, kam zamíří. Napřed si však potřeboval trochu odpočinout.

Jeho asistent se rozvaloval v kresle s nohama na pultu. Rázný kopanec ho přiměl k okamžité poslušnosti a k tomu, aby vzdal náležitou úctu. Rázem byl svržen z výšin iluzorního postavení vedoucího organizátora, který proháněl líné modráčky jako zajíce, do prachu poskoka, kterým ostatně vždycky byl. Ferman Wild ho jednoduše vyhodil z kanceláře, posadil se k terminálu a rozžhavl displej.

Tušil, že mu k nalezení správné stopy už moc nechybí. Pokud splašený trubec přišel o svůj karnet, musel za to být odsouzen. Datum i genetický kód trubce už znal. Pokud trubec odcizil karnet Vyvolenému, pak byl pravděpodobně Vyvolený odsouzen místo něj.

Vytřákal dotaz:

BYL TRUBEC MAYO ODSOUZEN ZA ZTRÁTU KARNETU?

Trvalo dvě sekundy, než na obrazovku vyjel nápis:

ŽADATEL NENÍ OPRÁVNĚN ZJIŠŤOVAT TYTO ÚDAJE.

Rozčílil se a chvíli si připadal jako bezmocný, pak si vzpomněl na své plné moci. Pochopil, že bez nich by pátrání právě skončilo. Pocítil hrdost, že tímto okamžikem se mu dostává téže cti jako Vyvolenému, který se služebně pohybuje pláštvi.

Tečti čekal déle, ale dočkal se.

V POSLEDNÍM ROCE BYLI ODSOUZENI TRI TRUBCI TYPU MAYO ZA ZTRÁTU KARNETU K NEPODMÍNĚNÝM TRESTŮM.

Usmál se.

CHCI ZNÁT JEJICH IDENTIFIKAČNÍ ZNAKY.

Na obrazovce se vysypaly řady čísel. Wild si je pečlivě opsal, nespolehal se na karnet. Pak si je všechny nechal zavolat. Na displeji dostal odpověď:

TRUBEC 533877 MAYO DOSUD VE VÝKONU TRESTU

TRUBEC 534477 MAYO ZASEL PŘED TRI STA DVACETI DNY

TRUBEC 536307 MAYO POSEL PŘED DVĚMA HODINAMI.

„Kde je jeho mrtvola?“ vyděsil se Wild.

NA CESTĚ DO KULTIVÁTORU.

"Zastavit! Okamžitě zastaviti! Dopravit neprodleně sem! A toho trubce ze sklepa taky! Oba dva. A kromě toho chci mít srovnávací vzorek. Aspoň dva trubce z téže série, zdravé a práce schopné."

Protáhl čidly fotografu.

ROZUMÍM, odvětil stroj.

"Jak dlouho to potrvá, než je tady budu mít?"

Výpočet netrval dlouho.

DO DVACETI ČTYŘ HODIN, VČETNĚ MRTVOLY.

Wild mlčky přikývl, jako by Mocný mohl ten posunek vnímat, a vypnul přístroj. Pak se s rozkoší natáhl na lůžko a spokojeně usnul. Zdálo se mu o tom, že má křídla a poletuje nad městem Vyvolených, jehož obyvatelé klečí na kolenou a s úžasem pozorují odvážný let svého neomezeného vládce.

9

"To může být jen shoda jmen," namítl nesměle doktor Blass.

"Může, doktore. Vím, může. Ale chtěl bych mít jistotu. Vím něco o tom, odkud bere naše pláštěv nové královny. Bojím se, aby se nestalo něco nenapravitelného. Jak je to už dlouho, co došlo k tomu velkému kolapsu?"

„Skoro rok ... Abych řekl pravdu, taky to teď přesně nevím."

"Obávám se, že mezitím, co jsem byl tady dole za věřený jako trubec, se tam nahoře něco stalo... Bojím se, že to dítě má souvislost s mou osobou."

"Myslíte, že může být vaše?"

"Ne, moje ne. Nemám ženu, při svých cestách sem do toho Augiášova chlěva jsem si vlastně ani nenašel čas oženit se. Mám i málo příbuzných. Bratr po sobě zanechal dcerku, je jí teď třiadvacet."

Zamyslel se.

"Doktore, já musím vědět, čím to dítě je."

"Jak? Přece nemáme žádné kontakty... A pak, údaje jsou tajné."

"Nic takového není třeba. Krevní zkouškou. Pokud je to moje příbuzná, musí mít v sobě tytéž geny."

"Chcete říct, že hodláte zasahovat do věcí, do kterých ani já nemám co mluvit?"

"Copak jste balvan?"

"Ne, nejsem. Ale co když to doopravdy je vaše příbuzná? Co chcete dělat potom?"

"Nikdy nedovolím, aby se z ní stala královna. To přece není možné dopustit. Dítě Vyvoleného!"

"A jak to chcete udělat?"

"Odvedu ji odsud ..."

"Odvedete ji odsud. Bez karnetu. Jakmile dítě odeberete z inkubátoru, bude odsouzeno k smrti. A kromě toho, inspektore, královna z ní stejně nikdy nebude."

"Vy... doktore... Rozumím vám. Dítě Vyvoleného se nemůže stát královnou." Neskrýval své rozrušení.

"Nerozumíme si," řekl Blass. "To dítě se nemůže stát královnou, protože je předurčeno k jinému údělu."

"K jakému?"

"Má krevní skupinu 0."

"A to znamená?"

"To znamená, že projde celou školou tak, aby jen normálně vyrostla, aby nezahlédla jediný paprsek světla, aby se nedověděla o světě a aby se stala dárkyní krve pro tuto mimořádně důležitou líheň!"

Mon Lester zůstal chvíli stát zahlobán sám do sebe. Doktor Blass ho nechal přemýšlet a sám uvažoval o případných dalších krocích. Už to, že Lestera zaměnil za organizátora, bylo obrovským rizikem. Mon Lester se přece tolik liší od každého organizátora, když už ne fyzickým zjevem, tak aspoň vystupováním, chováním, vzděláním, mluvou. Ne, ošetřovatelky, ty si nevšimnou ničeho, jsou to jen tupé organismy na bázi dělnic, ale brzy bude nutné Lestera skutečně uklidit do nemocnice, protože chybějící pacient je chybějící pacient, a tam leží mnozí, kteří nemají v hlavě řezanku. Jsou tam dokonce konstruktéři plástve, inženýři obsluhující průmyslová centra, střežící energetické zdroje, kontrolující čistírny vody, mnozí z nich jsou, právě tak jako Blass, Vyvolení, kteří se z nějakých důvodů znelíbili. Mon Lester je však postavou natolik výjimečnou, že se doktor Blass začíná obávat, aby se neprozradil. Protože kdokoli z pacientů může podat informaci Mocnému, vždyť každý dobře ví, co by taková prospěšná informace mohla znamenat pro osobní vzestup. A Mon Lester se znelíbil víc, než je zdravé, něco musel před Blassem zatajit. Je to naprosto jasné teď, když se zde objevuje dítě s jeho příjmením. I Blass chápe, že to není žádná náhoda, to dítě sem někdo poslal zcela záměrně, protože Mon Lester je nepochybně zločinec, který si dokázal znepřátelil snad i ty nejvyšší. Vždyť ten, kdo sem to dítě poslal jako potenciální královničku, musel dobře vědět, že se svou krevní skupinou se na královnu nehodí. Ne, to, čeho je tady svědkem, je vysoká politika a do té není radno se míchat. Bohužel, už se stalo.

"Co s tím dítětem uděláte, Danieli?" ptá se Mon Lester a má pocit, že zestárl o pět let.

"Nemůžu dělat vůbec nic," odpovídá lékař. "Její ortel už byl vyřčen."

"Ale co když je to dítě mé Elly?"

"Není. Nemůže být," odpovídá lékař, jen aby něco řekl.

"Chci krevní zkoušku."

"Nic neprokazuje."

"Pak je tu ještě projekce."

Blass se zarazil. Ve své bláhovosti snad ani nepředpokládal, že by Lester mohl být tak dopodrobna informován o technickém zázemí nemocnice. Zapomněl, s kým má co do činění.

Vůbec nejjednodušší by teď bylo oznámit Mocnému, že se u mne ohlásil inspektor Mon Lester, který ztratil karnet. Jeho totožnost už je nepochybná. Pomohu Vyvolenému, kterého neznám, z velkých nesnází a houby mě může zajímat, do jakých nesnází Lestera přivedu...

Ale už jednou jsem se nepěkně s Lesterovým jménem spálil. Je-li skutečným nepřítelem plástve a prokáže-li se, že jsem s ním měl co do činění, vůbec mi nepomůže má prokázaná loajalita. Spláchnou mě o sto pater níž jako obyčejný výkal. Teď jsem ještě Vyvoleným, brzy však budu organizátorem nebo i trubcem. Možná nebudu vůbec. Hrome, proč jsem se s ním vůbec dával do řeči?

"Budiž," říká doktor nahlas. "Projekce mě k ničemu nezavazuje."

Dává pokyny projekčním asistentkám a nařizuje, aby připravily pacientky.

Snad nejlepší by bylo, kdyby odsud rychle zmizel. A já blázen ho přijal do nemocnice ... Kdyby ho tak chtěl někdo zabít...

"Vezmu Dianu jako poslední."

"Proč?"

"Protože má pořadové číslo pět. Není důvod, abych pořadí změnil."

Ale co když se brzy Mon Lester znovu dostane na své bývalé pozice? Vrchní inspektor podléhá přímo Velkému triumvirátu a Mocnému, nikdo jiný už tu není. Pak bych se nejenom dostal z plástve ven, ale možná bych dostal primariát i místo toho hrocha Hippopotamsa.

Mon Lester uznale sleduje neobyčejně zručné ruce malé bledé ošetřovatelky v přiléhavém bílém pláštiku. Dlouhé kloubnaté prsty svírají injekční stříkačku tak lehce a přirozeně, že vlastně ani nepostřehne okamžik, kdy jehla o průměru několika tisícín milimetru proniká pod kůži.

"To je značkovací roztok. Dítě zatím bylo odchováno běžným způsobem, značkovací roztok indikuje v centru růstu potenciální náboj. Projekce může za pět minut začít."

Na monitoru je vidět nahé dítě. Projektor si tělíčko obrací podle potřeby a schematický řez v aktivních bodech konsignuje všechny tělesné orgány a propočítává jejich potenciální vývoj. Je nutné vědět, Jaká bude funkce plic, srdce, a zejména vaječníků. Je nutné vědět, zda játra či slinivka nevypoví službu po dvou nebo třech letech nadměrná zátěže, jsou nutné všechny informace, aby bylo možné vyřknout definitivní ortel, zda královna bude po dobu deseti až dvanácti let schopna produkovat bez nejmenší přestávky jedno vajíčko za osm desetin sekundy. Nakonec projektor provede rekonstrukci jejího těla, jak bude vypadat po čtyřech letech vývoje.

"Hlava je malá, to souhlasí, žaludek zbytečně překrvený, vaječníky optimální, srdce podává výkon na devadesát procent, plice nestačí," konstatuje Blass. "Hormonální křivka už není podstatná. Podle vnějších znaků je zřejmé, že dítě není vhodným typem a mušima je z chovu vyřadit. Produkovalo by čtyři, možná šest let. A zdaleka ne na plný výkon." Druhá královnička prochází projektorem, pak třetí.

Blass dává najevo stále větší nespokojenost a slova na adresu toho, kdo vybíral tento materiál, nejsou právě lichotivá. Materiál, uvažuje Mon Lester. I pro Blasse jsou lidi materiálem. A takovému člověku jsem se svěřil. Ostatně nic jiného mi ale nezbývalo.

Při čtvrté královně konečně Blass mručí spokojeností. Výkonnost je zaručena přinejmenším na dobu deseti let, velikost orgánů je optimální, hormonální křivka v normě. Během růstu lze drobné anomálie doladit.

"Mám si tady vybrat z pěti nejvhodnějších typů, a zůstala mi jediná," konstatuje Blass nahlas. "Jakýpak výběr."

Mon Lester se dívá tam, kde zůstal stát poslední inkubátor s dítětem, jež nese jeho jméno. Malá Dianka ještě pořád spí.

Divá se jí do tváře a pokouší se vyhledat rodinnou podobu. Je to marné, všechna novorozeňata si jsou navzájem podobná, kde hledat nějaké typické rysy.

Ošetřovatelka se blíží i k Diance s jehlou.

"Ne," vydechne prudce Lester a odstrkuje ji z cesty.

"Co to děláte, Dogere!" volá na něj Blass. Dobře ví, že Mon Lester je tu jako organizátor a na toto jméno musí všechny přivyknout. Ani jednou se nesmí podřeknout.

"Bez injekce!"

"Ale projekce pak nemá smyslu"

"Pro vás ne, pro mne ano!"

Mon Lester si až teď uvědomil, že po této injekci by se dítě už nikdy nemohlo vrátit zpět k normálnímu životu. V duchu zuří a proklíná Blasse. Tuší, že to byla úmyslná zrada, ale nemá pro to jediný důkaz. Blass si hraje na nezkušeného ...

Doktor mlčí a Lester to chápe jako přiznání. Už ví, že se před tím člověkem musí mít na pozoru.

Dítě leží v projekčním přístroji a na displeji se zjevuje jeho podoba po čtyřech letech. Mon Lester vidí čtyřleté děvčátko. Malé, ubohé dítě. Hubené, samá ruka, samá noha. Má hebké tmavé vlásky.

"Tak tohle jste chtěl vidět?"

"Ne, to právě ne. Popojedte dál. Ještě takových deset patnáct let."

"Je to přístroj na projekci královny. Jak zdůvodním, že ..."

"Vy chcete někomu něco zdůvodňovat? Pokud je mi známo, jste tady jediným pánem. A já vás teď nežádám, já vás prosím ..."

Mon Lester hledí do tváře asi sedmnáctileté dívky. Tak takhle bude Dianka jednou vypadat, pokud se toho dožije. Oči, brada, nos... Věrná kopie Elly. Pravda, do její podoby pronikají cizí rysy, ale ty získala po otci. Mon Lester má jistotu.

Doktor Blass vypíná projekční přístroj, ošetřovatelka vrací dítě do inkubátoru.

"Nevím, proč je tady dcera mé neteře," říká pobledlý inspektor. "Jedno je však jisté. Královnou nebude, doktore, to si zapamatujte, a vůbec nebude mít žádnou funkci tady v porodnici, ať má krevní skupiny O, nebo kteroukoli jinou,"

"Víte, Dogere," odpovídá o nic méně rozrušený Blass, "vzal jsem na sebe už tak dost velké riziko, když jsem vás vyměnil za organizátora. Ale vzít na sebe ještě odpovědnost za dítě, to je šílenství! Nikdy, rozumíte, nikdy ji nedostaneme nahoru! I kdybyste ji unesl, nemáte karnet, který by vás tam dopravil. I kdybyste jej měl, jistě víte, že cesta trvá několik hodin. Jak chcete dítě tu dobu žít? Jak je chcete chránit proti přehřátí? Jak chcete dosáhnout, aby vám nezemřelo po pár hodinách cesty při teplotě šedesáti stupňů, ve vzduchu, který miliardy trubic vydýchaly do posledního atomu kyslíku?"

Mon Lester mlčí a snaží se vsříbat fakta, která zatím ve svém němém odporu proti zlovůli nebral na vědomí.

"To dítě tady musí zůstat, to nezaměňte za nějaké jiné. A dítě v plásvi znamená v jejím případě jediné: dárkyně krve."

"Vy mi nepomůžete?" šeptá Mon Lester zoufalým hlasem.

Blass mlčí. Vyčerpá všechny důvody, které měl pohromadě. "Seženu."

"Co seženete?" ptá se Blass.

"Příkaz. Příkaz nejvyššího. Samotného Zwady, pokud to bude možné. Půjdu tam nahoru, přes všechny překážky. I kdyby mě to mělo stát krk. Musím se tam dostat."

"A jak to chcete udělat?"

"To zatím ještě nevím. Prožil jsem však v plásvi tolik let a myslím, že ji znám tak dokonale, že mě musí brzy něco napadnout. Potřebuji od vás jediné. To vaši kariéru nijak neohrozí." "Prosím, pokud to budu moci splnit?" "Nechtě dítě v inkubátoru, jak jen to bude nejdéle možné."

"Dva měsíce. Potom se ostatní královničky likvidují a vyvolená nastupuje na trůn. Do té doby se jí nic nestane, to neovlivním ani já, ani vy."

A teď, Dogere, je čas, abyste se odebral na lůžko. Zdá se mi, že Mocný je zbytečně starostlivý, co se týče osob v mém rájónu."

10

"Tohle přece není trubec!"

Ferman Wild řve téměř nepřičetně.

"Lituji, pane. Podle karnetu je to trubec druhé kategorie, identifikační znak 536 367 Mayo."

Wild stojí nad mrtvolou obloženou suchým ledem, z prosklené rakve na něj hledí podivná pokrivená tvář. Potom se obrací směrem, kde se v tmavém koutku místnosti ne větší než chlívěk vyděšeně krčí dvě postavy.

"Táhně se podívej, ty debile, táhně na ty dva. Vytáhni je na světlo, jsou si podobní jako vejce vejci. Bodejť by také nebyli. Jsou ze stejné líhně, od stejné matky, z jednoho vaječníka. Víš vůbec, kolik trubic se dá vyprodukovat z jednoho vajíčka? Dělal jsem až statisícové série zejména pokud jde o tak jednostranně zaměřené typy. Máme před sebou dva představitele série RD 72, Já je od sebe nerozeznám a pochybuji, že by to dokázal někdo jiný, kdyby neměli karnety. A cos mi to sem tedy poslal za mrtvolu? Copak nevidíš, že je to někdo úplně jiný?"

"Já nechápu pane. ...," kótká vyděšený organizátor, kterému za Wildovy nepřítomnosti bylo úžasné dobře a teď jen doufá, že ten plešatý rezavý skřet zase vypadne (a bodejž by ho vzal třeba ďábel do pekel, jen aby byl pryč). Proč si dělat starosti s jedním mrtvým trubicem?

"Já myslím, pane ..."

"Ty nemáš myslet!" křičí Wild a na asistentovu tvář dopadá krutá rána. Wild má výborně vytrénované svaly.

"A teď mi pakně rychle zjistíš, koho to sem podstrčili namísto trubce, kterého potřebuji. Tohle je možná organizátor a připouštím, že by ho někdo mohl znát. Vyfotografuješ ho a zajedeš s tím snímkem do sklárny. Snad se tam najde někdo,

kdo by mi o tomhle ksichtu mohl něco povědět. Nebyla by na škodu vědět, kdo a proč ho zamordoval. Vidiš, má úplně zpřerážené hnáty a rozmaširovanou mozkovnu. To není samo sebou."

"Do... do sklárny?" děsí se asistent několikahodinové cesty temnou kabinkou.

"Tebe bych nejradši poslal do prdele," ulevuje si Wild. "Bohužel nikoho jiného tady na to nemám. Radši mi řekni, kde je ten čtvrtý trubec, který byl na práci v dolech. Kdo ví, jak vlastně vypadá on, ale byl bych dost nerad, kdyby mi ho sůl sežrala dřív, než s ním budu moct prohodit pár slov."

Asistent na další zlobu ze strany svého šéfa nečekal a rychle se vytratil. Formanu Wildovi vlastně zbyla poslední šance, že trubec z dolů je ten pravý, a asistenta poslal do sklárny jen pro případ, že by mu tato šance selhala.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se jednoho z trubců, když s nimi zůstal sám jen za povinné přítomnosti jednoho dozorce. Ten vzápětí poté, co Wild položil dost dobromyslně svou otázku, zašermoval trubci před nosem elektrickým obuškem.

"Otevři hubu, ty zmetku, když se tě pán ptá!" "Příteli," pokusil se Wild o vlídné oslovení. Dobře znal praktiky svých podřízených a byl by se rád od trubce něco dověděl dřív, než mu ho ten milý modráček zabije, "byl bys tak laskav a přenechal výslech mně?"

Dozorce přikývl a zklamaně ustoupil ke dveřím. Obušek ponechal v pohotovosti. "Odpověz," vykřikl Wild.

"Trubec kategorie D 12, sypala se neobyčejně vysokým hláskem vyslovovaná naučená formule. Žádný trubec ji nemohl zapomenout, i kdyby změnil zaměstnání třeba desetkrát, "s pomocným koeficientem X 4, s kvalifikací na jednoduché činnosti nevýrobního charakteru, identifikační znak 533 325 Mayo."

Představování skončilo. Trubec zaujal předepsaný postoj s připaženými rukama, které se téměř dotýkaly země, s pokrčenými koleny a sklopenou hlavou, Wild si ani neuvědomoval, že se tady pouští na vlastní pěst do zbytečného výzkumu a pomalu ztrácí ze zřetele úkol, jímž ho pověřil sám veliký Zwada.

Otázka střídala otázku a Wild se dovídal nezábavná fakta z trubcova života, a dokonce se mu podařilo z něj vypáčit stížnosti na to, že je příliš často losován jako sedmý, a tedy trpí nedostatkem potravy, zřídka se dostane ke své určené družce a že dozorce zbytečně často používají obušku.

Měl jsem pravdu, říkal si Wild, tato skupina trubců je nespokojena. Trubec přece nesmí být nespokojen, musí jen přijímat fakta života taková, jaká jsou, a brát je jako neměnná. O tom, jak se má skvěle, ho musí trvale někdo přesvědčovat. Zdá se, že tady opět někdo zanedbává své základní povinnosti.

"Co bys dělal, kdybys ztratil karnet," přehrál Wild náhle hovor na zcela jinou kolej. Trubec se instinktivně chytil za kapsičku.

"Neztratil jsem karnet," osvítil s jistou úlevou.

"Vím, že jsi ho neztratil. Máš ho v kapse. Ale myslí si, že jsi v kabině a nemáš karnet."

Já nejsem v kabině, pane."

Wild si znechuceně ulevil.

"Budiž. Co uděláš, když najdeš cizí karnet?"

"Nemám cizí karnet, pane,"

Ksaku, to s ním tady budu stát až do večera? Jeho reakce potřebují nutně znát.

"Hej, ty!" obrátil se směrem k dozorcovi. "Seber mu karnet."

Dozorce natáhl ruku, trubec instinktivně ustoupil a chytil se za kapsičku.

"Jen si ho od tebe půjčím," řekl Wild, "a pak ti ho zase vrátíme."

"Nemůžu dát karnet," mlel svou trubec. "Zákaz, pane."

Ustoupil ještě o krok, dál nebylo kam.

"Nemazli se s ním," zavrčel Wild, a dozorce zatočil obuškem. Bylo potřeba ušetřit tři rány, než byla trubcova paže ochromena a dozorce se mohl zmocnit jeho identifikační karty. Po chvíli se trubec vzpamatoval, vyděšeně prohledával prázdnou kapsičku a vůbec nebyl s nastalou změnou spokojen.

"Doly. Půjdu do dolů," šeptal a přestal respektovat konvence pro trubčí chování, které zakazují trubcům hovořit bez přímé výzvy.

"Uklidni se," řekl Wild. "Nemáš karnet?"

"Nemám, pane."

"Co tě čeká?"

"Soud, pane. Nemám karnet. Prosím vás, pane, odpusťte mi to."

"Tak a teď mi můžeš odpovědět, co uděláš, když najdeš cizí karnet."

"Nemám cizí karnet, pane."

Kruh se uzavřel, komunikace s trubcem uvázla na mrtvém bodě. Wild váhal. Jak rád by udělal experiment, ale jediný karnet, který mu kromě vlastního mohl nabídnout, byl ten převzácný, který mu osobně svěřil Zwada s diskrétním posláním. Ale touha zjistit, jaké reflexy ta tupá trubcova mozkovna vlastně obsahuje, byla silnější. Ostatně žádné vážné nebezpečí nehrozilo. Nebude přece žádný velký problém trubce pacifikovat, kdyby si chtěl vyskakovat.

"Postav se vedle něj," řekl Wild dozorcovi, "a kdyby něco, tak ho majzni přes hlavu."

Dozorce s gustem přikývl a zaujal výhodnější postavení.

"Tak ty nemáš karnet. No budiž. Podívej se na stůl, leží tam cizí karnet."

Ještě chvíli zaváhal a pak položil ten převzácný fialový obdélníček na pseudodřevěnou desku k uzoufání přeplněnou neuvěřitelně sprostými rytinkami.

Trubec setrval asi deset vteřin nehybně a pozoroval předmět. Nikdo se už nedoví, jaké drama se v té chvíli odehrávalo v jeho hlavě. Inscenovaná situace byla vzhledem k jeho schopnostem patrně příliš složitá a on byl nucen řešit komplikované dilema výběru ze dvou různých zel. Nakonec si vybral to zdánlivě nejmenší.

Než mohl dozorce něčemu zabránit, udělal trubec bleskově dva kroky, které ho dělily od stolu, a s opičí mrštností ukryl

cizí karnet v dlani. Přiložil jej k ústům a zašeptal do něj téměř neslyšitelně:

"Domů."

Palec se dotýkal kontaktní plošky. Citlivé senzory přečetly vzorek papírářských linií a biliony elektronů se rozběhly ve složitých systémech po nových drahách.

Vzápětí se stalo něco neočekávaného.

Trubec ztuhl uprostřed pohybu a před očima všech začal zdánlivě kynout. Holá hlava se pokryla namodralým propletením vystupujících žil, které vbrzku ztratily soudržnost a začaly jedna po druhé pukat. Prostor se začal vyplňoval prudce explodujícími kapičkami krve, které začaly ulpívat na všem. Na stěnách, předmětech, podlaze, osobách. Tam, kam dopadly, se začaly tvořit drobné kráterky, které s prudkým syčením jeden po druhém explodovaly a vytvářely nejprve malé, ale postupně stále větší praskliny, až se soudržnost všeho, co doposud zdánlivě pevně drželo pohromadě, spontánně zhroutila.

Fermana Wilda zachránilo jen to, že v kritickém okamžiku stál v jakémsi stínu tvořeném tělem dozorce. Ve chvíli, kdy uslyšel zlověstný sykot, byl již za dveřmi v panickém úprku. Když se asi po sto metrech běhu zastavil, v naprosté panice si začal prohlížet oděv, zda i na něm neulpěla některá z všežravých kapek.

V té chvíli se rozsvítil na Zwadově terminálu malý nápis.

MON LESTER SE PRÁVĚ DOTKL SVÉHO KARNETU

11

Ebenezer Qoit, pomocný organizátor rajónu 737 v podlaží 216, degradovaný v posledním období za zbytečný útlocit při jednání s trubci (z čehož následně vyplynul snížený pracovní výkon, potažmo pak i menší produkce), postával v rohu výstupní komory a kontroloval trubce, kteří nastupovali na pracovní směnu.

Qoit snadno dokázal rozpoznat, který z vystupujících trubců byl toho dne vylosován jako sedmý, a to nejen podle výrazu v jednotlivých tvářích. Ti, kteří dostali najíst, měli často ještě zbytky kašovitě potrawy na bradě či plastikové kombinéze; kdysi dávno se snad naučili jíst civilizovaným způsobem, ale protože čas vymezený na jídlo byl neustále zkracován, naučili se všichni hltat potravu téměř bez žvýkání, aby do sebe dostali všechno dřív, než jim miska odjede přímo zpod nosu.

Trubci měli organizátora bez povšimnutí, každý byl prodchnut touhou dostat se co nejrychleji na své vymezené místo na výrobní lince. Ostatně všimnout si organizátora či se na něj podívat zpravidla znamenalo, že může následovat elektrická rána různé intenzity, dané mírou provinění nebo stupněm rozladění nositele moci.

Není se tedy co divit, že Qoit byl notně překvapen, když jeden šedý trubec náhle vystoupil z anonymity davu a podíval se na něj způsobem, který je trubcům zapovězen. Navíc se trubec odvážil zastavit své kroky těsně vedle něj.

"Co se děje?" vyprskl Qoit. "Pokračuj v chůzi!" poručil stojícímu trubci, ten se však ani nepohnul, zato Jeho tvář dostávala sveřepý výraz. Oči se doširoka otevřely, odulá ústa se stáhla tak, že rty tvořily jen úzkou tmavou čárku, celý obličej zpopelavěl. Qoitovi nezbývalo nic jiného, než se rozpráhnout a udeřit V tu chvíli se trubec vymrštil.

Rána obušku nedopadla, protože ohebné a dlouhou dřinou zocelené prsty se Qoitovi zaryly do hrdla. Qoit zachroptěl, křečovitě sevřel obušek a pět nebo šest ran dopadlo na trubcovu záda. Během dalších deseti vteřin však trubec sevřel organizátorův krk natolik, že zastavil průtok krve k mozku a Qoit rázem upadl do hlubokého bezvědomí, z kterého se už neměl probírat, protože ostré nehty začaly drásat jeho krk tak prudce, že se podlaha přestupní komůrky rázem zbarvila do ruďa. Během další půlminuty přestalo být Qoitovo tělo k poznání.

Teprve teď se z letargie probudil další organizátor stojící opodál. Nechtěl věřit tomu, že by trubec byl schopen tak zuřivého a zběsilého útoku, nemohl pochopit tu krvelačnost. Když viděl, že o kus dál netečně stojí jiný trubec, zavelel mu slovy, která pro svou abstraktnost nemohla u trubce vzbudit žádnou touhu po činnosti.

"Pomoz mi!"

Tři rány elektrickým obuškem nastaveným na plný výkon nevytrhly šilícího trubce z jeho krvavé práce.

"Přines železnou tyč! Pajsr!" zněl další povel, kterému už byl trubec schopen porozumět.

Ted' trubec poslechl na slovo.

Když z Qoitova těla zbývala jen beztvářá kaše, dva těžké údery železnou tyčí zbavily šíleného trubce života.

Narychlo svolaná komise specialista zkoumala příčiny neobvyklého zkratového jednání, nebyla však k dispozici patřičná technika; ostatně v plásvi nebyla nikdy nutná. Kromě tří hlubokých ran v trubcové rameni nezaznamenal však nikdo nic zvláštního. Ostatně i kdyby technika k dispozici byla, svůj účel by splnit nemohla. Z mozku trubce totiž nezbylo prakticky nic.

Mon Lester leží na nemocničním lůžku. Je to prakticky první noc od doby, kdy byl připraven o karnet, co je mu dovoleno spát přirozeným způsobem, kdy může své nespoutané myšlenky prohánět mozkovými závitými podle vlastního přání, kdy není neustále navigován bezohlednými a nesmyslnými příkazy tupého stroje. Je to však pro něj krutá noc.

Za to, že jí může prožívat, vděčí vlastně jen šťastné náhodě, teď však začíná pochybovat o tom, zda ta náhoda opravdu byla šťastná, když mu přivedla do cesty dítě jeho vlastní neteře. Rekapituluje si události posledních čtyřiařiceti hodin a celkem spokojeně konstatuje, že jeho dosud bídné postavení se za tu dobu rapidně vylepšilo a prakticky se dostal z naprostého dna téměř do nejvyšší špičky hierarchie, z níž mu zbývá už jen malý krůček k tomu, aby získal své bývalé postavení. Ale právě ten malý krůček se mu teď zdá nejtěžší a prakticky nepřekonatelný. Organizátor Doger nemá žádnou šanci dostat se do přírodní sféry. Pokud by někdo z Vyvolených projevil přání si s Dogerem pohovořit, musí za ním, do plásvi. Musel by najít Vyvoleného, který je o něco vyvolenější než ostatní a který má pravomoci povolát kohokoli z plásvi do přírodní sféry.

Mon Lester vidí před sebou jakési řešení. Daniel Blass se mu svěřil, že ve službě se v nemocnici střídá pět lékařů.

Nutně to musí znamenat, že by se měl co nevidět setkat s některým z dalších Vyvolených. Za normálních okolností by

mělo stačit, aby po některém z nich poslal nahoru vzkaz, nejlépe do Zwadova sekretariátu. Ovšem velmi jej zmátlo to, že po něm celý ten dlouhý rok nikdo nepátral.

Pak jsou tu také jisté informace, které získal od Blasse. Ten idiot trubec, který to všechno způsobil, nepochybně vyrazil vše, co Lester svěřil karnetu... Proto asi je Blass ve sklepech a proto jeho, vrchního inspektora, nikdo nehledá, a pokud ano, tak se zatykačem v kapse. Pokud Zwada skutečně ví vše, pak mu jistě plně vyhovuje, že Lester není mezi živými. A starého Cornela Mon zná až moc dobře na to, aby si o něm mohl dělat nějaké iluze. Kdyby byl nahoře, to by si se Zwadou věděl rady. Z toho všeho pak plyne jediný závěr — svěřit se některému z dalších lékařů může znamenat jen pevněji utaženou oprátku. Dostal by jízdenku ne na povrch, ale do pekel.

Ale je tu to dítě.

Je noc, ačkoli jen pomyslná, protože denní doby jsou v plásvi něčím absurdním, ale v nemocnici je udržován čtyřadvacetihodinový rytmus. A právě v tuto dobu, kdy se na chodbách zastavuje veškerý provoz, může klidně ležící člověk vnímat ten pomalý, neodvratný pocit umírání.

Mon Lester pochopil, že pláštěv hyne.

Doktoru Blassovi se podařilo tísňovým voláním — jedinou možností, kterou měl on pro spojení s přírodní sférou — podat informaci o akutním onemocnění královny Marthy Rhey. Tři ze čtyř dalších lékařů mu oznámili, že už jsou na cestě a měli by tu být během pěti či šesti hodin. Daniel Blass zatím řídil záchranné práce s přehledem až obdivuhodným a zdaleka neodpovídajícím jeho pramalým zkušenostem. S epidemií se setkal ve svém životě poprvé, ale dobře si uvědomoval, jaké škody může v plásvi napáchat. O choleře ho ve škole učili, že je zcela vymýcena, později slyšel něco jiného, teď už něco jiného i ví.

Za nejdůležitější považoval zabránit za každou cenu nákaze dalších královen. Nemocnou izoloval pod skleněným poklopem, takže připomínala rodný domek významného politika, rozdělil ošetřující personál tak, aby ošetřovatelky pečující o ostatní královny se nedostaly do styku s těmi, co pečovaly o nemocnou, a zařídil, aby všechen personál dostal ochranné očkování, i když v tomto stadiu pochyboval o tom, zda bude účinné. Několikrát prověřil čistotu vody, a když zjistil, že je nezávadná, začal pátrat po jiném zdroji této neobvyklé a ve svých perspektivách strašlivé choroby. Nechápal, jak ji mohl někdo zavléct právě tam, kde je to nejméně žádoucí, zatímco jinde v plásvi se dosud neobjevila.

Ale je jisté, že se skutečně neobjevila?

Do nemocnice mohli nákazu zavléct nemocní organizátoři, a doktor hned vydal příkaz, aby u všech byla provedena bakteriologická zkouška. Jeho pokyny byly plněny přesně a bezodkladně, ošetřovatelky odebírající všem vzorky krve a stolice nikomu nic nevysvětlovaly.

Vkládaly pak vzorky do přístroje a výsledky okamžitě vypadávaly z paměti počítače na terminál před doktora Blasse. Dále mohla být nákaza zavléčena samotnými ošetřovatelkami. Táž vyšetření, kterými týraly pacienty, prováděly teď jedna druhá.

Za půl hodiny už doktor Blass věděl víc. Z organizátorů nebyl infikován ani jeden, z ošetřovatelek, které pečovaly o nemocnou královnu, čtyři. Ty nechal Blass okamžitě izolovat, ale nebyl si jist tím, zda infekci nezískaly následně od královny. Z ošetřovatelek ostatních královen pak zaznamenal infekci u dalších osmi. Další půlhodinu pak Blass osobně vyšetřoval zbývající královny, u těch se však zatím naštěstí pozitivní nález neprojevil.

O mnoho moudřejší však nebyl. Kromě ošetřovatelek a pacientů nemá přece nikdo do nemocnice přístup ...

Neuvědomil si, že myslí nahlas.

"Promiňte, doktore, nemohu spát," slyší za sebou, a když se ohlédne, vidí ovázaného Dogera, tedy Mona Lestera.

Trochu ho zamrzí, že pacient nerespektuje jeho pokyny a zbytečně oba ohrožuje. Lester však pokračuje:

"Nikdo nemůže dovnitř, to je pravda, ale máte jistotu, že ošetřovatelky nesmějí ven?"

"Nesmějí, to je přece samo... vlastně, vůbec to není jisté!"

Několik úderů do klávesnice. Zelený ohňostroj písmen.

"K čertu! Kdo vymyslel takovou nehoráznost? Který debil?"

"Mohou tedy mimo nemocnici?"

"Ne, ošetřovatelky ne, ale personál starající se o přípravu potravy pro" královny a pro nemocné. To je ale nebetýčná pitomost, kdo to vlastně povolil? Vždyť ty kurvičky mají povoleny určeného druhu! Bodejž by se jim protrhla děloha!" běsní doktor Blass a neuvědomuje si, že svým projevem se degraduje na úroveň obyčejného organizátora.

"Okamžitě bude nutné vyšetřit všechny trubce v plásvi!"

Mon Lester krčí rameny:

"Víte o tom, že to je nemožné?"

"Nechápu proč."

"Prostě proto, že jich je tolik."

Daniel Blass zalapal po vzduchu.

"Už jsem slyšel o jednom takovém případě," říká Mon Lester. "V plásvi C 136, daleko na východě. Tenkrát to byl tyfus. Jakmile se objevila infekce, nepomohlo už nic. A infekce navíc zůstávala dlouho utajena — vždyť u nemocného nebo mrtvého trubce se přece nikdo nezabývá určováním diagnózy. A když už se vědělo, oč jde, nezbylo, než pláštěv hermeticky uzavřít. Lidé do ní vstoupili až po dvaceti letech."

"Ale to přece nejde, aby nás tady všechny..."

"Ale jde. A velmi jednoduše. Už jste podal informaci nahoru?"

"Ano, ale jen svým kolegům."

"Co vám na to odpověděli?"

"Že všeho nechají a okamžitě jedou ke mně."

"A jste si tím jist?"

"Ovšem, už jsou na cestě..." Doktor Blass znejistěl a podíval se na hodiny. "Ale už tu měli být..."

"Měli. Vsadím se, že o něčem takovém vás ve škole neučili. Ti ostatní jsou patrně o něco zkušenější než vy. Budeme musejí mluvit o velkém štěstí, když se nemoc nedostane mimo nemocnici. Ale s léčením královny vám nepomůže nikdo, tím si buďte jist. Ani jeden z těchto lékařů nebude riskovat, že zůstane uzavřen na věky v pláštvi. Každý z nich zná nepochybně mnoho příjemnějších způsobů smrti."

"A proč jste mi to neřekl hned?"

"Nač dělat zbytečně rozruch? Každý z nás ví své, a jak vás tak pozoruju, vy sám víte nejlépe, co teď dělat. Proto se modleme, aby nám z pláštve nehlásili jiný případ. Pokud ano ..."

"Ale vždyť opakuji, že ošetřovatelky měly určené druhy."

"Pak nám tedy nezbývá, než ty jejich druhy zavolat sem a..."

"A...?"

"Zlikvidovat."

"Zlikvidovat?"

"Ovšem. Chcete snad léčit trubce? Na to nemáme čas ani prostředky. Snad je časem začneme za lidi považovat, ale zatím ještě vhodná chvíle nenastala."

12

Fermana Wilda probudili podle pokynů ve chvíli, kdy mu dodali posledního trubce.

Už nedával najevo žádné vzrušení, ostatně vždy se o něm tvrdilo, že má obdivuhodnou nervovou soustavu a hbité reflexy, které mu i teď zachránily život.

Bez jakéhokoli soucitu si prohlížel toho, který mu byl představen jako trubec 533877 RD 72 Mayo, odsouzený k trestu šesti cyklů v dolech za ztrátu karnetu. Sám Wild se podívil, že odsouzený vydržel ve výkonu trestu tak dlouho. Tenhle kousek typu Mayo, nesmírně překvapený tím, že byl odvezen někam, kde to nezná, stál teď před Fermanem Wildem jako hromádka neštěstí a vyhublé tělo s vystupujícími žebry nemohl zamaskovat ani perfektní šedý oblek, který nyní nahradil trestaneckou žlutočerně žíhanou uniformu.

A rovněž stačil jediný pohled na to, aby Wild pochopil, že náklady na dopravu této kostry byly vynaloženy celkem zbytečně, protože i přes značnou zchátralost se dalo rozpoznat, že je dokonalým výrobkem typu RD 72.

"Kam se však poděl ten Vyvolený?" skřípěl zuby Wild a záležitost, která se ještě včera zdála rozřešena, před něj postavila další velké otazníky. "Odvedte to zpátky," řekl znechuceně a ani se nepokoušel s trubcem zavést konverzaci. Všechny vyhodil, lehl si na tvrdé lůžko a pokusil se přemýšlet. Pokud skutečně došlo k záměně trubce za Vyvoleného, což je dost pravděpodobné, pak tento Vyvolený mohl zahynout při kolapsu pláštve. Kde se tu potom vzal na místě trubce typu Mayo ten podivný rozšlápnutý obličej? Neměl by tu být už asistent zpátky? Netrvá mu to nějak dlouho? Evidence obyvatelstva v pláštvi je skutečně na bídné úrovni. Známe tvář trubce, která je až neskutečně nápadná, a není prakticky žádná šance jej identifikovat, pokud náhodou nepotkáme někoho, kdo ho osobně zná. A kdo tady v pláštvi už někoho osobně zná. Každý se pohybuje jen ve svém rajónu a zná nanejvýš tak deset patnáct dalších lidí ze své vrstvy. Trubce do toho pochopitelně počítat nelze, ti jsou stejně jeden jako druhý. Ale tak nápadný obličej, jako má ten mrtvý, se hned tak nevidí.

Nakonec ho myšlenky o Identifikaci přestaly pronásledovat. Soustředil se na záhadu náhlé smrti dvou trubců a organizátora, k níž došlo včera za tak podivných okolností, že i on sám vyvázl jen zázrakem a vlastně díky podivné intuici. O podobném případě spontánní smrti vlastně ještě nikdy neslyšel. Od toho okamžiku se pochopitelně všichni báli do malé kanceláře vstoupit. Nejmrzutější na celé věci bylo to, že tam zůstal také nesmírně důležitý fialový karnet, kterého se Wild za každou cenu potřeboval zmocnit.

Potřebuje k tomu odborníka. Kdo by mohl být vhodný? Nejlépe lékař.

Zvedl telefon. Nepodařilo se mu navázat spojení, dokud nestrčil před obrazovku Zwadovy plné moci.

Ten lékař je nějaký mladý, řekl si Wild, když na obrazovce spatřil štíhlou postavu Daniela Blasse, A nějak špatně se vyspal... Netušil, že Blass se vůbec nevyspal.

"Co je?" zahučel doktor.

"Potřebuju vás tady, doktore," odpověděl Wild, když se nejprve představil jako Zwadův vyslanec. Nechtěl chodit zbytečně kolem horké kaše, teď šlo o jeho život. Netušil, jak malý dojem v doktorovi Zwadovo Jméno vyvolá.

"Kdyby tam deset Vyvolených trpělo malárii, tak mě tam stejně nedostane ani Zwada," vyslovil už tak dost namíchnutý Blass kacířská slova.

"Ne to ne, o to nejde. Mám tady tři mrtvé trubce a..."

"A kvůli tomu mě otravuješ, ty hejle?" neodpustil si Blass nadřazený tón ani v této chvíli. Za stohem plných mocí bezpečně rozpoznal obyčejného organizátora a usoudil, že nutně musí být dost podlého charakteru a bídných schopností.

"Byli otráveni neznámým jedem, přímo mi před očima vybuchli a roztekli se!"

Doktor se zarazil. Bylo zjevné, že mu tento popis příznaků smrti něco říká. Snad i pochopil, že by teď měl něco udělat, ale za dané situace z nemocnice nesměl a nikdo ho v dohledné době vystřídat nepřijde.

"Nemůžu tam, ale pošlete mi jednu mrtvolu v ledničce. Za jak dlouho tady bude?"

Wild zaváhal. Styděl se mu přiznat, že se vlastně všichni bojí mrtvých být i jen dotknout.

"Během sedmi osmi hodin," dodal po chvíli. Tím nic nemohl pokazit. "Podle zatížení komunikací."

"Víc pro tebe nemůžu udělat," dodal už poměrně slušně doktor Blass a zrušil spojení.

Tak to bychom měli. Teď je tak ještě vytáhnout z té pasti.

Bez zaklepání vstoupil mladík v modrém stejnokroji organizátora. Neznal ho.

"Co chceš?" zavrčel Wild.

"Ron Kern, ctihodný Wilde. Nesu to, co potřebujete."

Ferman Wild mu v té chvíli celkem ochotně odpustil, že se odvážil vstoupit bez povolení. Oslovení ctihodný mu tak polichotilo, že málem neznámému poděkoval. Pak se s nesmírným překvapením podíval na to, co mu Kern podává.

Poznal fialový karnet

"Kdes to vzal?"

Kern ukázal směrem na sousední kóji. "Tam."

"Tys tam byl?" uletělo Wildovi,

"Ovšem. Dnes v noci, když jste spal."

"A ti... mrtví, na co zemřeli?"

"Hloupost. Říká se tomu ostrá kapsle. Původně byla používána na likvidaci plísni, v některých plástvích se stala i bojovým prostředkem. Má tu vlastnost, že iniciuje mizu i krev živých tvorů tak, že se prakticky rozloží na základní prvky. Z trubců ani organizátorů tam toho moc nezůstalo. Prakticky louže vody."

Wild se podívoval klidu, s jakým Kern mluví o tak nebezpečném prostředku. Ale z toho, co se teď do věděl, pochopil, že nebezpečí vlastně pominulo velice záhy.

"Odkud to všechno znáš?"

"Trochu jsem studoval, ctihodný ..."

"Jsi Vyvolený?"

"Byl jsem... Nyní pracuji jako pyrotechnik."

"Kde?"

"V tomto sektoru."

"A — jak se ta ... ostrá kapsle dostala až sem?"

"Jednoduše. V tomhle karnetu."

"Cože?"

"Jak jinak. Copak nevíte o systému zneužívání karnetu, který se v plástvi teď tak rozmohl? Zneužívají se k odposlechu i k mimosmyslovému vnímání, dokonce i k dálkovému ovládání myšlenek i ovlivňování chování osob. Teď, jak vidíte, lze karnetu zneužít i k vraždě."

Wild přemýšlel o tom, kdo v tomto případě je asi vrahem a kdo měl být obětí.

"Počkej, to je karnet Vyvoleného. Ten přece reaguje jen na pokyn svého majitele. Myslíš, že ho spustil ten trubec?"

"Ovšem. Nezapomeňte na to, že trubec i Vyvolený pocházejí vývojově z jednoho živočišného druhu. Pro oba tyto druhy je identifikačním znakem otisk prstu. Poslední výzkumy však prokazují, že otisk prstu už není tím nejdokonalejším a nejspolehlivějším systémem, pokud chceme něco přísně chránit. Zejména ne v plástvi. Nyní jsou produkovány desetitisícové jednovaječné série a není se co divit, že i při těch nepatrných odchylkách, které karnety při pouštění, může vlastně jedním karnetem disponovat i několik set jedinců bez toho, že by ochranný systém zaznamenal rozdíl." "Počkej, počkej. Mluvíš o trubcích. Tohle je karnet Vyvoleného. Tam přece nelze o nějaké jednovaječné podobnosti hovořit."

"Myslím, že jde. Před jistým obdobím, kdy ještě nebyly tak markantní rozdíly mezi jednotlivými vrstvami, bylo třeba rychle zalidnit přírodní sféru zdecimovanou válkou. Proto bylo několik tisíc Vyvolených produkováno totožnou metodou. Jistě, od té doby uplynula už řada let, ale důsledky vidíme leckde. Třeba při této náhodné shodě. Samozřejmě, je to

neuvěřitelná náhoda, že se právě tenhle karnet dostal tam, kde je pravděpodobnost shody s několika sty trubci. Ale stalo se."

"Já nevěřím na žádné náhody, hochu," namítl Wild.

"Ctihodný Wilde. Tady nejde o pravděpodobnost, tady jde přímo o zákonitost. Možnost shody je mnohem větší, než si kdo uvědomuje. Stroj nečte celý otisk, jen jeho dominantní znaky. Tady lze vidět možnost shody už u několika set milionů osob, a my jich máme biliony. Pravda, v přírodní sféře je tato shoda téměř vyloučena, ale my jsme v plástvi a zde platí zcela jiné zákonitosti. Vyvolení se s trubci či dělnicemi setkávají více méně náhodně a karnet Vyvoleného v rukou trubce, to je přímo absurdní záležitost."

"Znamená to tedy, že tenhle karnet je nadále naprosto bezpečný?"

"Ovšem, ctihodný Wilde. Ostrá kapsle do něj byla zamontována doslova mistrovsky a musel ji odpálit první dotyk oprávněného majitele. Teď už je to jen docela obyčejný karnet. K čemu jej potřebujete?"

Ferman Wild usoudil, že na tuto otázku není třeba odpovídat. Naznačil, že tímto považuje rozhovor za skončený, ale požádal Kerna, aby zůstal poblíž.

Doktor Blass tedy žádné mrtvolky nedostane a Wild by byl raději, kdyby lékař na celý telefonát zapomněl.

Víc mu vadila Jiná věc. Zwada, s největší pravděpodobností sám Zwada, hodlal onoho dosud nejmenovaného Vyvoleného, kterého Wild tak usilovně hledal, zabít. A zároveň měl ze světa zmizet jeden nepohodlný svědek, jistý Ferman Wild.

13

Zasedací síň Rady plástve A 24 připomíná rozdrážděné vosí hnízdo a dřevěné ostění je nuceno odrážet a rozptylovat zvuky provázející tak ostrou debatu, jakou Rada od svého zřízení před necelými devadesáti lety nepamatuje.

Cornelius Zwada vstupuje do síně se smíšenými pocity; od rána má předtuchu velkých nepříjemností a má tisíc chutí využít svých téměř neomezených pravomocí a pravidelné zasedání, které sám před týdnem svolal, na poslední chvíli zrušit. Uvědomuje si však, že mezi dvěma zly je nutné volit spíše to méně nepříjemné. Odvolat zasedání v době, kdy

produkce plástve poklesla minimálně o jednu třetinu a nic nelze zachránit sebelépe stylizovanými projevy a hýřením procenty, kdy se skutečně začíná projevovat nedostatek spotřebního zboží a některých vybraných druhů potravin, kdy ještě stále není uspokojivě vysvětlena ta katastrofální havárie, při níž zůstala celá plástev téměř dva dny mimo provoz a dodnes nevyrábí na plný výkon, to by otřásl jeho pozicí nepochybně mnohem víc, než když vystoupí za předsednický stolec a pokusí se v mistrně sestaveném a nic neříkajícím projevu zdůvodnit současné neúspěchy působením záškodnické skupiny hluboko dole v plástvi, kam málokdo z přítomných vlastně může dobře vidět. Žhavým problémem je náhlé propuknutí infekce. Neví, zda tuto skutečnost ještě tajit, vždyť podobné zvěsti se šíří jako lavina a mnohdy překročí hranice běžně stanovené pro úředně vypuštěné fámy.

Už proběhly volby pracovních předsednictev a komisí, které navrhnou a schválí usnesení dávno připravená. Bez problémů proběhly doplňovací volby do Rady, kdy za "dobrovolně" odstoupivší členy Laga a Hoffreyho byli kooptováni dva občané s mírně poskvřenou pověstí a větším Škráloupem v trestním rejstříku, kteréžto prohřešky jim budou odpuštěny, pokud budou mlčet a přikyvovat. Rada je teď opět kompletní, a zatímco dříve byly mezi stálými členy užšího předsednictva, konkrétně Lagem a Hoffreym, ostré spory, nyní sám ctihodný Zwada svou obratnou politikou něčemu podobnému rázně předešel.

Chystá se teď vystoupit na tribunu s hlavním referátem, v němž se pokusí podat zamlžený rozbor současného stavu. Objektivní potíže bude vydávat za zákonité a navrhne nicotná opatření, na nějaké radikální a rozhodné kroky je přece ještě čas.

"Žádám o slovo! Právem naléhavosti!"

Kdo se to odvažuje vyrušovat samotného Zwadu krátce před důležitým vystoupením? Oči všech přítomných se udiveně zvedají od potišťených papírů a snaží se nalézt v tom lidském mraveništi tu jedinou zvednutou ruku.

Zwada sám náhle cítí, Jak se pod ním podlaha propadá kamsi hluboko do plástve. To, čeho je teď svědkem, se mu za jeho působení v Radě ještě nestalo. Co si, co je ukryté kdesi hluboko v jeho nitru, mu však napovídá, že takové vystoupení mimo pořadí Je vlastně poslední možností, jak plástev zachránit.

"Není takové právo," ozývá se od předsednického stolu hlas předsedajícího, starého doktora Josiase, teď už pouhé lidské trosky s roztřesenými rukama a tváří svrastělou dlouhými lety věrných služeb plástvi a marnotratného užívání bohatství z ní plynoucího. Ještě nezapomněl, dědek, na přesné vedení procesů, pochvaluje si Zwada.

"Já to právo mám," ozývá se ten hlas a Zwada si uvědomuje, že ten hlas zná. Po strmých schodech se spouští dolů tělnatá postava doktora Hippopotamsa. Zwada vrhá letmý pohled na Josiase, ale ten krčí rameny. Ani jeden z nich si teď není jist, zda v procesním řádu Rady něco takového existuje, a Hippopotamus se na té jejich nejistotě přímo pase. Samozřejmě bude třeba zlidštit podmínky trubců. Elektrické biče jsou již nejméně dvacet let přežitkem. Je přece prozkoumáno, za bez biče může i trubec pracovat na dvojnásobný výkon, pokud dostane pořádně najíst. Zwada se opět vzpomíná. Tento způsob myšlení je mu cizí...

"Prosím stručně," sípe clo mikrofonu Josias. Hippopotamus se dovalil na tribunu a bez jakýchkoli vytáček jde rovnou na věc.

"Přátelé, je možné, že otázka, kterou tady chci nastínit, by na pořad jednání přišla, jsem však přesvědčen, že musíme jednat bez nejmenšího odkladu. Musíme rychle přijmout závažné rozhodnutí. S ohledem na usnesení Světové rady zdraví, které ratifikovala i naše Rada, je nutné provést okamžitá ochranná opatření, jakmile se v kterékoli plástvi objeví choroba uvedená v seznamu nakažlivých nemocí. Sem jsou zařazeny mimo jiné tyfus, malárie, AIDS, neštovice, chřipka a také cholera. Z tohoto místa v souladu s uvedeným usnesením žádám Radu, aby rozhodla o úplné izolaci plástve A 24 až do doby, kdy se infekcí podaří potlačit."

Zwada by vzteky nejraději prskal. Ten zatracený doktor. Právě jemu projevil tolik důvěry, právě jemu se královsky odměnil a zahrnul ho svou přízní. Má ho za nejvěrnějšího příslušníka vrstvy Vyvolených. Proč se nepřišel poradit s ctihodným Zwadou, než vyvlekl svůj tučný pupek do té kulaté díže, z níž teď rozdává rozumy?

Josias se chvíli dívá na Hippopotamsa, chvíli na Zwadu a je zcela bezradný. Potom se konečně přiměl ke slovu, na něž všichni netrpělivě čekají:

"K tomu, aby Rada rozhodla o něčem tak závažném, musí mít k dispozici podrobný přehled situace."

Pochopitelně, říká si Zwada. Rada se musí dovědět nejen o tom, že onemocněla královna, ale i o nekalých praktikách některých členů předsednictva, včetně celého zločinného spiknutí proti plástvi, které souvisí s výstavbou plástve FAER 63—07, do níž je nyní investováno z prostředků plástve víc, než je zdrávo, a která je pouhým soukromým podnikem některých jednotlivců. Ta hrůzovláda a život v nevědomosti už musí konečně skončit. Chce se zvednout a ujmout se slova, doktor Hippopotamus však zatím zůstává na tribuně.

"Ovšem, důkazy předložím, pokud si to Rada bude přát. Jednat je však nutné okamžitě. Ve skutečnosti proto shrnu dosud známá fakta. Královna Martha Rhea onemocněla především cholerou. Tuto chorobu k ní zavlekly infikované ošetřovatelky, ovšem ohnisko nákazy je nutné hledat jinde. Je jím sklářská výroba v sektoru 11 na sto padesátém podlaží, vedoucí organizátor Ferman Wild. Sektor podléhá inspekční kontrole nezvěstného Mona Lestera. V současnosti je s největší pravděpodobností infikováno několik desítek tisíc trubců a dělnic, přesná čísla pochopitelně nikdy nemůžeme znát. Zvlášť kritická situace nastala v porodnici, nemocná královna musela být odpojena a já se obávám, že budeme muset rozhodnout o její likvidaci. Podle usnesení Světové rady zdraví je však za každou cenu nutno zabránit rozšíření infekce mimo plástev. Proto jsme nuceni bezodkladně uzavřít výstup osob z plástve a vstup do plástve, zastavit odtok odpadních vod, omezit ventilaci pouze na vnitřní okruhy. Celou plástev musíme držet ve stálém podtlaku, aby choroboplodné zárodky nemohly uniknout ven. Základní opatření už sice byla učiněna, omezili jsme výrobu v zasažených oblastech, ale jisté je, že to vše je nedostatečné. Musíme plástev rozdělit na jednotlivá samostatná sektory s omezením pohybu osob. To všechno jsou opatření, k nimž jsem ještě oprávněn já, ale vím, že jsou nepostačující."

Odměl se.

Zwada je bezmocný. Zaplašil podivné humanistické myšlenky, které naprosto spontánně zaplavily jeho mysl a způsobily v ní nenadálý zmatek. Teď nepochybuje o tom, že Rada šikovně přednesený návrh doktora Hippopotamsa schválí. Z toho plyne téměř úplné zastavení výroby. Ustane všechen export. Budou zablokována konta v bankách. Z plástve se stane tvrz pevnější než nejdokonalejší atomový kryt. Zwada se třese vzteky. Jeho dalekosáhlé plány jsou tímhle nepřijemným incidentem obráceny vniče. Tímto okamžikem se plástev A 24, na níž založil svou skvělou kariéru, stane pouhým dlužníkem, vazalem v kořistnických rukou majitelů sousedních pláství. Potrvá desítky let, než se opět vzpamatuje. Naskýtá se samozřejmě otázka, zda nebude nutné všechny, kteří zůstanou tam dole, zlikvidovat. Vždyť ještě stále je v čerstvé paměti případ plástve C 136, kde se nedůslednost ve zdravotní prevenci vymstila tak drastickým způsobem. Jde zde o analogický případ?

Zvedají se další a další ruce, kdekdo chce diskutovat a brzy se to, co Hippopotamus přednesl obalené v bavlnce, ozývá v plné nahotě.

Kdo je odpovědný za to, že včas nebylo rozpoznáno ložisko infekce?

Kdo je odpovědný za to, že byla tak dlouhou dobu ponechána tlející těla v prázdném tunelu?

Kdo odpovídá za to, že vyšetřování událostí trvá tak dlouho?

Kdo odpovídá za snížení schopností Mocného Durhamu?

Kdo odpovídá za katastrofální stav plástve?

Kdo? Kdo? Kdo?

Zwada cítí, že jeho pozice už není zdaleka tak neotřesitelná, jak si ještě dnes ráno myslel. Rovněž chápe, že projev, který si připravil s takovou pečlivostí, zůstává už teď jen na okraji zájmu. K čemu je dobrá informace o stavu výrobního celku, který právě do základu vyhořel?

Nebylo by naproti tomu dobré zeptat se Hippopotamsa, jaká opatření vykonali zdravotníci po zjištění infekce? Nebylo vše náhodou způsobeno liknavostí toho břicháče, který se tady teď tak naparuje?

Všechno marné. Jeden hlas za druhým dopadá z řečnické tribuny přímo na jedinou hlavu a Zwada dobře ví, která hlava by měla padnout. Musí si ještě zachránit reputaci, dokud je čas. Ještě má v Radě mnoho příznivců, ještě má moc, o níž nikdo nemá tušení. Ještě může vstát a Radu okamžitě rozpustit. Kdo se mu odváží postavit na odpor?

Nebylo by však lépe předhodit jim jinou obět, jiného viníka? Jeho jméno vidí jasně před sebou. Kdo se už dlouhé měsíce ukrývá před ramenem spravedlnosti? Kdo se tak dlouho vyhýbá kontaktu s Radou, s představenými, s předsednictvem? Ve které noře zůstala zalezlá ta krysa, která teď už zapředla všechny zákeřné nitě, která sabotovala poklidný vývoj plástve? Kde je ten had, kterého všichni hráli na hrudi?

Proč se skrývá Mon Lester před spravedlností?

Zwada zvolna vstává a předseda Josias se snaží uklidnit rozbouřenou atmosféru.

Už je znám pravý viník. Není to nikdo jiný než Cornelius Zwada, který už dvacet let uzurpuje nejen celou plástev, ale i ty, kteří jako Vyvolení mají všechna práva rozhodovat o své budoucnosti.

Zwada otvírá ústa a chce vyslovit myšlenku, která bude znamenat jeho definitivní konec. Cítil se v něm však vzpírá. Souboj protikladů v jeho nitru sice nemůže nikdo sledovat, ale křečovitě stažená tvář nasvědčuje tomu úsilí, s nímž se snaží zahnat vše, co nahlodává vlastní podstatu jeho bytosti, co ničí dlouhodobé ideály.

"Doporučuji Radě, aby návrh doktora Hippopotamsa schválila."

Sám stařec neví, zda tato slova vyslovil on, či Mon Lester. Svět opět vnímá až na palubě mobilu, který ho unáší jako blesk ulicemi města.

"Kam jedeme?" ptá se.

"Podle vašeho přání domů, pane," odpovídá věrný služebník z palubní desky.

"Ale tam přece nebydlím ..."

"Vždy vás vozím tímto směrem," odpovídá taktně stroj.

"Ne, tam nechci," koktá Zwada. Uvádí jinou adresu a stroj, zvyklý ničemu se nedívat, vykrouží velký oblouk a míří na zcela opačnou stranu města. Zastavuje před velkou vilou.

"Proč nejedeme dál?" diví se Zwada. "Zajed' dolů do garáže!"

"Lituji, pane, tato vila není vaše," odpovídá robot s upřímností jemu vlastní.

Je na Zwadovi, aby se divil.

"Tady je můj karnet, rozumíš. Můj karnet. Toto je můj domov, snad mám právo ..."

Bezděčně vsunul karnet, i když to nebylo nutné, přímo do kontrolního paprsku čidla. Zwadův karnet může otevřít všechny brány.

Prochází prázdným domem. Je překvapen. Nikde nikdo, jen silné vrstvy prachu. Nebyl tady už pěkně dlouho. Ovšem, vzpomíná si. Je pouhým duplikátem. Někdy došlo k neštěstí. Má nové tělo. Má Zwadovo tělo. Ale přece není Zwada ...

"Ello!" volá. "Ello, kde jsi?"

Ze všech stran číší stále stejné, protivné, lepkavé ticho. Terminál. S tím se snad dorozumí.

Čte suchý údaj na obrazovce a nechce věřit.

Proč by měla ta hezká, štíhlá, šťastná dívka páchat sebevraždu? Proč? Co jí chybělo? Vždyť věděla, že se vrátím ...

Žádá spojení s Mocným Durhamelem a vydává suchý příkaz.

Ella musí žít.

Po přestálém úsilí cítí náhle nesmírnou slabost. Klesá k zemi. Téměř nevnímá slova vycházející z karnetu.

"Potřebujete naléhavé léčení, ctihodný Zwado."

14

Mon Lester teď může být na jednu stranu klidný. Ze strany Zwady a jeho kumpánů mu teď pravděpodobně žádné nebezpečí nehrozí, nikdo z nich se teď do plástve neodváží. Není však vůbec spokojen se stanoviskem doktora Blasse. Plástev bude co nevidět izolována a Daniel Blass se tím okamžikem stane nejvyšším Vyvoleným v plástvi s rozsáhlými pravomocemi. Ovšem ve skutečnosti by měl být tím Vyvoleným on, Mon Lester, domýšlí nostalgicky. Ksaku, kde uvízl ten zatracený karnet...

A pak je tu to dítě. Ne, v nemocnici zůstat nemůže. Blassovým slibům teď není co věřit. Přenést na ni infekci není žádný problém, a pak... Co pomohou výčitky, když osud byl tak neúprosný. Ten Blass měl nějakou lumpárnu napsanou přímo na Čele. A přece tu musí být nějaký způsob, jak se l s dítětem dostat nahoru. Potřebuje k tomu však, což je absurdní, Blasse, či spíš pomoc od jeho karnetu. Potom musí mít kabinku. Speciální kabinku. Dítě musí přežít cestu pláství. Vysoká teplota, nízký obsah kyslíku. To jsou dva atributy, kterým je nutné čelit. A pak — potrava?

V nemocnici je klid. Blass z ní šmahem vyhodil ty pacienty, kteří se alespoň trochu mohli ploužit po svých, těch byla víc než polovina. Zbytek, většinou organizátoři s úrazy, které si přivodili buď ve rvačkách, nebo nevázaných pitkách, zůstal ležet a Blass nařídil, aby jim byla věnována minimální péče. Nikdo tady neležel s infekční chorobou, plástev infekce prakticky neznala. Nebylo se co divit, dodal si pro sebe Lester, že se její nebezpečí podceňuje.

Musí jednat rychle. Musí být venku dřív, než dojde k uzavření plástve. Pak už bude na všechno pozdě, pak se tady může pokojně stát králem mrtvých. Vše záleží na tom, jak se bude infekce šířit. Plástev je teď rozdělena na vzájemně izolované sektory. Pokud nemoc zasáhla Jeden nebo dva sektory, lze předejít nejhoršímu. Protože však nikdo nesleduje zdravotní stav trubců, dá se o tom pochybovat. Kolik trubců zatím podlehl následkům choroby, aniž si toho kdo všiml? Kolik trubců bylo přes přísný zákaz likvidováno dozorcí jen proto, že podávali mizerný výkon, a nikoho nezajímalo, že by také pracovník mohl mít horečku?

Musí jednat. Musí doufat, že Rada plástve bude s úplnou izolací váhat. Potřebuje se dostat do dílen. Dílny jsou v těmže sektoru jako nemocnice, o sto podlaží níž.

V nemocnici je zmatek, Mon Lester slyší povyk, cupitání malých nožek, hvízdání vozíčků, svištění turbínek čistících automatů.

Mon Lester jde za doktorem Blassem. Potřebuje od něj, aby byl prohlášen Doger za zdravého. Jinak Mocný Durham spustí poplach, protože se mu v nemocnici nebude dostávat nemocných.

V ordinaci nikdo není. Měla by tam být služba, ale pokud se Lester dobře pamatuje, Byrta doktor Blass odsud vlastnoručně vykopal. Teď tu slouží jen Mocný. V plástvi je mimořádná situace. To znamená, že je plně obnoveno oboustranné telefonní spojení s přírodní sférou.

Volí telefonní číslo své vlastní domácnosti. O několik okamžiků později se v hale jeho vily rozezní měkký bzuchák. Mon Lester čeká, až jeho neteř Ella sestoupí po schodech a zvedne sluchátko, on pohlédne po tak dlouhé době do jejích hlubokých očí... Je tak rozrušen, že se mu třesou prsty tisknouce malá bílá tlačítka.

Ted. Konečně. Spojení je navázáno.

"Tady automatický vrátný," ozývá se monotónní hlas a přidává adresu a číslo domu. Mon Lester je trochu zklamán.

"Chci mluvit se slečnou Lesterovou."

"Lituji."

"Zavolej mi ji, ty babrale," zvyšuje hlas Mon Lester.

"Lituji. Upřesněte informaci."

Mon Lester se zarazil. Automatika je přece nastavena na jeho hlas. V tuto chvíli by mu měl přece stroj podat všechny potřebné informace. Měl by se dovědět vše, co se odehrálo za jeho nepřítomnosti. Měl by se dovědět, kde je teď Ella. Pravda, nebyl dlouho doma, třeba Ella nechala vrátného znovu seřadit...

"Tady je Mon Lester," řekl po chvíli váhání. "Chci mluvit se svou neteří."

"Lituji. Upřesněte informace. Mon Lester je mrtev."

"Ty pitomá škatule!" křičí Lester do mikrofónu. "Okamžitě mi zavolej slečnu Ellu."

V přístroji něco cvakne a obrazovka se na okamžik rozjasní. Objevuje se silueta člověka, ale Mon Lester nemůže rozpoznat, kdo to je. Roztřesený hlas k němu přes kaskádu poruch nese slova, která ho poněkud vyvedla z míry:

"Tady je Mon Lester. Kdo volá?"

Vzápětí bylo spojení přerušeno.

"Tak kdo volá!?" ptá se rozčilený Zwada a tluče do telefonu. "Haló!"

Hučí mu v hlavě. Není schopen soustředěné myšlenky.

Slyší, jak se v něm střetávají hlasy dvou různých osob.

Tiskne karnet a nutí oba dva, aby společně vyslovili tutéž otázku:

"Kdo jsem? Jak se jmenuji?"

"Jste Cornelius Zwada, pane," odpovídá poslušně Mocný.

Jedna z bytostí je v tom okamžiku potlačena.

"Potřebujete naléhavé léčení, pane."

"To počká. Jsem ve vile Mona Lesfera. Právě tady zvonil telefon. Kdo a odkud volal?"

"Volající se nachází v nemocnici plástve A 24. Udal, že se jmenuje Mon Lester."

Zwada rázem vystřízlivěl.

Kolik měsíců toho člověka marně shání a přitom stačilo nastražit tak jednoduchou pastičku.

"Mocný, okamžitě najdi Fermana Wilda!"

Bohužel, není to možné. Wild je právě uzavřen v kabině, která se sólově řítí dlouhým tunelem osmdesátikilometrovou rychlostí. Opět je ve svém živlu. Našel ztracenou stopu. Ten, koho mu přivezli jako mrtvého trubce, býval dozorcem a

organizátorem Dogerem. A zemřel včera — v nemocnici.

Trvalo dvě hodiny, než kabinka zpomalila a propadla se zvolna o několik pater. Podle předběžných výpočtů měl Wild za to, že je téměř u cíle. Chtěl svou situaci upřesnit dialogem s Mocným, ale něco

mu zmrazilo hlas hluboko v hrdle. Jen zasípal, když se z otvoru právě vyříznutého ve výši jeho očí vysunula podivná paže se třemi černými drápy, které se rozevřely a obnažily přímo před Jeho tváří tři ostré smrtonosné hroty. Wilda v té chvíli zachránil jen jeho jedinečný karnet. On sám sice nereagoval na prudký pohyb toho nestvůrného údu, ale ostrý záblesk z dosud pokojně se chovajícího karnetu odřízl tu podivnou ruku těsně vedle stěny. Zvenku se ozval hrůzný výkřik. Wild stál zkoprnělý jako sloup a jeho hlavou se začaly honit myšlenky v principu pochybující o základním řádu plástve. Byl dobře informován o tom, že kabinky při tomto pomalém pohybu jsou řazeny do kolony s maximálními rozestupy pěti centimetrů. Nutně to znamená, že tam venku se nacházela bytost, soudě podle končetiny, velikosti a tvaru člověka, ovšem o tloušťce pouhých čtyř nebo pěti centimetrů.

Když kabinka po pěti či šesti minutách dorazila k cíli jeho cesty, odvážil se Ferman Wild při vystupování špičkou boty nakopnout to, co z onoho podivného tvora v jeho kabince zbylo. S hrůzou sledoval, že prsty ruky tak dávno odříznuté se několikrát křečovitě sevřely.

15

"Poslyšte, doktore," šklebí se na unavenou lékařovu tvář ten nechutný floutek Pink Slade a Blass začíná toho parazita nenávidět.

"Co zas je," vyštěkl do obrazovky. "Nemám na tebe ani čas, ani náladu."

"Potřebuju už toho Dogera."

"To jsem už jednou slyšel a řekl jsem ti své."

"Ovšem, ale tady je teď trochu jiná situace."

"Prosím tě, nezdržuj, mám tady ..."

"Poslyšte, doktore, jestli mě tentokrát nenecháte domluvit, budete mít brzy co do činění s Mocným. Máte o něco takového zájem? Prosím,"

"Tak co je?" vrčí Blass.

"Potřebuju vyšetřit jednoho trubce. Bud' mí sem pošlete Dogera, který se jediný z mých chlapců trochu vyzná v tom vašem fušerském mastičkářství, nebo sem přijďte sám."

Doktor Blass si znechuceně odfrkl.

"Nemyslím, že jsme klesli tak hluboko, abychom vyšetřovali trubce," konstatuje suše, ale rozhodně a chce zrušit spojení. "Anulujte ho a bude klid. Je-li nemocen, máte k tomu všechny pravomoci."

"Poslyšte, doktore," supí Slade. "Trubec už je anulován. Ale krátce předtím, než jsme ho vzali ocelovou trubkou přes hlavu, přepadl a holýma rukama rozsápal jednoho z mých nejlepších mužů. Zatím Jsem o podobném případě nikdy neslyšel a hrozně rád bych znal nějaké stanovisko odborníka, než je oba pošleme do kultivátoru. Nebo snad máte zájem na tom, aby nám potřeštění trubci likvidovali nejlepší lidi?"

"A to nemáte obušky nebo se vašim organizátorům zadřely svaly?"

"Poslyšte, doktore," skuhrá neodbytně Slade. "Ten trubec na údery obušku jednoduše kašlal. Nereagoval."

Doktore Blasse v tu chvíli zabrní ruka v místě, kde před pár hodinami pocítil sám sílu obušku. Kroučí hlavou.

"Dostal jste už někdy ránu obuškem, příteli?"

"Zatím jsem neměl to potěšení," šklebí se Slade, "a docela rád si podobné kratochvíle odpustím i nadále."

"Mám pro vás jedno doporučení," konstatuje Blass. "Jen tak pro doplnění vzdělání si nechte uštvět jednu malou ránu a pak budete mít jiný názor na to, jak se chová trubec pod obuškem. Těšilo mě."

Zrušil spojení.

"Poslyšte, doktore..." Slade zírá už jen do pohaslé obrazovky. Snaží se znovu navázat spojení, ale telefon nikdo nezvedá.

"Teď není vhodná chvíle na to, abyste rušil jediného lékaře v plástvi," slyší za sebou cizí povznesený hlas. Vstává a prudce se obrací.

Vidí muže v modré uniformě, staršího, než bývá v plástvi obvyklé, a také podstatně vyššího. Rád bych ho viděl, když se skládá do kabinky, bleskne Sladeovi hlavou.

"Poslyšte, vážený...," ulétne mu z úst několik slov, než si uvědomí, že neví, proč by měl někomu v uniformě řadového dozorce vykat. "Co chceš?" přešel na tón obvyklý pro jednání s podřízenými.

"Trochu uctivěji by to nešlo?" říká ten neznámý a udělá tři kroky vpřed. Slade si uvědomuje, že Jeho vlastní obušek se povaluje dost daleko na to, aby ho měl pohodově při ruce, až v ložnici, která ještě teď čpí puchem z několik týdnů nekoupané dělnice, která mu dělala společnost do chvíle, kdy byl přivolan nenačalým poplachem.

"Co chceš?" opakuje znovu Slade. "A proč máš Dogerovo číslo?"

"Myslím, příteli, že by ti skutečně neuškodila nějaká ta osvěžující masáž elektrickým obuškem, jak ti před chvílí dost předvídavě radil doktor Blass. Chování máš vskutku neurvalé. A navíc trpíš ztrátou paměti. Asi ti malá dávka energie přijde k duhu, abys dokázal rozpoznat své podřízené."

"Já, já vás ale neznám..." koktá Slade. Uvědomuje si, že ten člověk hovoří způsobem, který není žádnému organizátoru vrozen. Takhle s ním může jednat jenom ten, kdo je k tomu oprávněn.

"Tak si budeš pamatovat, že se jmenuji Doger."

"Ale já Dogera znám, leží v nemocnici..."

"Ležel v nemocnici, příteli Slade. Já ovšem znám velice dobře tebe. A neříkej, že si nevzpomínáš. Měli Jsme tu čest se několikrát setkat a pokaždé ti z toho koukaly jistě nepřijemnosti."

"Ale já se opravdu nepamatuju ..."

"Tak si hled rychle vzpomenout, než se nechám identifikovat samotným Mocným Durhamem. Ale to by tvá slibně se vyvíjející kariéra vzala asi krátký konec. Dobře víš, jak Mocný nakládá s těmi, co trpí ztrátou paměti, a potom i s těmi, co si organizují výrobu především ve svůj prospěch."

"Já ... nerozumím," šeptá Slade a pořád ještě není ochoten věřit tomu, o čem ho už dávno přesvědčily vlastní oči.

"Pak by se také Mocný mohl dovědět ještě to, co jsem mu doposud neřekl, třebaš o úniku výrobků v hodnotě třídní produkce dílny, o utýrání dvou trubců, na němž ses podílel vlastnoručně, na pokus uplatit vrchního inspektora pro pláštěv A 24."

"Inspektor? Ale vy nemůžete být inspektor?"

"Mám tedy zavolat Mocnému a zeptat se ho? Nebo mě pro tuto chvíli budeš považovat za svého věrného nohsleda Dogera, a uděláš vše další, co ti poručím?"

"Copak Já, na mně nezáleží," krčí Slade v rozpacích rameny, "Ale ostatní, ti také Dogera znají, a nenechají si to pro sebe."

"Kašlu na to, co si budou myslet ostatní. Ty budeš odpovídat za to, aby se nikdo nic nedověděl. A pokud se jen slůvko dostane ven, víš, co tě čeká."

"Rozumím, ctihodný," téměř se klaní Slade. "Co vlastně potřebujete?"

"Přeřadit."

Jak — přeřadit?"

"Dozorce Doger se neosvědčil ve funkci a porušil předpisy natolik závažně, že mu bude udělen trest přerazení na méně důstojnou práci. Dozorce Doger bude přemístěn na dobu jedné frekvence do podlaží 62, dílny SZ 54 11, kde bude pracovat jako opravář."

"Ale dozorce Doger se žádného přestupku..."

"Máš opravdu tak natvrdlý mozek?"

"Ach ovšem, už rozumím. Ihned zařídím potřebné, ctihodný!"

"Oslovuj mě Dogere," hrmí Mon Lester, který má toho podělaného strašpytla plné zuby, a kdyby ho nepotřeboval, nejraději by mu nějakou tu ránu obuškem šlehl.

Slade si žádá o spojení s dílnou a oznamuje tamnímu vrchnímu organizátoru, že mu tam posílá jednoho trestance, a ten nadšeně kývá, neboť ví, že na podobných neumětelích sice nezávisí produkce dílny, ale Jejich přítomnost je zpravidla vítaným zpestřením nudného života, protože mu dává možnost nemilosrdného žertování a laškování na jejich účet.

"Ještě okamžik prosím, ctihodný," říká Slade. "Než půjdete tam dolů, potřebuju poradit. Myslím to vážně. Doktor se se mnou nechtěl bavit, ale já si myslím, že by to někdo měl vědět."

"Oč jde?" mračí se Mon Lester, který nemá chuť se už zdržovat.

"Trubec přepadl organizátora a roztrhal jej na kusy. Vůbec necítil rány elektřinou. Dalo nám dost práce, než jsme ho vůbec zabili."

"Napadl ještě někoho jiného?"

"Ne, to ne, jen jednoho organizátora. Nemohli jsme ho vůbec odtrhnout. Nakonec jsme ho umlátili železnou tyčí. Já si myslím, že musel být stížen nějakou zvláštní nemocí, a bojím se, že se to bude šířit. Varoval jsem už ostatní dozorce, aby byli opatrní. A ten trubec měl na rameni takové zvláštní znamení, snad tetování."

"Tetování?" diví se Mon Lester.

"No, to zrovna ne, ale já jsem nikdy nic podobného neviděl."

"Kdo je ten trubec?"

"Tady vedle."

"Chci ho vidět."

Mon Lester si udiveně prohlíží tři hluboké bodné rány na trubcové rameni. Ostatní tělo je jedna podlitina a obličej prakticky zmizel.

"Kde mohl trubec přijít k tak divnému úrazu?" bručí si spíš pro sebe Mon Lester. "Rána už je zacelena ... Jak vypadal jeho oděv?"

"Kombinéza byla neporušená, aspoň v tom místě, kde jsou ty drápance."

"Jak jsi to řekl — drápance?" diví se Mon Lester a chvíli přemýšlí. "Myslím, že jsi kápl na to pravé. Jsou to drápance, jaké by způsobilo dravé zvíře... Spoj mě s doktorem Blassem."

"Nechce se mnou už mluvit."

"Mám snad zavolat Mocnému? Spoj mě s Blassem. Myslím si, žeš měl pravdu. Ta záležitost nesnese odklad."

Telefon nikdo nezvedá.

"Ukaž to sem," bere mu Mon Lester přístroj z ruky a vytáčí číslo, které Slade nikdy neviděl. Je překvapen i způsobem, jakým ten cizí člověk zachází s přístrojem.

"Volám index PX 24 8. Volám právem naléhavosti. Potřebuji ihned spojit s nemocnicí, s doktorem Blassem. Doktor Blass ať zvedne ihned telefon. Pláštěv je ohrožena."

Slade tiše hvízdá, ale z celého rituálu si nezapamatoval vůbec nic. Takhle si skutečně může počínat jen někdo z nejvyšších. Slade si uvědomuje, že ten člověk patrně vyřadil na několik sekund všechny telefonní hovory, když ne v pláštvi, tak určitě v sektoru. Zdá se mu, že všechno chápe čím dál tím méně. K čertu, co se to tady kolem vlastně děje a proč se ten člověk maskuje jako dozorce, když má takovou moc?

Doktor Blass se objevuje na obrazovce. Nejdříve viděl Sladea a chtěl mu vynadat, brzy se však do popředí prodrál Mon Lester.

"Doktore," zmrazil Lester otazník v Blassově tváři. "Posílám vám tam kalupem dvě mrtvolky. Je nutné, abyste provedl

všechny testy, jaké jsou jen možné. Zejména mě zajímá stav mozku toho trubce. Podrobnosti ke všemu ví tady pan Slade." (Při slově pan povyrostl Slade o deset centimetrů.) "Pro tentokrát ho omlouvám, nevolal vás zbytečně. Smrt těch dvou je neobyčejně záhadná. Zdá se, že máme v plástvi nějakou škodnou."

"Rozumím," odpovídá Blass. "Kdy tady ty vzorky budou?"

Mon Lester krčí rameny.

"Čert ví, doprava funguje čím dál tím hůř. Já jsem cestoval do téhle díry skoro čtyři hodiny. Počítejte s tím."

"Nevadí, snad to přijde včas, než začnou rozkladné procesy." Zrušil spojení,

"Rozuměl jsi, Slade, co máš udělat?"

Organizátor přikývl a jeho mokrý stejnokroj se na několika místech zaleskl potem.

"Pošleš tam ty dvě mrtvolky. A budeš dál na drátě. A hlídej si svůj rajón, a kdyby se objevilo něco podobného, snaž se šileného trubce udržet naživu. Pochopitelné ne za cenu jiných životů,"

Slade přikývl.

"Tak a teď mi dej ty doporučující papíry. Rád bych se už konečně dostal do sklepa."

Asi o sto dvacet podlaží výš v témže sektoru, asi deset kilometru severovýchodním směrem právě probíhal nástup dělnic k lince na výrobu knoflíků. Rozložené, shrbené, s očima zesílenými voperovanými čočkami, aby byly schopny rozpoznat rozdíly v setinách milimetru, s prsty se zvýšenou citlivostí na drobné předměty, vystupují jednotlivé dělnice z cestovních kabiněk a ukázněně se řadí do zástupu.

Mladá dozorkyně si prohlíží řadu materiálu třetí kategorie, typu TT-87 Hyra a potichu laje, že se dostala právě do úseku, kde jsou dělnice tolik poznamenány specializací, že jí vlastně ani nevnímají. Strká jim elektrický obušek až pod nos a ony teprve ze vzdálenosti patnácti centimetrů rozpoznávají, o jaký předmět jde, a trochu Nezbyvá jí, než vzpomínat na staré zlaté časy v rajónu 18, kde pracovaly dělnice se zaměřením na soukání provazu. Ještě teď před sebou vidí jejich vyvinuté hrudní i zádové svalstvo a neobyčejně dlouhé prsty, které dokázaly udržet a splétat lana do průměru čtyř centimetrů. Ty holky měly jinak tvarovaný hrudník než tady ty placaté sušinky, vzdychá dozorkyně. Mezi nimi se našlo dost které tak docela nutně nepotřebovaly k životu chlapa, Uvažovala, zda se tady skutečně nenajde aspoň jedna, kterou by mohla zatahnout k sobě do kabinetu, ale korzující materiál byl skutečně prabídny.

Až konečně spatřila dělnici, která nekráčí se sklopenou hlavou jako její vrstevnice. Pozoruhodně bystrá očka šmejdí kolem, a i když je ve tvář, oťresně šeredná, zdá se, že pod připláclou kombinézou se nějaké ty tukové polštáře najdou.

"Hej ty," volá dozorkyně svým rezavým hlasem a elektrický obušek míří právě na tu, která se tak nápadně odlišuje od šedé monolitosti. "Pojď sem."

Nezdá se, že by ji slyšela. Ovšem, vždyť jsou skoro hluché. Dozorkyně se přibližuje, kabinky chrlí další pracovnice, ty ji však už tolik nezajímají. Našla si svou oběť. K tomu, aby jí byla po vůli, už ji určitě nějak přemluví.

Konečně postižená něco registruje. Dělá úkrok stranou a vztahuje ruce kupředu. Dozorkyně neví, jak si ten podivný posunek vysvětlit, ale už jí nezbyvá moc času vhodně reagovat. Náhle cítí na svém šlachovitém hrdle podivuhodně silné prsty, která v mžiku zastavují tok krve v obou krkavicích. Dozorkyně už se nikdy nedoví, jak oťresnou smrtí skončilo její nedlouhé bytí v tomto nešťastném světě.

Než se konečně podařilo třem ostatním dozorkyním tuto nenadálou vzpouru pacifikovat, je celá přestupní komůrka jediným tratolištěm krve a podobá se spíš dílně řezníka. Po incidentu tam zůstaly ležet čtyři mrtvé dělnice a dvě dozorkyně. Tentokrát nebyla po ruce žádná železná tyč.

16

Cornelius Zwada diskutuje s Mocným Durhamem.

Ještě sotva stojí na nohou, ještě se mu točí hlava, ještě se mu mísí myšlenky po přestálé regeneraci jeho vlastní bytosti. Zdá se, že pro něj je osud plástve nade vše.

Je to podivná debata. Stroj je něčím rozrušen. Od té doby, co se Mocný Durham pokusil převzít sám plnou absolutistickou vládu nad celou pláství a musely v něm být provedeny nezbytné úpravy, už to není ten Mocný Durham, co býval. Zwada mu tenkrát vzal schopnost rozhodovat se bez vlivu člověka. Dál to sice je jeden z nejdokonalejších systémů, které kdy lidská ruka vytvořila, způsob jeho konstrukce se markantně odlišuje od všech podřízených výpočetních systémů v plástvi, ale možností skrytých v bující biomase energeticky aktivované tkáně nejsou nyní zdaleka využívány.

Zprávy přicházející z plástve jsou znepokojivé.

Čidlo Mocného Durhamu, sledující provoz nemocnice, je přímo nervózní. Zdravotní stav královny Marthy Rhey je kritický. Zwada vydal rozkaz udržet královnu za každou cenu při životě a v poslední chvíli zabránil tomu mladému doktorovi, aby ji z jakéhosi pochybného milosrdného soucitu utratil.

Kdyby však zůstalo jen u nemoci královny! Potvrdily se současně ty nejhorší fámy. Rozhodnutí Rady bude zjevně nutné realizovat bezodkladně. Jedinou pomocí je úplná izolace plástve. Kdyby tak bylo na místě víc lékařů, dala by se rozdělovat vakcína po sektorech, infekci by snad bylo možné ještě zastavit, ale v posledních hodinách není kupodivu k sehnání jediný lékař, který má kmenovou příslušnost k plástvi. Zwada sipe vzteky a umiňuje si, že až se mu dostanou ti zbabělci do rukou, nezůstane na nich chloupek celý, avšak co naplat, každý se ochotně vyhne službě na místě, které může být každou minutou hermeticky odděleno od světa, Pak už se nedostane ven vůbec nikdo.

Vůbec nikdo, Zwado. I takový osud může potkat tvou plástev ...

Být tak po ruce ten floutek Lago, s největší radostí by ho poslal dolů do toho pekla řešit ty nejakutnější problémy, aby tam navždy shnil. Nic by mu nepomohla výmluva, že pro zvýšenou obezitu se

Není tady teď není nikdo z těch, by mohli být v těchto hodinách vysláni dolů. Potkává jen takové, kteří zatím nic nevědí, ale to je jen banda povalečů, která by mi tam dole, kde je potřeba pohotových a rozhodných lidí, nebyla nic platná.

A situace je stále horší. Informace o postupující nemoci teď přicházejí už ze čtyř ze šestnácti sektorů. Kéž by zůstalo jen u těch čtyř. Už jsou odděleny bariérou, ale to současně znamená, že za několik hodin, nejpozději dní se zastaví čtyři pětiny všech provozů, vždyť nebude možné předávat suroviny a materiál ze sektoru do sektoru.

Snad jako na zavolanou se ozývá Ferman Wild.

"Předal jsi mu karnet?" ptá se Zwada místo pozdravu.

"Zatím ne, ctihodný," odpovídá pokorně Wild.

Zwada se zarazí. Přece dostal zprávu od samotného Mocného, že Lester se dotkl karnetu. A Mocný se nemýlí... Ostrá kapsle musela spustit. Co o tom ten rezavý Wild vlastně ví?

"Tak proč mi voláš, když jsi ještě nesplnil úkol?" snaží se Zwada vyhnout ožehavému tématu. Snad to ten Wiid vysype sám.

"Jde mi o úplně něco jiného, ctihodný Zwado. Byl jsem cestou v pláštvi přepaden přímo v kabině. Zvenčí."

"Mluv srozumitelněji, Wilde."

"Snažím se. Sám tomu ale nerozumím. Kabinky se přece pohybují v nejtěsnějším sledu, venku mezi nimi není vlastně žádná mezera. A přesto tam někdo byl. Snad se mu podařilo kabinky rozpojit a postavit se do mezery. Nedovedu si to ale představit. Ale... On to nebyl člověk."

"Nechápu ..."

"Vyřízl plamenem do stěny kabinky otvor a sápal se po mně tímhle drápem."

Záběr zachytil polocelek. V pozadí se krčilo několik vyděšených ošetřovatelek a jedna bratrosestra, ty byly sice navyklé na zakrvácené kusy lidských těl, ale něco tak zrůdného a nepřírozeného spatřily dnes poprvé a nic je nemohlo při jejich přislovečné pověrčivosti zbavit panického strachu. I sám Ferman Wild se štilil ten pahýl vzít do ruky.

"Tady to je."

"Okamžik," řekl Zwada a zapojil do debaty Mocného.

Po pěti sekundách se stroj ozval.

"Atrapa. Neživý model. Takový život neexistuje," ucedil Mocný.

"Tak vidíš, někdo si z tebe udělal dobrý den...", povzbudil Zwadu. Neznělo to však příliš jistě.

"Dovolím si pochybovat," řekl Wild s odvahou, kterou si vlastně ani neuvědomoval. "Bylo to až příliš živé."

"Dobře, nech to prozkoumat," mračil se Zwada, který podivné události zjevně nepřikládal žádný velký význam. "A kde je ten hledaný?"

"Jsem mu na stopě, ctihodný Zwado, ale zatím mi zmizel. Vím však, pod jakým jménem vystupuje. Nebude problémem jej dosáhnout."

"Tak za ním, nač čekáš? A nezapomeň mu předat karnet," dodal Zwada s takovým tónem v hlase, že se Ferman Wild, který věděl, oč vlastně Zwadovi jde, bezděčně zachvěl.

"Blbec," ulevil si Zwada. "Takovému člověku svěřím tak choulostivé pátrání."

Zeptal se Mocného, zda se náhodou Ještě jednou neozval Mon Lester, a po zamítavé odpovědi se opět pustil do hodnocení stavu pláštve. Objem výroby vykazoval neuspokojivé hodnoty, a když si nechal sjet strukturu obyvatelstva, znechuceně zaklel, protože od doby, kdy onemocněla královna Martha Rhea, klesl počet lidí i trubců o dva milióny.

Tak se zabral do práce, že zapomněl sledovat hodiny. Když na ně konečně pohlédl, uvědomil si, že právě minul termín, kdy podle rozhodnutí Rady měla být pláštve izolována. Podmínky vývoje k lepšímu splněny nebyly, Mocný Durham stále hlásil šíření choroby, které nápadně připomínalo řetězovou reakci. Zwada si vzdychl. To je tedy konec. Teď už jen sbalit svých pět švestek a jít někam na odpočinek. Tato pláštve je už jen minulostí.

Ještě jednu maličkost měl v záloze. Příliš se však na ni nespolehal.

Sálem se rozlehl do naprostého ticha zdánlivě mohutný hlas Mocného:

"Právě byl vydán lidskými činiteli příkaz zcela uzavřít pláštve. S ohledem na naprosto negativní ekonomický účinek nemohu tento nelogický povel respektovat."

Zwada se radostně zvedl od pultu.

Podařilo se. Mocný byl nesmírně ješitný. Odjakživa.

Mocný měl jisté vlastnosti, které by se předpokládaly spíš u Harpagona. Zwada ho v nich dlouhá léta podporoval. Ekonomický efekt byl pro Mocného vším. Důležité bylo, aby byl okamžitý. Vůbec ho v té chvíli nezajímalo, že po pouhém týdnu při stávajícím vývoji pláštve definitivně zkrachuje.

Člověk však již uzavření pláštve neovlivní.

K tomu by bylo nutné znovu odpojit Mocného a seřadit ho.

To však teď může udělat pouze Zwada, a ten je toho dalek.

17

"Co tady chcete?"

Ferman Wild se po vypjatém telefonním hovoru, částečně uklidněn a částečně rozrušen, obrátil za tím rozhodným, ale unaveným hlasem. Poznal Vyvoleného.

"Ferman Wild," představil se. "Vrchní organizátor rajónu RD 72."

"Ze jsi kápo, to se dá poznat na první pohled, přestože tě vymodelili jako inspektora," podotkl Daniel Blass. "Ptám se, Jak ses mohl dostat do nemocnice, když je hermeticky uzavřena."

Wild neodpovídal a zalovil v kapse. Těšil se, jaký dojem udělají na toho holobrádka Zwadovy plné moci, ale zklamal se. Daniel Blass nehnul brvou.

"To mě vůbec nezajímá," řekl. "I kdyby přišel sám Zwada, musel by se podrobit karanténním opatřením jako kdokoli jiný."

"Opravdu?" zeptal se posměšně Wild.

"Ovšemže. Půjdeš do izolace dobrovolně, nebo tě tam mám nechat odvést?"

Wild se rozhodl, že se pochlubí svým ohňostrojem.

"Nepůjdu nikam. Někoho hledám a vím, že Je tady."

Blass vydal pokyn a dvě ošetřovatelky se přiblížily k Wildovi, narazily však na neproniknutelnou stěnu. Protože jejich úsilí nebylo nijak brutální, spokojil se karnet tím, že vytvořil kolem Wilda slabé silové pole. Ten zklamaně protáhl tvář. Efekt se nekonal.

"Jste Vyvolený?" divil se Blass.

"Můžete si domyslet," ušklíbl se Wild. "Hledám organizátora Dogera. Víím, že je tady."

Blass byl v situaci, kdy by Lestera nejraději zavola a poslal ho pryč s tou rezatou plešatou atrapou. Nechtělo se mu však potupně ustoupit před takovým pochybným panákem.

"Nezajímá mě, co víte," řekl Blass. "Vy půjdete do karantény, a až se přesvědčíme, že nejste bacilonosičem, budeme jednat o dalším."

Wild to zkusil se lstí.

"Mám mu předat tohle," nastavil dlaň s fialovým karnetem. Daniel Blass tiše hvízdal.

"Co to má znamenat?"

"Povýšený mezi Vyvolené."

"Pro koho?"

"Pro Dogera."

"A co s tím mám já společného?"

"Jen to, že mi Dogera zavoláte."

Daniel Blass už chtěl odpovědět, když tu si konečně povšiml podlahy poznamenané krví.

"A tohle znamená co?"

"Obdobnými lahůdkami jsou vítáni přichozí do vašeho špitálu, doktore," řekl pomalu Wild.

"Počkejte, tomu nerozumím. Vypadá to jako ruka, ale..."

"Ano, byla by to ruka, kdyby se sama nedokázala prokousat dovnitř kabinky a sápat se mi po očích."

"Do kabinky? Chcete snad naznačit, že tenhle spár," Blass štitivě kopl do předmětu špičkou boty, takže se se pahýl obrátil a odhalil se čistý řez laserovým paprskem, z něhož čnely cévy jako tenká potrubí, "ta podivná ruka se prožvíkala kovem z prostoru, kde kromě kabinek už nemůže být nic jiného?"

"Přesně tak. Ostatně ta kabinka ještě stojí na příjmu. Zablokoval jsem zatím celou dopravu."

Ve výši lidských očí zeje na Daniela Blasse otvor o průměru asi deseti centimetrů. Ještě je horký od žáru, kterým byl vypálen, a celá kabinka je úžasně zaneřáděna od krve.

"Kde se to asi stalo?"

"V hlavním koridoru, snad dvě minuty cesty odsud. Hned potom, co se mi podařilo tu ruku odseknout, následovala odbočka k nemocnici. Budete něco podnikat?"

"Ovšem. Vyšetříme, čím může být do kovové stěny vytvořen takový hezký kulatý otvůrek, a to nám řeknou dole v dílnách. Pitvu toho spáru už za mne nikdo neudělá."

"Schvaluji vám vaše úmysly."

Blass pozvedl zrak a znovu si uvědomil, s kým má vlastně tu čest. Jízlivou Wildovu poznámku už nepřehlédl.

"Takže když jsme si teď všechno tak krásně vysvětlili, dáte si, vážený příteli, píchnout injekci a pak se odeberete do lůžkové části."

"Takže vy mi neřeknete, kde najdu organizátora Dogera?"

"Hleďte si ho v lůžkové Části, snad tam s ním budete mít dost času debatovat," dodal Blass a dal Wildovi najevo, že má hovor s ním dost. Ostatně už ho přestalo bavit plést se do vysoké hry. Jestli mají Zwada a Lester nějaké ideové spory, ať si je vyřídí sami. Kromě toho tenhle zrzavý střízlík nevypadal na to, že by si s ním Lester nedokázal poradit. Zwadovy plné moci mu moc nepomohou. Tady dole, v pláštvi, platí trochu jiné zákonitosti. Doktor Blass byl zcela zaujat rukou, která vypadla z kabinky. Nechal si ji zabalit do plastického sáčku a odnést do laboratoře. Příležitostně se jí musí podívat na zoubek, teď však musí jít opět pečovat o nemocnou královnu.

"Tak rozchod, co tady všichni civíte?" rozkřikl se na okounějící personál. "A vy, až si popovídáte s tím Dogerem, koukejte vypadnout," obrátil se k Wildovi, který si právě nechával aplikovat sérum.

Nemocnice byla menší bludiště, ale protože se rozkládala prakticky jen v jednom podlaží, nebylo pro Wilda velkým problémem najít pokoj, kde měl být ubytován Doger. Sám Wild byl na pochybách, co má vlastně podniknout. Podvědomě tušil, že k záměně Vyvoleného za Dogera došlo právě tady, ale nebyl si jist tím, zda v tom má prsty také ten doktor. A kromě toho, o to se starat nemusel. Úkol byl formulován jednoznačně — předat karnet. Zwada mu ovšem neřekl nic o tom, že by měl karnet svého majitele na místě zabít. Rovněž se nehodlal zmínit o skutečnosti, že by přitom měl vzít z své i sám Ferman Wild, vzorně plnící své poslání. Karnet je už neškodný. Ale zůstaly zachovány jeho normální funkce? Co se stane, když bude karnet pracovat bez závad a onen Vyvolený se ihned odebere do přírodní sféry? Jak se pak zachová Zwada ve vztahu k Fermanu Wildovi? Vysvětlovat, že nálož zlikvidoval nějaký pitomý trubec? Zbytečné. Za jiných okolností by to možná Zwadu zajímalo, ale současná situace i způsob, jakým Zwada nechal neznámého hledat — a je to věru podivný způsob, proč nevyužil schopností Mocného? —, nasvědčuje tomu,

že tady není něco úplně v pořádku,

A kdo to všechno odnese? Kdo jiný než Ferman Wild. Říct to všechno tomu neznámému? Proč? Pak by Wildova kariéra skončila ještě dřív, protože Zwada není z těch, co odpouštějí zradu. Wild si trochu nakysle připomněl zvěsti o osudech Laga a Hoffreyho, o kterých konkrétně nic nevěděl, ale z nichž Šeptaná propaganda udělala mučedníky. A to byli Zwadovi nejbližší spolupracovníci!

Nebude lépe toho Vyvoleného hned zabít a pak sdělit Zwadovi, že karnet pracoval bez poruch?

Přestal váhat a zatlačil do dveří. Lůžko, na němž měl sténat zraněný Doger, bylo prázdné a pečlivě ustlané. Wild zaklel. Ten lotr se někde toulá. Ale kde? Kdo ho má tady v tom bludišti hledat? Tady, kde mu není přátelsky nakloněn snad ani ten umělý tulipán na stolku. Rozhodl se, že počká, nemocný mu nikam neuteče. Musí se vrátit. Chtěl si lehnout na Dogerovo lůžko, ale všiml si, že na malém nočním stolku leží zalepená obálka. Hranatým písmem na ní bylo vyvedeno Blassovo jméno. Wild ani na okamžik nezaváhal a obálku roztrhl. S obtížemi slabikoval krátký text:

"Omluvte mne, doktore, ale nemohu čekat. Cítím, že mi jsou na stopě. Beru své záležitosti do svých rukou. M. L."

Wild vyrazil tři nespisovná slova. Stopa se mu ztratila právě ve chvíli, kdy už vlastně měl toho chlápka v rukou. Zdá se však, že ten zatracený doktor skutečně nic neví. Ale kam se mohl, proboha, ztratit v plástvi, která nemá konečné rozměry, jeden Vyvolený vydávající se organizátora Dogera?

Wild byl ve svém pátrání právě tak daleko jako na začátku. Jen si zapamatoval iniciály M. L. Byl si jist jedním — hledaný je kdesi v plástvi. A to bylo zatraceně málo.

3/ Požár

Trubec třetí kategorie, Identifikační znak 477 533 AZ 83 Garo manipuloval v podlaží 316, v sektoru 11 s autogenní svářečkou. Trubci typu Garo mají vrozen vyšší intelekt, který připouští samostatné akce bez přímého odborného vedení organizátorů na jednoduchých montážních a demontážních pracích, při opravách konstrukcí a opěr a dalších nenáročných činnostech, při nichž se prakticky pouze uvádí částečně deformované zařízení do původního stavu. Schopnost pracovat se svářečkou patří k těm několika málo činnostem, které tento i tak dost jednoduchý typ svede. Trubec Garo si předsevzal zlikvidovat prasklinu ve stěně objektu s polokulovou klenbou. Oběma nohama přitom vstoupil do špinavě bílé hmoty čpící podivným nezaměnitelným pachem. Vzniklou prasklinou do místnosti pomalým čůrkem vtékala voda z prasklého potrubí. Člověk s normálním intelektem by nejprve hledal prasklinu na potrubí. Ne tak Garo, ten opravoval pouze konstrukce.

Prasklina nevznikla náhodou. Stovky podlaží pod tímto skladištěm poklesly. Sice jen o milimetry, ale to stačilo k tomu, aby se o tři podlaží níž zborčil Jeden z hlavních nosníků, protože v jeho průřezu výrobci unikla sice nenápadná a těžko detektovatelná, zato však podstatná materiálová vada.

Trubec Garo byl navyklý plnit své úkoly svědomitě.

Nikdo se už pochopitelně nedoví, nač myslel v poslední vteřině svého života. Těžko říct, zda si vůbec něco uvědomil. S karbidem vápníku není radno žertovat.

Mon Lester po dlouhé, únavné a nijak pohodlné cestě dospěl konečně do objektu dílny. Cestou zažil nepříjemné a dost hořké zklamání, které jeho plány mohlo silně zkomplikovat. V jednom místě byl nucen vystoupit, protože řetězy nesoucí kabinky ve svislé šachtě mezi sto desátým a stým podlažím byly přerušeny. Ze šachty slyšel úder kladiv, cinkání kovu o kov a mohl tu a tam zahlédnout temné postavy trubců — dělníků, kteří likvidovali zával. Jak mohl rozpoznat, v celé té hloubce téměř šedesáti metrů řetězy praskly a všechny kabinky se zřítily dolů. Organizátor, který zde řídil dopravu, odkazoval všechny, kdo tímto svislým koridorem měli projíždět, na objízdné trasy.

Zdálo se, že oprava potrvá hodiny. Mon Lester tolik času neměl. Vystoupil proto z kabinky a octl se na malé plošince; organizátor si ho nevšímal, patrně ho považoval za vedoucího opravárenské čety. Byl tu akutní problém, Jak se dostat dolů. Kdyby se svěřil opět kabině a nechal se vézt objízdnou trasou, při současném přetížení v tomto rajónu mohla cesta trvat i několik dní. Na to neměl čas. O několik kroků dál mohl pokojně vkročit do volné šachty a zřítit se o padesát metrů níž. Doufal, že v ní uvidí nějaká lana či žebříky, po nichž by se mu podařilo sestoupit, ale marně. Kromě toho ústila na plošinku úzká chodbička. Vedla do jakési dílny, Lesterovi se zdálo, že slyší tupé údery bucharu. Protože neměl na výběr, rozhodl se, že se pokusí projít do dílny a tam už se uvidí.

Dříve než pronikl do výroby, povšiml si po levé straně úzkého koridoru malých dvířek. Musel se sehnout. V silném šeru jen s obtížemi přečetl starý, mastnou vrstvou prachu téměř zakrytý nápis: POŽÁRNÍ ŠACHTA.

Usmál se. Narazil na zapomenutý systém, existující zhruba jen v nejnižší stovce podlaží. Výš už nebyl budován, tam je ochrana proti požárům automatická a stará se o ni důkladně sám Mocný Durham. Otřel dvířka a ucítil zatuchlý, poměrně chladný vzduch. Přímě před očima spatřil matnou tyč, končící nahoře i dole v nekonečnu. Bytostně vnímal pocit téměř nekonečné hloubky a uvědomil si, že tři sta nebo čtyři sta metrů pod ním šachta končí a že je v přímém kontaktu s absolutním dnem plástve. Místem, kde nikdy nebyl.

Ani chvilku nezaváhal. Karnet organizátora mu zajišťoval jistá, i když trochu omezená práva, a nemohl se s ním tedy dost dobře ztratit. Pokud je výstup ze šachty v každém podlaží, je všechno v pořádku. Potřebuje jen překonat zhruba tu stovku metrů směrem dolů, která ho odděluje od funkčního systému dopravy, s nímž už musí na správné místo dorazit. Natáhl paže a vsunul horní polovinu těla do šachty. Otvor byl konstruován na tělo mnohem menší a subtilnější, než byl

jeho mohutný trup. Podařilo se mu protáhnout se dovnitř. Ucítil mezi prsty chladnou kovovou tyč, které se ruce člověka patrně nedotkly už dlouhé roky. Vytáhl se kousek směrem vzhůru a vsoukal dovnitř nohy. Pevně se zavěsil na železnou tyč a zvolna klouzal dolů. Zvuk bucharu se rozplynul do permanentního skřípotu plástve, pod tělem cítil jen chladičí kov, místy byl jeho povrch pokrytý ostrůvky rzi brousící dlaně a trhající kombinézu. Nedbal bolesti, nevěděl, že mu z rozedřených dlaní tryská krev. Neumdléval ve svém úsilí.

Občas se mu před očima mihly prosvětlené spáry špatně dovřených dveří. Jedny z nich kopnutím otevřel. Spatřil prázdný, matně osvětlený koridor, nikoho tam neviděl ani neslyšel. Protože to ještě nebylo žádané podlaží, pokračoval směrem dolů. Napočítal třináct pater. Raději ještě víc, řekl si, a sklouzl o dalších třicet metrů. Zastavil se před dalšími dveřky. Když je chtěl otevřít, nepoddala se. Musel do nich kopnout třikrát, než vyrazil prorezivělý plech ze závěsů.

Dostat se ven ze šachty mu dalo snad ještě víc práce než proniknout dovnitř, ale ten rezervoár fyzických sil, který do svalů načerpal jako otročíci trubec, se mu teď nesmírně hodil. Spočinul nohama na plastické podlaze. Rozhlédl se. S uspokojením zjistil, že je v sedmdesátém podlaží.

V matném světle zkontroloval svůj stav. Kombinéza k nepoznání špinavá, na ní četné krvavé stopy, na břicho velká olejová skvrna, a ruce ... Nejvíc to odnesly ruce. Měl by se umýt a převléknout, zatím však nemá kde. To může učinit jen ve svém obydlí, a to je teď nekonečně daleko, nebo tam, kam se nechal eskortovat. Poklepal na kapsičku na hrudi a uklidnil se. Kármel byl na místě. Stiskl jej a požádal o kabinku.

Dveře před ním se asi po pětiminutovém čekání trhavě rozevřely, čímž prozradily, že kdesi v hydraulickém systému je zbytečně mnoho vzduchu. Kabinka chystající se přijmout svého cestujícího připomínala vše jiné jen ne dopravní prostředek. Kdysi hnědě nalakované stěny značně utrpěly nešetrnými dotyky stovek rukou a byly přímo přesyceny nepřeberným množstvím vulgárních nápisů a kreseb.

Udal cíl. Matné oranžové světlo na stropě zablikalo a jízda hrůzy začala. Mon Lester odhadl, že kabinka se pohybuje nejméně třikrát pomaleji, než je obvyklé ve vyšších podlažích. Uběhla hodina, druhá. Vrchní Inspektor, navykklý během svých cest dokonce i spát, brzy nevěděl, jak by se postavil. Jednu chvíli nabyl nezvratného dojmu, že se musí zřítit do jedné nekonečně hluboké šachty, z níž k němu doléhala ozvěna zběsilých nekoordinovaných hlasů. Kabinka se však jen propadla asi o dva metry a dopadla tvrdě na kolonu svých sestřiček, pokračujících v bláznivém sestupu o několik pater.

Konečně mu signál oznámil, že je na místě.

Ve všem koridorech, šachtách, chodbách, tunelech, buňkách i přepravních trasách, na vyhlídkových galeriích i ubytovacích organizátorů, v hernách i dispečincích, v každé dílně i provozovně jsou umístěna požární čidla. Složitý systém plnící nikdy nekončící funkci kerbera je napojen přímo na filiálku Mocného Durhamu v každém sektoru, v každém podlaží, i v podlaží 316 byl až donedávna celý systém v bezvadném stavu.

Kontrolou funkčnosti požárního systému jsou pověřeny zvláštní požární čety, složené v každém sektoru z deseti organizátorů a stovek ohnivzdorných trubců, kteří mají pravidelně podle přesného harmonogramu procházet všemi odděleními a kontrolovat propustnost systému. Těžko říct, jaká závada způsobila, že požární čety sektoru 11 zůstávaly už desátý měsíc v řízeném spánku. Organizátoři, kteří měli zasahovat až na základě hlášení trubců o nalezených poruchách (bylo vskutku nepříjemné prolézat všechny, i ty nejzátuchlejší a nejsmradlavější provozy), vysedávali shromáždění v určené místnosti a trpně čekali na signál, kterým by jednotliví strážní trubci bez prodlení zvedli a šli pracovat, ostatně oznámili závadu v kontrolním systému. Pak by se nenemohli by jinak, neboť Mocný Durham si hleděl svých pracujících natolik, že je vyháněl do práce v pravidelném pořadí, bezodkladně a nemilosrdně. V optimálním případě měl každý z nich pět až šest zásahů do měsíce, teď však mnohdy jeden i méně, a to jen tehdy, pokud na závadu přišel díky svým receptorům sám Mocný.

Není se tedy co divit, že četná čidla zůstávala zanesena prachem či jinými zplodinami ne právě ekologicky čistých provozů, a nemohla proto reagovat ani na zvýšenou teplotu, ani na přítomnost dýmu. Právě takovéto čidlo kontrolovalo prostor ve skladu karbidu vápníku.

Plameny, které vyšlehly následkem výbuchu acetyleny, prorazily strop skladu a pronikly do klimatizačního systému téměř ucpané silnou vrstvou prachu smíšeného s olejem a dalšími zbytky, poskytujícími pro oheň velmi výživnou a dobře stravitelnou potravu.

Během deseti minut pronikl požár do podlaží 317, 318, 319 a 320, kde se nacházelo skladiště netříděné bavlny.

Doktor Hippopotarus podruhé během dvou dnů přerušil jednání Rady. Cornelius Zwada, který se k jednání dostavil se zpožděním, s hlavou těžkou po probdělé noci a s myšlenkami neschopnými se soustředit na bod jednání, vytušil zcela správně další nepříjemnosti. Informace o tom, že Mocný Durham neizoloval plástev a vzepřel se tak Radě, se utajit nedala. Zwada se však obával toho, aby nebyla vyražena informace o tom, že nebyly odděleny ani jednotlivé sektory, a to nejen na materiálových trasách, ale i na osobních linkách.

Doktor Hippopotamus ale spustil ke Zwadově překvapení ze zcela jiného konce:

"Předstupuji před Radu s informací, kterou ještě nemáme plně zpracovánu, která však bude vyžadovat od každého z nás ve svých důsledcích velkou osobní statečnost a plnou odpovědnost na všech stupních řízení.

Žádám tímto Radu, aby vyhlásila stav nejvyššího ohrožení."

Odpovědi mu bylo naprosté ticho. Nikdo nevědět, co doktora vede k takovému, v této chvíli zcela zjevně nepodloženému návrhu.

"Informace, které máme, jsou zatím kusé. Plyne však z nich, že do plástve A 24 pronikl biologický živel z některé jiné plástve. Podotýkám, že se zatím nepodařilo určit, která hranice je proražena a jaký je smysl útoku; ten nám má být patrně i v případě odhalení utajen. Podotýkám, že vpád byl skutečně odhalen pouhou náhodou, a to v době, kdy ještě nemohlo být zřejmé nějaké ovlivnění chodu plástve. To, jak je promyšleně veden na nejcitlivější místa naší výrobní struktury, svědčí o tom, že kdosi má eminentní zájem plástev co nejvíce oslabit, či snad dokonce vyřadit. V další fázi by

pak mohla následovat úplná okupace s plnou podřízeností cizímu, dosud neznámému nepříteli.

V souvislosti se známými skutečnostmi lze považovat za pravděpodobné, že infekce cholery je rovněž zavlečena zvenčí a jde o jistý způsob bakteriologického boje, který však v souvislosti s novými faktory ztrácí zcela zjevně smysl. V pláštvi se nyní mimo běžné cesty a koridory pohybují objekty zjevně lidské povahy se speciálním záškodnickým určením. Tyto objekty napadají cestující v kabinkách. Jsou vybaveny zvláštními a u člověka neobvyklými orgány, které nemohly vzniknout přirozenou mutací."

Na projekční ploše se objevila v plně naturalistické podobě speciální vyzbrojená tlapa, kterou odřízl Ferman Wild cestou k nemocnici. V sále to zašumělo.

"Toto Je nástroj, který se náhodou, opakují, pouhou náhodou podařilo amputovat jednomu ze záškodníků. To, co vidíte, je ruka člověka. Speciálně upravená ruka člověka. Má jen tři prsty, zcela chybí palec. Dva prsty jsou upraveny jako injekční stříkačky, jejich kosti jsou duté a uvnitř je zásobník na tekuté chemikálie o objemu asi patnácti mililitrů. Třetí prst, to je speciální plasmový hořák. Vyvine krátkodobě teplotu kolem dvou tisíc stupňů Celsia.

Prozatím se prokázalo, že bytosti vybavené touto technikou pronikly do dopravního systému pláštve, kde zůstávají zcela skryty jak očím dozorců, tak i receptorům Mocného Durhamu, který samozřejmě nepředpokládá, že by se člověk mohl pohybovat v prostoru mezi řítícími se kabinami. Pro záškodníka není žádný problém vyříznout zvenku do stěny kabinky tak velký otvor, aby jím vzápětí mohl prostrčit paži. Pak stačí jeden vpich, jedno bodnutí, a cestující má ve svém krevním oběhu příslušnou dávku.

Trubec je v takovém případě zcela bezbranný, a ani organizátor se svými elektrickými obrannými prostředky nic nezmůže. Pouze karnet Vyvoleného napojený na ochranný systém dává cestujícímu šanci, aby se útoku ubránil. Ovšem jenom člověk vyslaný do pláštve se zvláštním posláním má prostředky, aby útočnickovi způsobil i nenapravitelné škody. Naštěstí Jeden takový člověk nyní v pláštvi je. Těžko vypočítat, jaká byla pravděpodobnost, že záškodníci narazí při útoku přímo na něj. Co je však dost zajímavé — Rada není informována o tom, že by byl někdo se zvláštním posláním v posledních dnech do pláštve vyslán."

Zwada mlčel, ale cítil desítky očí, které ho v té chvíli téměř přikovaly k opěradlu židle.

"Ptám se, k čemu ta injekce. Důsledky vám předvedu z obrazového záznamu. Podařilo se nám zbytky vakcíny z druhého prstu infikovat do pokusného trubce. Po dobu jedné hodiny byla prověřována činnost celého Jeho organismu, všech orgánů. Kromě zvýšené tvorby adrenalinu jsme nezaznamenali nic zvláštního. Činnost srdce beze změn, tlak i tep normální. Trávicí ústrojí nevykázalo patologické změny, svaly zůstávaly v klidu. Elektroencefalografický záznam vykázal spíše útlum vyšší nervové činnosti. Po uplynutí šedesáti tří minut a třiceti čtyř sekund se trubec vytrhl z měřících přístrojů, a aniž tomu mohl kdo zabránit, zlomil ocelová pouta, kterými jsme si ho pro všechny případy zajistili. Objal oběma rukama podpůrný betonový sloup uprostřed laboratoře, kde jsme testy prováděli. Trubec drtil beton holými prsty tak, že na podlahu dopadal jemný písek. Všichni jsme se začali obávat, aby se sloup nezbortil, nebylo jisté, zda se pak nezřítí i strop místnosti.

Když jsme se snažili trubce v jeho běsnění zastavit, zjistili jsme, že je zcela imunní vůči veškeré bolesti. Nereagoval ani na údery elektrickým obuškem do šourku. Zvolna jsme se odhodlávali k jeho anulaci, když po třech minutách sedmi sekundách jeho řádění náhle skončilo. Stál tam před námi úplně neškodný trubec a jen krev kapající z Jeho rozdrásaných rukou a z jednoho ulomeného článku prstu nasvědčovala tomu, že máme před sebou osobu jednající pod vlivem drogy nezjistitelně známými prostředky. Dvě minuty a sedmáct sekund stál bez pohnutí, potom udělal další bleskový výpad a vytrhl jednomu asistentovi z kapsy tužku a vztekale ji na místě rozdupal. Potom se nechal klidně odvést do klece, kde ho nadále pozorujeme."

Rada ani nedýchala, když sledovala ty neuvěřitelné záběry, a mnozí si v té chvíli kladli otázky, zda se nemohou lidstvu v budoucnu stát nebezpeční ti tvorové se zdánlivě zbytečnou fyzickou silou.

"Dosud nevíme, jaký je princip reakcí v těle člověka, ale mechanismus chování infikovaného jedince chápeme.

Potřebovali Jsme Jen jeden nebo dva doplňující pokusy. Podezření se ukázalo oprávněné.

Trubec přestal drásat sloup ve chvíli, kdy z něj zcela sedřel ochranný olejový nátěr. Ten nátěr měl jasně modrou barvu. Tužka, kterou měl asistent v kapse, byla rovněž modrá. Kromě toho v celé místnosti už nebyl jediný předmět modré barvy. Při dalších experimentech se trubec vášnivě vrhal na všechny modré předměty, ostatních barev si ani nevšiml. Shodné reakce vykázal i další pokusný trubec. Provádíme teď doplňující experimenty s několika dalšími jedinci, včetně tří dělnic. Princip nebezpečí je však už jasný.

Jistě je vám všem známo, že organizátoři a dozorcí v pláštvi A 24 používají stejnokroje modré barvy. Ze všech stran se na nás sesypaly informace, které sečteny dávají následující přehled: Během posledních třiceti šesti hodin bylo jedenašedesát organizátorů, dozorců, organizátorek a dozorkyň svými podřízenými na místě rozsápáno, roztrháno, znetvořeno, a to ve všech případech holýma rukama.

Počet infikovaných trubců není znám, ale nepochybně bude nadále stoupat. Tím bude lavinovitě stoupat i počet zavražděných organizátorů. Pozitíří nebude v pláštvi jediný organizátor.

Podotýkám, že toto je pro naši pláštve daleko větší pohroma, než již zaznamenaná epidemie cholery, která možná zdecimuje stavy obyvatelstva na polovinu, ale v mnohem delší době, a část provozů bude i potom schopná činnosti.

Bez organizátorů selže chod výroby již po dvou třech dnech a po týdnu nezůstane v pláštvi jediná živá bytost.

Žádáme proto Radu, aby okamžitě přijala rozhodná opatření. Navrhují na určitou dobu zcela zastavit výrobu a všechny pracující nahnat do Jejích buněk, kde se podřídí řízenému spánku až do doby, kdy se podaří najít účinnou látku paralyzující vliv neznámé drogy."

Bouřlivý hřmot připomínající lavinu se rozlehl celou síní. Zpráva doktora Hippopotamsa postavila všechny před jeden překvapující fakt: pláštve je zranitelnější, než byl kdokoli ochoten připustit.

"Změníme barvu stejnokrojů!" vykřikl kdosi.

"Přestanou je poslouchat," namítl doktor Hippopotamus. "Jsou naučeni na modrou barvu, na jinou nereagují!"

"Pak ať nosí fialovou, na tu přece také reagují!" vykřikl jiný hlas.

"To nemohu připustit!"

Výkřik zazněl z opačné strany, od předsednického stolu. Všichni překvapeně pohlédli na rozhořčeného Zwadu, dosud trpně přihlížejícího dramatickému ději.

"To není možné," přestával se ovládat Zwada. "To by narušilo koncepci našeho systému, zničilo bariéry kastovního zřízení! Fialovou uniformu dostane jen nositel fialového karnetu. Kdo má fialový karnet, smí na povrch. Dovedete si představit, co se stane, až se ta padesátimilionová armáda dozorců nahrne do ulic? Znáte snad někdo osobně ty narkomany, homosexuály, vyvrhele a potenciální vrahy?"

Hukot ještě mohutnější se stal na několik minut dominujícím faktorem. Nikdo se zatím neodvážil vznést námitku natolik hlasitou, aby Zwada mohl rozpoznat, kdo ji vyslovil. Přesto se k jeho ušním dostalo několik útržků vět za normálních okolností nevyslovitelných.

"Jak je možné, že naši pláštěv řídí lidé tak nízkého charakteru?"

"Kdo odpovídá za výchovu řídících pracovníků?"

"Proč se vlastně Zwada bojí záměny barvy?"

Zwada střílel očima na všechny strany, rozrušení bylo všeobecné a sympatií vůči své osobě mohl vyčíst jen velmi málo. Ten úděsný poměr, jeden milión Vyvolených, padesát miliónů organizátorů, sto miliard trubců a dělnic, vystoupil teď v celé nahotě.

"Tak proč neizolujeme pláštěv?" ozval se konečně rozhodný výkřik, ale byl ihned překřičen. Shromáždění se proměnilo v diskutující kroužky a veškerá konstruktivnost jednání se brzy vytratila. Na první pohled nebylo zcela zjevné, komu tento stav věci vyhovuje.

Marně předseda zasedání mlátil do zvonku, marně se snažil vrátit jednání normální průběh. Nakonec to vzdal a odešel z tribuny se slovy, že vyhláší hodínovou přestávku. Málokdo se však o nějaké přestávce něco dověděl.

V tu chvíli jeden z nejmladších a patrně i nejbystřejších členů Rady zatahal doktora Hippopotamsa za rukáv:

"Můžete mi vlastně vysvětlit, jak se může člověk pohybovat mezi kabinkami? Vždyť tam není víc než pět centimetrů místa."

Hippopotamus se usmál:

"To je další perlička, s kterou se chystám seznámit Radu, až se z ní opět stane orgán. S tou drápatou rukou jsme pochopitelně experimentovali dál. Protáhli jsme jí lisem, kde neměla víc než dva milimetry prostoru. Chovala se jako kaučuková. Dá se rozválcovat na placku, a zase se vrátí do původního tvaru. Když si domyslíme, že takto je konstruována celá ta podivná bytost, pak už víme, jak se mohou pohybovat nepozorovaně."

A pak mám ještě jednu maličkost. Nikdo se mě zatím nezeptal, proč je ruka vybavena dvěma injekcemi. V té druhé je látka působící u trubců fóbii na fialovou."

Mladík jen tiše hvízdal.

Plameny řádily dvanáctou minutu, když konečně dělnice první kategorie, typu 211534 SS66, zvedla hlavu a spatřila jak se z větracího otvoru nad její hlavou, ve výšce necelého půldruhého metru nad místem, kde zapichovala špendlíky do nekonečného pásu tkaniny, valí ve velkých oblacích Černý neprůhledný dým. Vzápětí se rozkašlala, dusila se a teprve po chvíli se jí podařilo vydat nesrozumitelný skřek.

Když kašlala polovina osazenstva linky a mnohé dělnice vstaly ze svých míst a snažily se prodrat k východu, byť zbytečně, neboť byl uzavřen, a když se vzňal i textilní pás, ze kterého na konci linky vznikaly velké izolační vložky, zaregistrovala nezvyklý ruch i přítomná dozorkyně. Vtrhla dovnitř a chtěla splašené osazenstvo uklidňovat pomocí obušku. Chuchvalce černého dýmu ji však téměř reflexivně nasměrovaly přímo k požárnímu hlásiči. Obuškem rozbila sklo a stiskla červené tlačítko. Za kvilivého zvuku sirény, v mocném svistu týrajícím ušní bubínky, vzduchotěsně uzavřela dveře do výrobní haly, konajíc to v nejlepším přesvědčení, že jediným účelným způsobem boje proti ohni je uzavřít jej do malého prostoru. Vzhledem k nepravděpodobnému i nekvalifikovanému školení personálu neměla ani tušení, že současně je třeba uzavřít i bariéry v klimatizačním systému, což ona by stejně nemohla ze svého místa obsáhnout, něco podobného lze s úspěchem vykonat pouze povelem z centrálního dispečinku sektoru.

Navíc jí vůbec nevažilo, že v hale zůstává uzavřeno uprostřed běsnícího živlu téměř devět set dělnic.

Mocný Durham, pokud se týče požární bdělosti pouze dřímající, byl v jediném okamžiku připraven k akci. Na všech místech ohroženého prostoru se probudila mohutná čidla, kterými Mocný určil ohnisko požáru i stupeň jeho rozšíření. Bohužel nevěděl a v té chvíli ještě ani nemohl vědět, jak bude likvidace ohně, v té době už se rozšířivšího do více než dvanácti podlaží a místy i do rozlohy jednoho hektaru, komplikovanou záležitostí. Byl to největší požár, který kdy v které pláštvi vznikl.

Mon Lester si s uspokojením přehlédl své nové působíště. Jeho smysly už získaly plně bývalé schopnosti, jimiž disponoval jako vrchní inspektor, a byl tedy během několika sekund schopen určit, jaká je v daném místě pracovní morálka a úroveň řízení. Stačilo mu k tomu zpravidla jen několik malých detailů, jako kupříkladu čistota podlahy, vnější vzhled strojů, ale i to, jak se tvářili pracující při své každodenní otupující dřině. Objekt opravárenských dílen ohodnotil okamžitě. Pro takové provozy, jako viděl tady, měl jen jediné označení: roztomilý bordel.

Pochopitelně musel při vstupu podrobit kontrole svůj karnet. Kód, kterým ho Pink Slade zapsal do systému, působil nemilosrdně. Modrý oděv organizátora, kterým se pyšnil už třetí den, se tady pro něj stal zbytečným a nežádoucím přepychem. Namodralá huspenina mizí v kanálku a na chvíli je jeho tělo, zatím dokonale chráněné, vystaveno vedru připomínajícímu ve svých důsledcích suchou saunu. Leč pracovní síla nesmí zahálet a bez oděvu se pracovat nedá. Lesterovo postavení je vzápětí zcela přesně vymezeno barvou nového oděvu, který sice má tytéž fyzikální vlastnosti, ale pro tuto chvíli jej degraduje na trubce třetí kategorie, což je charakteristické pro výkon trestu každého organizátora.

Jen tam chybějí ty černé pruhy a byl bych na tom stejně jako v dolech, ušklíbne se Mon Lester, kterému právě teď je tohle barevné označení silně proti mysli. Ale modrý karnet mu zůstává, což je důkazem, že jde o změnu pouze dočasnou. U mnohých potrestaných se však dočasnost dokáže proměnit i bez jejich viny na dlouhé roky v nejistotě a porobě — stačí se jen trochu znelíbit někomu, kdo má být jen malý vliv na Mocného či některého z organizátorů v kárném oddělení.

S rozkoší Mon Lester nasaje vůni oleje. Vždy měl rád takové provozy, kde se používaly malé obráběcí stroje nebo i ruční nářadí, kde nebyla možná a snad ani žádoucí účast Mocného na jednotlivých operacích. Sám se kdysi dost podívoval tomu, že podobné dílny v pláštvi ještě zůstaly, nechápal, jak může poškozený předmět být natolik vzácný, aby místo likvidace stálo za to věnovat mu to množství práce a uvést jej znovu do chodu. V této dílně se opravovaly kabinky. Ručně, bez pomoci strojů. V této práci seznával jistý půvab, jakési kouzlo, které pro něj teď mělo zvláštní cenu. Věděl, že tyto dílny, umístěné už jen v podlažích s nižším číslem než sto, jsou pozůstatky starých časů, ale netušil, že tenkrát se hledělo na práci i na jednotlivé předměty trochu jinak, a vlastně se hledělo jinak i na celý svět. Dnes tady pracovali trubci první kategorie. Byli oblečeni v šedém, jako ostatně všichni ostatní trubci, jejich práce se však od otrocké otupující dřiny ve vyšších sférách podstatně lišila. Tady nebyly nekonečné linky běžící zběsilým tempem, na nichž každý prováděl jen jediný, do otupení stejný úkon, kde každý konal práci, již vůbec nemusel rozumět a k ní nepotřeboval téměř žádné nástroje, protože mu byly voperovávány přímo do těla.

Ne, tady pracovali trubci tím zvláštním způsobem, Ž9 každý prováděl všechny operace na opravě kabinky od počátku až do konce, a také jejich těla nebyla nijak zvlášť upravována. Podobali se tak mnohem víc člověku, někteří dokonce měli i vlasy, Mon Lester byl i svědkem toho, jak si tito trubci při práci povídají, dokonce si i hvízdají. Kdysi už zavítal do tohoto zapomenutého kouta. Jeho oku tenkrát neladil ten úžasný nepořádek, kdy se na černé, olejem prosáklé podlaže povalovaly hromady kovových spon, různé tvarovaných vyražených dílů z ocelových plátů, staré řetězy, lana, v jiném rohu pak se kupily kabinky čekající na opravu. Mezi řadami obráběcích strojů pobíhali napohled zmateně trubci, pracující evidentně v nezvykle pomalém tempu, přesto však neobyčejně účelně a efektivně. Chyběl tady také ten věčný a neutuchající protivný křik dozorců, snažících se ranami vymámit z trubců to, co v nich nikdy nebylo a ani nemohlo být. O dozorce tady člověk nezavádl, pouze vzadu, v malé špatně osvětlené kanceláři, seděl organizátor a maloval si za pomoci Mocného cosi na velkém rýsovacím prknu. Pochopitelně tady nebylo možné podávat trubcům otupující dávku drog do potravy, neboť po nich byla vyžadována i dost náročná myšlenková činnost. Přesto však v nich nebyl patrný žádný vzdor, či dokonce snaha o odpor nebo pokusy o vzpouru, jak v obdobných případech stoprocentně předpokládala oficiální doktrína.

Dozorce u vstupu také chyběl, proto mohl Mon Lester klidně vstoupit do nízké, ale široké haly a volně se procházet mezi pracujícími trubci, hlučícími stroji a prskajícími svářecími soupravami. Trochu ho mrzelo, že si organizátor této dílny, jmenoval se Brilio, nevzal příliš k srdci zápis, který mu kdysi on sám provedl do knihy kontrol, protože uklizené nebylo o nic lépe než kdysi, a Mon Lester podvědomě cítil, že ne vždy se práce při tomto způsobu obejde bez těžkých úrazů. Ted' však nebyl čas zabývat se bezpečnostními předpisy.

Brilio byl už starý člověk, důkladně protřelý životem v pláštvi a také trochu zatrpklý. Pro celý systém pláštve i Mocného Durhama neměl jediné přívětivé slovo. Celé hodiny vysedával ve svém koutě,

hrabal se ve starých papírech, z nichž mnohé, a to odporovalo předpisům, neměly s pracovní náplní dílny vůbec nic společného. Pro staré listiny se nechal vozit při zkušebních jízdách opravených kabiněk kamsi dolů. Mon Lester u něj při kontrole objevil ty podivně potištěné listiny s barevnými obrázky, groteskně zobrazenými postavkami a texty v nadýchaných obláčcích, které zobrazovaly zcela jiný svět. Inspektor byl nakloněn věřit tomu, že jde o zkarikovanou skutečnost života v období před existencí úlu, ale jednotlivé listiny se od sebe lišily tak markantně, že bylo zjevné, že nemohou pocházet z jednoho světa. Navíc se v nich objevovaly bytosti tak absurdní, že snad ani při současné genetické technice nebylo možné takové organismy vytvořit. Jak se tedy podobné obrázky slučovaly s minulostí, kdy genetika prokazatelně neexistovala a lidé údajně vypadali všichni naprosto stejně?

Brilio si v sešitech rád čítával a vozil další a další listy, z nichž však mnohé byly — kupodivu — psány jazykem, který Brilio vůbec neznal. Mon Lester ho jednou při četbě přistihl a par listin si vzal s sebou nahoru, aby je prostudoval, a dokonce se odvážil jednu z nich nechat posoudit Mocnému Durhamu. Byl zklaman, protože Mocný nereagoval, i když od něj předem očekával tu nejméně příznivou reakci. Inu, Mocný byl přece jen pouhý stroj.

Brilio nedal vůbec najevo překvapení, že se s Monem Lesterem opět setkává. Jen zavřel dveře, aby nebyli rušeni ranami kladivem, jimiž se vehementně jistý trubec snažil narovnat ohnutý nosník.

Dokonce se ani nezeptal, co znamená ten žlutý oděv, jen se usmál a bylo zjevné, že je rád, že si může s někým po dlouhé době popovídat. Mon Lester cítil, že ten člověk je svým způsobem šťasten, a byl dalek toho, aby mu prozrazoval cokoli o tom, že jen o nějaký ten kilometr směrem vzhůru existuje jakási přírodní sféra, kde je možné vidět mraky, slunce, oblohu, měsíc i hvězdy, kde rostou umělé stromy a kde je vzduch, v němž je i dostatek kyslíku k dýchání. Zbytečně by tak u něj probudil touhu po něčem nedosažitelném. Brilio měl svůj vlastní svět, o němž denně snil. Svět ukrytý v obrázkových seriálech.

"Tarzan se naučil číst sám, ctihodný," pronesl Brilio a jen trochu pozvedl oči od ušmudlaného sešitu. Zdálo se, že jen pokračuje v načatém rozhovoru.

"Nesmysl," pronesl Mon Lester, shrnul balík makulatury ze staré rozvrzané židle a sedl si.

"Tady to stojí," namítl Brilio. "V polorozpadlé chýši našel slabikář, a když se nad ním zamyslel, poznal, že ty neznámé znaky jsou písmena. Potom se stal největším ze všech opů."

"Co je to — opů?" divil se Mon Lester.

"Opí jsou zvláštní trubci. Nic nedělají, jen se rvou o moc a o samice — tak říkají dělnicím. A žijí ve zcela zvláštní pláštvi, kde kromě nich jsou i trubci zcela jiných tvarů."

"To je pohádka, příteli," protáhl rysy Mon Lester a vytužil, že bude muset přetrpět delší výklad, než se dostane k vlastním problémům.

"Ne, to není pohádka, ctihodný," rázně namítl Brilio a dodal: "Sám jsem je viděl."

"Co jsi viděl?"

"Takové, ne zrovna trubce. Snad — mutanty, ale mutanti to nejsou, protože trubce takovým mutacím podrobit určitě nejde. Ale nejsou to stroje, to určitě ne, to bych poznal. Jsou podobní nejspíš tkaničkám."

"Můžeš mi je nějak blíž popsat?"

"Ne, ale... Když mi slíbíte, ctihodný, že o tom nikomu neřeknete... Mohl bych vám je ukázat."

Mon Lester přivřel oči a lehce přikývl. Brilio vydoloval z malé zásuvky šroubovák a zvolna, s viditelnou námahou uvolnil v boční desce psacího stolu šest vrutů. Mon Lester s údivem sledoval, jak se dřevěná deska podélně štěpí a pak spatřil podivný labyrint úzkých, snad milimetr tenkých chodbiček, větvících se v nepřehledný dopravní uzel, snad i trochu připomínající plátev. A v těch chodbičkách se kroutili tenci bílí červíkové.

"Jsou tady už dlouho a přibývá jich," rozplýval se velkým štěstím nad tím pohledem Brilio. "Když je někdy v noci náhodou úplně ticho, mohu slyšet, jak si tam chroustají, když přitisknu ucho ke dřevu."

Použil výraz dřevo zcela nenucené, divil se Mon Lester. Kdo by to v přírodní sféře dokázal? Každý by v této situaci řekl plastik, o dřevu nikdo nic neví... Zůstalo jen ve smyslu hanlivé nadávky, postihující nešikovnost. Jak hezky to tady zní — dřevo ...

"Ťukají. Mně to připadá, že ťukají na mne, ale když s nimi chci mluvit, nereagují. Dokonce se mě bojí a schovávají se. Musím je zase uklidnit. Nemám rád, když má někdo ze mne strach."

A takovou dobrou, útlocitnou duši jmenovali dozorcem, usmál se Mon Lester. Z něj by Mocný neměl vůbec žádnou radost. Zdá se však, že má náš elektronický staroch úplně jiné problémy. Sem jeho receptory nezasahují. Je to starý, teď už zapomenutý svět. Kolik podobných dílniček se tady dole dá ještě nalézt? Nevěděl. Chápal však, že sem posílají organizátory z trestu. Možná však je to také trest pro Brilia, když sem někoho takového dostane. Pokud se chovají k trubcům tak, jak jsou zvyklí, mohou mu tady udělat malé peklo.

Brilio usadil desku zpět na místo. Pak na ni zaťukal a tiše zabručel:

"Můžete už vylézt, mutánské, není se čeho bát."

"Jsou to zvířata," řekl Mon Lester po krátké úvaze, zda má zatěžovat ten nevinný mozek nějakými novými znalostmi.

"Zvířata?" divil se Brilio. "Co je to?"

Mon Lester se dlouho a trpělivě snažil vysvětlovat, že kromě člověka kdysi žili na Zemi i jiní živí tvorové, kteří však dávno vyhynuli. Když se ho však Brilio zeptal, proč k tomu došlo, neodvážil se pokračovat. Říct tomu dobráckému staříkovi, že to všechno zavinil člověk? K čemu by to bylo?

Sám Mon Lester se divil tomu, kolik živočichů v plástvi přežívá. Už několikrát se na svých cestách setkal s pavouky, z nichž mnozí si své sítě utkali přímo v kabinkách, občas zahlédl toulavou mouchu, na vlhkých stěnách se vlnily aerodynamické rybenky, a jednou dokonce zahlédl mravenišť. Zajímavá byla skutečnost, že čím hlouběji se nořil do plástve, tím častěji narážel na život. V horní stovce podlaží objevil vždy jen člověka se všemi jeho zruďnými mutacemi. "A proč vlastně jste za mnou přišel, ctihodný?" zeptal se konečně Brilio, "a proč jste si na sebe vzal ten ohavný žlutý stejnokroj? Já vás znám trochu jinak ..."

"Víš, Brilio," vážil inspektor pečlivě slova, "tentokrát od tebe potřebuji pomoc. Dostal jsem se do těžké situace."

"Vám pomoci, ctihodný? S radostí! Jak?"

"Potřebuju kabinku. Zvláštní kabinku. Věřím tomu, že ji pro mne dokážete upravit."

"Na jaký způsob?"

Potřebuji kabinku, kterou se dopravují mrtví."

V sále požárního dispečinku se rozléhá kvilivý signál a doposud mrtvý panel se budí k životu. Buňky, v nichž dlouhé měsíce nečinně odpočívají speciálně vycvičení ohnivzdorní trubci, se během minuty otevřely a urychlený oživovací proces, podnícený šesti vydatnými injekcemi do různých částí těla, během dvou minut vypustil čtu ze schránek, do nichž se většina už neměla vrátit. Krev, přesycená kyslíkem, začínala proudit do mohutných svalů a plíce vstřebávaly neuvěřitelná kvanta vzduchu, který se ve sklípčích dělil na jednotlivé složky, a vydechovaný dusík znehodnocoval okolní atmosféru, zatímco kyslík se zkapalňoval do dutých kostí. Po dalších dvou minutách trubci přestali úplně dýchat, vystoupili ze svých úkrytů a pod tvarovacími sprchami se nechali pokrýt krvavě rudým oděvem. Centimetr silná vrstva nehořlavé hmoty vzápětí kondenzovala a přilnula těsně k tělu. Po dobu dvaceti minut bylo možné v tomto oděvu žít v prostoru s teplotou vyšší než devět set stupňů Celsia a dýchání tam bylo zbytečné, protože zásobu kyslíku si vlekli s sebou. Každý si omotal tělo lanem a vydal se k požárnímu rychlovýtahu, který v této úrovni nahrazoval zastaralé požární šachty. Během dvaceti sekund se mohli snadno přepravit na kterékoli podlaží v sektoru a zvláštními pneumatickými tunely mohli být vystřeleni bez použití kabinky co nejbliže k ohni. Tam sice již pracovaly automaty chladící okolní prostory a snažící se alespoň bránit šíření požáru, ale aktivní likvidace byla svěřována těmto trubcům, kteří mohli vstupovat přímo do plamenů a používat účinných hasicích prostředků ze všudypřítomného potrubí centrálního rozvodu.

Požární zásah měl pro tyto trubce malou nevýhodu. Pokud někdo z nich vstoupil do ohně, stal se jeho oděv pevnou součástí pokožky a nikdo jej už pak z jeho těla nesvlékl. Po vyčerpání zásoby kyslíku v kostech pak trubci neodvratně hylnuli.

Zásah započal po jedenácti minutách od ohlášení požáru. Oheň se zatím rozšířil přes dvacet podlaží a ohrožoval už existenci celého sektoru.

Mon Lester si odpočinul, pořádně se vyspal a dokonce se mu podařilo se vykoupat v provizorních podmínkách. Tady dole byly teploty poněkud nižší, jen něco kolem pětatřiceti stupňů, a Brilio seřídil klimatizaci tak, že rtuť v nástěnném

teploměru nevystoupila přes osmadvacet, což už dovolovalo odložit kombinézy a pohybovat se i bez nich, kdyby nebyl tak nízký obsah kyslíku ve vzduchu. Přesto Mon Lester učinil zajímavý objev — dýchal se zde mnohem lépe, a nebyl to důsledek jen nižší teploty.

Inspektor pak řídil činnost dvou mimořádně chápavých trubců, kteří mu připravovali jeho speciální dopravní prostředek. Bylo štěstím, že kabinky pro přepravu mrtvých čekaly na opravu hned dvě. Úmrtí byla v pláštvi velmi častá. Pokud se trubec v určené době neprobudil a neopustil svou buňku, dostal o tom vzápětí informaci Mocný Durham, který organizoval pohyb úklidových čet. Speciálně vybavení trubci nejnižší kategorie s pouhými podměněnými reflexy otevřeli žádanou buňku, zkušeným hmatem už neduživého, nepohyblivého, a tedy nepotřebného obyvatele pláštve usmrtili a mrtvé tělo vsunuli vstoje do kabinky, která se zvenku od ostatních nelišila, zato zevnitř měla možnost chlazení k bodu mrazu. Mrtvé tělo se pohybovalo pláštvi zpravidla dlouhé hodiny, mnohdy i týden, a nebezpečí infekce bylo pochopitelně nutné čelit. V tomto období, kdy doktor Blass ze všech sil bojoval s cholerou, mrtvých, kteří hynuli zpravidla ve spánku, geometrickou řadou přibývalo. Proto také dostal Brilio pokyn urychlovat především opravy sběrných kabiněk.

Jednu z nich si pro své potřeby vybral Mon Lester. Byla stejně velká jako běžná přepravní kabinka, jen měla navíc izolační plást o síle dvou centimetrů a chladicí zařízení napájené za pohybu z centrálního energetického systému. Stačilo malou úpravou seřadit termostat tak, aby se teplota pohybovala kolem dvaceti stupňů. Dále potřeboval zásobu kyslíku. Tady tápal, neměl přesnou představu, kolik jej asi bude potřebovat, a nakonec udělal kompromis. Do kabinky by se stejně příliš velká bomba nevešla. Kdyby si vzal padesátilitrovou, už by se do kabinky jednoduše nedostal. Musel se spokojit s třicetilitrovou, která mu sahala jen k pasu a dala se vedle ní ještě stát. Měl štěstí, že při svařování byly používány kyslíkové bomby o různých objemech. Poslední problém byl s termoskou, ale i ta se nakonec dala najít v rumišti v zadní částečně nepřístupné části dílny, kde, jak inspektor zjistil, bylo snad všechno. Jak teď byl rád, že Brilio neuposlechl jeho pokynu a nezlikvidoval všechno harampádí. Takhle se mohl přehrabovat v hromadě staré veteše. Našel dokonce i vyřazenou hudební skříň, demolovaný soustruh, staré neškodné elektrické obušky, přístroje neznámého určení, a také barový pult, určený snad kdysi do klubovny organizátorů; jeho elektrické vnitřnosti byly sice vykuchány, ale nádoba na led měla dvojité stěny, a tak velkou termosku snad ani nepotřeboval. Rozloučil se s Briliem, který nedal jinak a ještě jednou mu předvedl ten živý zázrak a slíbil inspektorovi, že bude pátrat dál, protože je dobře možné, že se mu podaří objevit další živé poklady. Nastoupil do své kabinky, s obtížemi se posadil na bombu plnou kyslíku, do náruče uchopil termosku a dal karnetu pokyn, aby ho dopravil do nemocnice. To netušil, jaké mu pláštěv dokáže připravit zákeřné komplikace. Trest mu sice vypršel, protože si nechal "nasolit" jen tolik, kolik nezbytně potřeboval, ale nesměl být jako obyčejný organizátor Doger dopraven nikam jinam než do svého pracovního rajónu. Tíse zuřil, protože to znamenalo opět se hádat s tím idiotem Sladem, opět volat Blassovi, aby si vyžádal pomocného organizátora Dogera, a cestovat přes půl sektoru do nemocnice. V pláštvi řádí epidemie, kterou se zatím nedaří zvládat, a Mocný Durham dřív nebo později nechá úl izolovat. Pak se nedostane ven dlouhé roky. Báł se na to jen pomyslet, ale karnetem organizátora se žádné velké zázraky dělat nedaly.

Zatímco inspektor putoval složitými cestami s desítkami objížděk, protože havarovaná šachta nebyla dosud opravena a tentokrát si nemohl dovolit vystoupit a šplhat po železných tyčích, dorazila do Briliovy dílny jiná kabinka, vedená téměř rozrušeným karnetem, jenž právem priority doslova rozrážel a deptal pravidelný chod i tak dost narušené dopravy, nedbaje na to, že v tuto dobu by měly mít přednost především zdravotní hlídky, o čemž věděl, a pak požární čety, o čemž zatím nevěděl. Když se střapatě zrzavý Wildův obličej zjevil v montážní dílně, zasvrbělo cosi cizího Brilia hluboko v žaludku, neboť správně vytušil nepříjemnosti.

"Kde je?" vychrlil ze sebe bez Jakéhokoli úvodu Ferman Wild, aniž se namáhal vytáhnout Zwadovy plné moci. Cestou s chutí nakopl dva trubce vlekoucí svářečský aparát.

Brilio viděl jen modrou uniformu, což pro něj neznamenovalo nic jiného, než že k němu omylem dospěl nějaký organizátor, a to pěkně opilý, a nemínil se s ním vybavovat.

"Chlapci, vyhoďte ho!" zněl stručný povel, po němž zpravidla nastávalo vítané obveselující představení. Tentokrát se však všichni potázali se zlou. Oba potenciální vyhazovači odletěli do stran a třeli si naražené kosti, a to mohli mluvit o štěstí, že si nic nezlomili, protože by v tu chvíli patřili mezi odepsané.

"C-c-co to má být?" nechápal ještě Brilio postavení nevídaného hosta, který si tu začínal počínat jako doma. Trubci, kterým to myslelo přece jen o něco víc než těm tupečům z vyšších pater, se stáhli do pozadí a čekali, jak si to vyřídí jejich šéf sám.

"Chceš se snad stavět na odpor?" zvýšil Ferman Wild hlas a vytasil se fialovým karnetem se Zwadovými odznaky.

"Ach tak," zabručel Brilio, ovšem bez té pokořující podřízenosti, kterou projevovali snad všichni kromě Blasse během celé triumfální Wildovy cesty pláštvi.

"Tak se tě ptám — kam odjel ten chlap, co se tady dva dny flákal?"

"Tady nikdo nebyl," pokusil se o odpor Brilio, ale věc byla předem ztracena.

"Pokud vím, odpykával si tady organizátor Doger trest přeražení na méně kvalifikovanou práci v délce čtyřiceti osmi hodin. S tím chlápkiem, co mu patrně z humánních důvodů napařil tak malý trest, jsem si už popovídal, teď vykládá svá moudra ve špitále a brzo bude besedovat jenom s červy. Chceš ho snad následovat?"

"Tak proč to nefeknete hned?" vrčel dál Brilio. "Se ví, byl tady. Už odjel, trest mu skončil."

"Kdy?"

"Nevím přesně, asi ráno," vytácel se Brilio. Věděl dobře, že Mon Lester je prakticky stále ještě v téže koridoru, kterým sem přibyl ten nezvaný neznámý, a snadno by ho tedy mohl dohonit. "Trubci si s ním trochu pohráli, ostatně jako obvykle. Namazali ho smírem, chvíli nechali pobíhat s padesátikilovým závažím, trochu mu nakopali do kulek a pak ho

strčili zpátky do kabinky. Co s ním tady mohli dělat jiného, dostal jenom dva dny ..."

"Poslyš, neštví mě!" křičel Ferman Wild a přestával se ovládat.

Wilda v jeho běsnění přerušil naléhavý signál telefonu. Brillio zaváhal.

"Na co čekáš, zvedni to," nakopl ho Wild.

Poprvé ve svém životě pohlédl Ferman Wild do tváře Mona Lestera. Ten se zastavil na jedné z mezistanic, kde byl nucen asi dvacet minut čekat, a rozhodl se, že ještě jednou zavolá svému příteli.

"Buď zdrav, příteli. Cesta do nemocnice je trochu kompli..."

Zarazil se, protože zaznamenal zoufalý Briliův výraz, a vzápětí pohlédl do tváře podivnému neznámému člověku.

"Tak vida, do nemocnice?" ušklíbl se Wild a dobře mířeným úderem srazil Brilia k zemi. "Tak se těš, mám pro tebe překvapení," oznámil zkomplétnému Lesterovi dřív, než stačil přerušit spojení.

Když se po půl hodině Brilio probíral z bezvědomí, byl už nezvaný host pryč. Zařízení jeho kanceláře bylo na padrt' a kolem postávali vyděšení trubci, z nichž mnozí také utřili pár ran. Když se dal Brilio opět jakž takž dohromady a dílna mohla pokračovat v práci, zjistil, že jeho největší poklad, dřevěná deska prožraná červotočem, je pádným nárazem těžkého předmětu zničena napadrt'.

Mon Lester věděl, že se naplňují ty nejhorší obavy, které si neodvažoval připustit. Ten neznámý je mu zjevně na stopě a jeho chování naznačovalo, že mu není právě přátelsky nakloněn. Věděl, že by v labyrintu plástve mohl snadno zmizet, vyznal se tu mnohem lépe než kdokoli jiný, ale nebylo to možné. Ještě tady byla Dianka a brzy se o jejím osudu mělo rozhodnout. Doktor Blass nebude ani okamžik váhat a zařadí ji do chovu či kamkoli jinam. Ať byl její původ jakýkoli, nepochybně pocházela z Lesterovy krve a nemůže ji tady nechat. Musí ji vytáhnout z pekla porodnice, dopravit ji nahoru a zajistit slušné vychování. Bude z ní právě tak krásná dívka jako jeho Ella. Nejprve se k ní však musí probojovat. Dlouhé hodiny trvalo, než se jeho kabinka propracovala k Pinku Sladeovi. Ten tam však nebyl a jeho náhradník vyprávěl zmateně cosi o vzácná návštěvě, a pletl do řeči dokonce samotného Zwadu. Nakonec z něj vypadlo, že si to Slade pěkně odskákal a patrně už teď není mezi živými.

Doktor Blass vypadal v telefonu dost zuboženě a na Lesterův dotaz, zda by se opět mohl ujmout ošetřovatelské funkce v nemocnici, ležerně mávl rukou. Zástupce Sladea vystavil ochotně propustku.

Po dalších osmi hodinách zaparkoval Mon Lester svou komfortní kabinku u vstupu do nemocnice, zabarikádoval ji a zajistil proti zneužití. V ruchu a zmatku, který tam panoval, se až neuvěřitelně snadno dostal ke komůrkám královen.

Nikdo ho nezastavil, nelegitimoval. Neznámého plešouna, jehož se obával nejvíc, nikde nepotkal.

Když si však chtěl vyzvednout Dianku z inkubátoru, strnul.

Dítě tam nebylo.

Prázdný inkubátor děsil strašlivou beznadějí. Nejhorší myšlenky se přehnaly jako uragán během pár vteřin již tak dost zdrcenou myslí vrchního inspektora, ta poslední ho pak utvrdila v tom, že všechno to nadlidské úsilí, které v posledních dnech vyvinul, bylo zcela marné. Ale vždyť mu přece doktor Blass slíbil, že s dítětem zatím nic nepodnikne, a ten mladík nevypadal na to, že by se mohl zachovat tak zákeřně. Nebo k tomu snad byl donucen? Ale kdo by mohl mít v době vrcholného ohrožení plástve zájem na tom, aby toto malé děvčátko skončilo jako ubohá loutka, jako pouhý předmět, obyčejný stroj k výrobě dalších generací? Vždyť o ní nikdo kromě doktora Blasse neví... Opravdu nikdo? To dítě se přece do porodnice nedostalo jen tak, nějakým nedorozuměním. Dianku sem poslal někdo s chladnou rozvahou, zcela úmyslně... Kdo se obával tohoto dítěte? Jistě ten, kdo se současně bál Mona Lestera a jeho vlivu, ten, kdo byl informován o výsledcích jeho inspekce. Byl to Mocný? Ne, ten není pomstychtivý... Lesterova mysl se obrací k jediné osobě, pro kterou by jeho výpověď mohla znamenat nikoli skandál, nikoli jen konec kariéry, ale přímo soud generací. Sahají všechny nitky až tam?

Kam se však Dianka ztratila? Byla už zařazena do chovu? Dostala už svou první dávku mateřské kašičky? Tím by Blass všechno vyřešil... Mohl by se vymluvit na nepozornost ošetřovatelek a zároveň by zůstal v přízni nejvyšších. Ne, to ale nemůže být pravda, vždyť říkal něco o její krevní skupině... A pak, rádí tady cholera. Takové malé neviňátko se jen těžko může bránit, pokud choroba došla milovými kroky až sem...

Někdo přichází.

"Kam jste ji schoval, doktore?" Mon Lester je ochoten vrhnout se přichozímu ke kolenům. Třítí se v něm dvě myšlenky. Jedna z nich ho nabádá k vraždě toho, kdo to všechno způsobil, druhá jej nutí, aby vkleče prosil o smilování.

"Přišel jste pozdě," odpovídá unaveně doktor.

"Ale slíbil jste mi přece ..."

"Nemohl jsem ji pořád hlídat," odpovídá doktor. Posledních pět dní se vůbec nevyspal a vypadá na to. Mon Lester chápe, že je na zhroutení. Po celou tu dobu slouží tady v nemocnici sám, v tom nejhorším období, které porodnici potkalo. Ani jeden z dalších lékařů nenašel tu odvalu vrátit se na své místo, tam, kam mu velela povinnost. A co mezitím dělal Mon Lester? Co dělal člověk, kterému byla tato plástev vším, co dělal on, který se celé roky byl za lepší životní podmínky i těch nejposlednějších? On, který se měl bez ohledu na rizika, která mu z toho plynou, postavit do čela zápasu se zákeřným mikroskopickým nepřítelem, on, který měl bohaté zkušenosti, on, který mohl otevřít celou pokladnici informací z paměti Mocného, on, který mohli iniciovat mozky těch nejlepších Vývolených, on, který se měl kontaktovat s Radou už v prvních chvílích nebezpečí, kdy se ještě dalo všechno zachránit? Jezdí si po plástvi v malé rakvičce a stará se o jediné dítě, strachuje se o svou kůži... Sám nechápe, proč se vlastně chová tak zbaběle... Proč předem hodil flintu do žita a utekl z boje. Proč to vlastně udělal? V tu chvíli sám sebe nepoznával, dokud se nedopídl dalšího poznání, které v něm už dlouhé roky klíčilo a teď jako povodeň vyplulo na povrch, a nahá pravda byla krutější, než si sám kdy připustil.

"Je plástev izolována?" ptá se.

"Ne, zatím ne. Mocný Durham rozhodl zatím jinak, i když to Rada odhlasovala," odpovídá doktor Blass. "Ale Martha Rhea včera zemřela. Průběh choroby byl mimořádně těžký."

"Kašlu na královnu!" vzkypěl Mon Lester, ve kterém Blassova slova vzbudila nové naděje v soukromé při. "Měl jsem tady přece dítě, rozumíte? Kam se ztratilo?"

"Livia Anna onemocněla dnes ráno, Lestere. Třetina personálu porodnice ulehla s horečkou Bratrosestry jsem byl nucen anulovat, nemohl jsem se dívat na jejich utrpení. Cholera řádí v sektorech 7, 8, 9, 11, 12 a 17, a já marně žádám, aby byly uzavřeny. Počet mrtvých za posledních čtyřadvacet hodin odhaduji na šest miliónů. Neznámí záškodníci nám infikují trubce, kteří pak vraždí své organizátory, a Rada tam nahoře se zatím radí. A do toho si přijdete vy, pomoc od vás žádnou čekat nemohu a fňukáte tady kvůli jednomu miminu."

Něco se v Lesterovi začíná bouřit, tím spíš, že ví, jakou má doktor pravdu.

"Tak já vám něco povím, doktore. Něco, co jste zatím ještě neslyšel, na co jste se asi bál být i jen pomyslet. Tahle plástev zahynula už dávno předtím, než jste se vy narodil. Posledních dvacet let neprobíhá nic jiného než agónie. Zaposlouchejte se někdy v noci, pokud bude ticho, do jejího koncertu. Otevřte pořádně své zvukovody, abyste uslyšel to zoufalé sténání, ten tlak, tu únavu, a zapojte do činnosti svůj mozek, abyste pochopil, že to je aura nadcházející katastrofy. Všechn materiál, z něhož je naše krásná plástev zbudována, už překročil meze, které jsou mu dány přírodními zákony. Někteří jsou sice ochotni stále tvrdit, že plástev je dílem přírody, ale musíme se smířit s tím, že ji vybudoval člověk. Slovo statika přitom konstruktéři vyškrtli ze svých slovníků. Hovořilo se o samonosných skořepinách, a bouraly se hory. Jedno patro leží na druhém jako vrstvy na dortu, miliardy tun kovu a plastiku. Neznám člověka, který by se odvážil do spodních padesáti podlaží. Tam prý už svět neexistuje, plástev prý spočívá jen na hromadě trosk. Copak nikdy necítíte, jak vám podlaha zničehonic poklesne pod nohama? O milimetr, o centimetr, někdy o dva, ale vždy má při tom člověk takový nepříjemný pocit. Ano, jednou se plástev zřítí a pohřbí všechny. Trubce, dělnice i lékaře. Myslíte si, že nás někdo přijde zachraňovat? Ani nápad. Na troskách s miliardami mrtvol si nějaký hamoun postaví novou, ještě modernější továrnu, ještě větší plástev s ještě větším počtem otroků, dokud se i ta nezřítí. Jste ještě pořád přesvědčen, že je všechno v pořádku? Je vám líto královny? Přál bych vám, abyste se narodil ženou a dostalo se vám té cti být nositelkou života pro miliardy. Přál bych vám, aby vám přitom zůstal mozek člověka, abyste mohl nepřetržitě vnímat tu strašnou prázdnotu kolem sebe, tu bezmocnost, tu beznaděj. Dokážete se do toho vžít? Ne? Pak bych vám tedy přál, abyste se na pár dní stal trubcem, který snad není schopen mít ani radost z práce, kterou musí vykonávat. Ještě jste příznivcem takového světa? Opravdu? Nevěříte tomu, že by svět mohl vypadat jinak? Víte, doktore, kdo to všechno zavinil? Vím, řeknete mi, že konstruktéři, kteří opomenuli jakási pravidla, technici, kteří postavili systém, který neudrží sám sebe. Copak vy nechápete, že nemocná není plástev, že nemocná je společnost? Copak může žít milión Vyvolených na úkor miliard?"

"Ale co to říkáte, inspektore?" děsí se doktor Blass, věrný syn své doby. "Copak je možné, aby..."

"No, len to dopovězte. Copak je možné, aby neexistoval úl?"

Daniel Blass slyší něco takového dnes poprvé. Je to pro něj stejná otázka, jako by se někdo ptal, co by se stalo, kdyby neexistovala Země.

"Vidíte, doktore. Vy se do těchto problémů vžít neumíte. Vy Jste anuloval pár bratrosester. Jaké jsme si to i pro smrt vymysleli krásné slovo! Anulace! Znáte dějiny Země? Samozřejmě, neznáte. Je to škoda. Za starých časů by totiž řekli, že jste se dopustil vraždy, a dostal byste se před soud. Ale vy stejně nevíte, co to je. Vždyť jste Vyvolený."

Daniel Blass se trochu vzpamatoval.

"Víte, pane Lestere, asi vám teď dost dobře nemohu rozumět. Vaše názory jsou pro mě šokující. Rád bych si s vámi o nich pohovořil v klidu. Teď však k tomu není vhodná doba."

"Máte pravdu. Chápejte však, že plástev teď zachraňovat nemohu. Už je pozdě. Proto mi řekněte, kde je Diana."

Daniel Blass otevřel ústa, ale neřekl už nic. Vzduch prořizla hlasitá, ostrá, jakýmsi rezavým hlasem vyslovená věta:

"Nemyslím, že je doktor Blass oprávněn podávat jakékoli informace o osudu Diany Lesterové, Mone Lestere."

Mon Lester vzápětí spatřil podivné zjevení, s nímž měl tu čest se už jednou seznámit letným pohledem v telefonu. Stáli proti sobě a dívali se jeden druhému do očí.

Těžko říct, zda měl Ferman Wild pocit uspokojení, že konečně splnil úkol, jímž ho pověřil Zwada. Snad to byla Jen úleva, že už je všemu konec. Mel však jakési tušení, že vše teď brzy znovu začne. Ten člověk měl za pár vteřin zemřít, ale Zwadova vůle vykonána nebude. Ostrá kapsle je zneškodněna. Má se Zwadovi zavděčit tím, že Lestera na místě zlikviduje?

"Doktore, prosím vás, nechtě nás spolu o samotě," říká zvolna Ferman Wild. "Máme si s vrchním inspektorem co vyprávět a vaše uši jsou u toho zbytečné."

Daniel Blass se jen zlehka uklonil a tiše odešel.

"Tak kde je Diana?" sykl Mon Lester a jeho tvář zvolna zesinala. Už věděl, odkud pramení všechny problémy.

"Proč myslíte, že bych o ní měl něco vědět?"

"Nemyslím, vím. Chápu, že jste poslem z nejvyšších míst, protože nikdo jiný mne tady nemůže znát jménem. A jen ten, kdo přichází shora, může také vědět o Dianě. Co vám to dítě udělalo?"

Je trochu namyšlený ten inspektor. Neví, že stačilo Blasse jen trochu přimáčknout, a hned klopil.

"Opakuji, že teď není čas bavit se o dítěti," říká Wild. "Řeč bude o něčem jiném."

"A o čempak? Vidíme se poprvé."

"Zdá se, že ctihodný vrchní inspektor má krátkou paměť. Pravda, je tomu už pět nebo šest let, co jsme měli tu čest, ale já nezapomněl."

"My dva? Kdo vlastně jste?"

"Dovolte mi, ctihodný, abych se představil. Jsem nyní osobním vyslancem ctihodného Zwady, pátrajícím v plástvi po

uprchlém trubci 536 367 RD 72 Mayo, který má stále ještě vykonávat trest v uhelných dolech. Právě jsem se s ním setkal. Ale ještě předtím jsme spolu měli tu čest v sektoru 11."

Ferman Wild chtěl vychutnat dojem, který udělal, ale zjistil, že není co vychutnávat.

"Nepamatujete se? Ferman Wild, donedávna ještě vrchní organizátor v sektoru 11, podlaží 194, obor sklo, porcelán, keramika. Také jste tam jednou zavítal, že? Jen si zkuste vzpomenout. Vypadal jste tenkrát o poznání vznešeněji než dnes, i když modrý stejnokroj vám také sluší. Ale padla by vána lépe šedá. Nebo snad žlutočerná? Vy se neráčíte upamatovat, co se vám tenkrát při vaší inspekci nelíbilo? Jistě, pro vás to byla prkotina. Ovšem pro mne to znamenalo dalších pět let v tomhle hnusném vlhkém smradu, mezi zpocenými těly toho hnusného hmyzu, a to jen proto, že jsem se podle vás choval nevhodně k jednomu z těch hovniválů, kteří si nezaslouží nic jiného než nacpat žhavé železo do prdele. Vidím, že máte opravdu krátkou paměť, bývalý vrchní inspektore. Inu časy se mění. Teď jsem na inspekci já, zmocněnec ctihodného Zwady."

Ke cti Mona Lestera budiž řečeno, že se skutečně usilovně snažil upomenout, ale při svých kontrolách se tak často setkal s týráním trubců a nejednou vyslovil na místě přísné tresty, že mu teď všechny splývaly do jednoho obřího klubka zločinu. Tenhle rezoun mohl být rád, že vyfasoval jen pět let, bručel si sám pro sebe.

"Budiž," řekl nahlas a dost se ovládal. "Připusťme, že jsem se na vás kdysi dopustil bezpráví. Situace se teď změnila a zdá se, že mne máte ve své moci. Plné moci ctihodného Zwady nejsou pozvánkou na ples. Ale proč, proboha, má za něco, co jsem zavinil já, trpět to nešťastné dítě?"

"Já nevím, co je to za dítě, ale shoda jména. Je mi líp až příliš nápadná," šklebil se Wild. "A to dítě mám v záloze, protože pak vím, že mi řeknete všechno, co se potřebuji dovědět."

"Vydírání, ale budiž. Co tedy chcete vědět?"

"Ctihodný Zwada mi nařídil, abych vás vyhledal a předvedl před něj. Patrně jste se dost znelíbil. Tuto část svého úkolu samozřejmě splním, tím si buďte jist. Dokonce vám na cestu předám tady ten fialový obdélníček." Mon Lester s údivem hleděl na svůj vlastní karnet, který mu zhruba před rokem zmizel z kapsy za už známých okolností. "Pokud odpovíte na mé otázky, dovolím vám dokonce vzít si s sebou toho parchanta, který je teď ukryt v bezpečí. Ne, doktora Blasse nevolejte na pomoc. On se přece také znelíbil, a když jsem mu vysvětlil, v jaké je situaci, začal mi poslušně zobat z ruky. To ovšem předpokládá, že mi zodpovíte pár dotazu."

"A jakou mám záruku?"

"Záruku? Vy chcete nějakou záruku? Vy, kterého mohu jediným pokynem karnetu zabít? Záruku nemáte žádnou. Inu?"

"Budiž. Ptejte se."

"Mám jedinou otázku. Co víte o Zwadovi tak zajímavého, že se vás chce co nejrychleji zbavit a poslat vás do horoucích pekel?"

"Proč by mě chtěl Zwada připravit o život?"

"Toho se chci také dopátrat. Trubec, který si sáhl na váš karnet, se mi před očima rozpustil. Měl tu smůlu, že se otisk jeho prstu dost nápadně podobal vašemu."

"Nerozumím!"

"Ostrá kapsle. Už jste o ní někdy slyšel? Byla to čistá práce, současně jsem to měl odnést i já. Připouštím, že to je jediná okolnost, která mi na tom všem vadí, a proto chci věci přijít na kloub. Tak spustíte už?"

"Myslíte, že něco takového můžete pochopit?"

"Má trpělivost má jisté hranice, Lestere."

Chuť zabít toho zmetka byla tak silná, že se Mon Lester málem neovládl. Pak sklopil hlavu a několik minut hovořil. Netušil, že své tajemství bude muset sdělit někomu, kdo je vzápětí může zneužít proti němu.

"Říkáte FAER 63-07?" ptá se Wild.

"Ano."

"A k čemu vám ty informace jsou, Lestere?"

"A k čemu vám? Já je mohu kdykoli oznámit Radě i Mocnému a chtít nápravu, ale co si s tím počnete vy?"

"Já budu pro změnu žádat od Zwady pár miliónů. To vás nenapadlo?"

"Primitive," odtušil Lester. "Zašlápně vás jako pavouka."

"Pavouka? Co to je?"

"K čertu, dejte s tím teď pokoj. Slyšel jste, co jste chtěl slyšet. Teď je řada na vás."

"Budiž. Řekl jste mi toho dost, i když si myslím, že to stejně není všechno. Tady máte svůj karnet. A žádné skopičiny, Lestere. Tady tím," ukázal na svůj obdélníček, "vás můžu rozporcovat."

"A dítě?" zeptal se Lester, když po dlouhé době konečně držel v ruce svůj vzácný identifikační průkaz, který teď situaci v mnohém zjednodušoval.

"Agnes!" zvolal Wild.

Vstoupila ošetřovatelka v bezovém a nesla spící Dianku.

"Je nakrmená, pane, a spí," říkala tiše. „Bude z ní hezká královnička."

Mon Lester jí to nevymlouval.

Mon Lester, oblečený do fialového oděvu s odznaky vrchního inspektora, který mu poskytoval všechny podmínky pro úspěšné přežití Vyvoleného v mikroklimatu plástve, na ruce se spícím dítětem, nastupoval do své kabinky. Dianka byla rovněž oblečena do jakési imitace fialové kombinézy, kterou na ni zářič naformoval po dlouhé domluvě. V termosce měl Lester k dispozici tři litry mateřského mléka, které získal za pomoci doktora Blasse od jedné dosud zdravé královny. Blass mu podal ruku na rozloučenou.

"Vracíte se do přírodní sféry, inspektore. Nevíte, jak rád bych jel s vámi. Ne, nic zatím neříkejte, vaše pesimistické předpovědi neakceptuji. Obávám se však, že by mohlo dojít k jejich naplnění, kdybych tady dole zůstal sám. Pokoušel

jsem se dnes několikrát

spojit s povrchem, ale nesehnal jsem nikoho odpovědného. Volal jsem dokonce i samotného Zwadu, samozřejmě zbytečně. Já tady prostě nemůžu zůstat sám. Říkáte, že jedete ke Zwadovi..."

"Pochopitelně, kam jinam. Urychlete to, doktore," skřehotal Wild.

"Požádejte ho jménem budoucnosti naší plástve, ve jménu dalšího života ... Sám to nezvládnou. Všichni tady zemřeme. Rozumíte mi?"

Mon Lester přikývl.

"Chápu vás, udělám, co bude v mé moci."

Neřekl, co všechno si myslel. Ze právě Zwada teď patrně brání všem, aby sjeli dolů. Zřejmě to už není strach, co jim brání v plnění jejich povinnosti. Zwada je ten poslední, kdo si přeje, aby se plástev uzdravila. On už ji nepotřebuje. On bude ten, kdo začne budovat na jejích troskách. Ale napřed všechny krysy opustí tuhle potápějící se loď.

"Šťastnou cestu."

"Pojedete první, Lestere," velel Wild. "A budete celou dobu se mnou ve spojení. Když se mi ztratíte, víte, co vás čeká. Najdu vás všude."

"Nebojte se, Wilde. Mám s sebou Dianu. Dobře víte, že musím nahoru co nejrychleji."

Dveře kabinky se zasunuly. Lester ucítil prudké cuknutí; systém byl dlouho zablokovaný a napětí v soustavě náhle povolilo. Další jízda byla už plynulejší. Diskutoval s karnetem. Už si nepřipadal tak bezmocně. Teď, když může komunikovat kdykoli s Mocným, je jeho situace mnohem veselejší. Nebude těžké vyhledat nejvhodnější trasy, v nejhorším mu pak může pomoci Wild se svými přednostními právy. Pokud vše půjde normálně, bude ještě dnes v přírodní sféře. Wilda ať pak vezme třeba čert.

Stál v toporné poloze. Kabinka byla těsná i pro jednoho člověka, a on měl v náruči tak nepraktická břemeno. Postavil se napříč, pak si zkusil sednout na kyslíkovou bombu. Nohy mu dost překážely a nemohl je pokrčít natolik, nakolik by potřeboval. Zdálo se mu, že dítě špatně dýchá, a skutečně, vzduch byl v několika minutách vydýchaný. Proto pootočil ventilem. S uspokojením kvitoval, že teplota se drží na přijatelné úrovni, a pak starostlivě pozoroval ten spící uzlíček. Požár na 316. podlaží se rozběhl plnou silou. Mocný Durham už vyčerpal všechny možnosti, jak zabránit jeho šíření, a po obsáhlé konzultaci se Zwadou i s Radou dospěly všechny tři zainteresované složky k drastickému a ve své podstatě tragickému, zato však jediné možnému řešení. Celý sektor zachvácený požárem bude neprodyšně izolován i se všemi, kteří se v něm v tuto kritickou chvíli nacházejí. Bylo propočítáno, že do osmačtyřiceti hodin klesne zásoba kyslíku natolik, že oheň sám uhasne. Zkáza by neměla postihnout víc než padesát poschodí. Nebezpečí proniknutí živlu do přírodní sféry nehrozí. Porodnice, která je nedílnou součástí sektoru 11, zůstane s největší pravděpodobností zachována, protože má vlastní zdroje energie i kyslíku.

Hlavní nosník, olizovaný požárem v oblasti mezi 323. a 325. podlažím, překročil už dávno mez namáhání a bylo jen otázkou času, kdy podlehně soustředěnému náporu nejrůznějších sil. Stalo se tak devět minut poté, co Mon Lester vyrazil na svou cestu za svobodou. Sedmdesát pět centimetrů silný profil se zkroutil jako gumová hadice. Byl to okamžik osudný pro celý sektor, protože v 387. podlaží, zhruba ve svislé ose směrem od havárie, probíhalo právě odstavování plasmového reaktoru. Desetitísícitunová nádoba, zahřátá zevnitř na pul miliónu stupňů, klesla rázem o devět metrů níž. Všechna podlaží pod ní se v tu chvíli zbourala a začínala se sesouvat do jedné nepřehledné zmrtné trosek. Reaktor, který už nic nepoutalo v jeho původním loži, zastával sice nadále celistvý, ale svou nesmírnou hmotou stlačoval své podlaží do stále větší hloubky.

Ohlušující rachot oťrásl celým sektorem a snad i celou pláství. Nejhuře samozřejmě dopadl právě ohrožený sektor. Okamžitě zhasla všechna světla a celá ta monstrózní věž o mocnosti téměř pěti set pater se stala pouhou temnou svící. Nekonečný tok kabinek, dopravujících v tom okamžiku něco kolem sta miliónů cestujících, se s neuvěřitelným skřípem zastavoval. Dobíhaly jednotlivé stroje, pozvolna ztrácely otáčky, dosud vysoký kvílivý tón, nezbytně doprovázející výrobní proces, se zvolna měnil v hluboký brum, který se nakonec rozplynul doztracena. Jen komory sklářských pecí zářily svými uhlíky do nekonečného temna a udivení trubci postávali kolem s píšťalami v rukou a čekali na pokyn organizátora, co dál. Žádný povel však nepřicházel, protože všichni organizátoři v této oblasti leželi v tratolištích krve rozsápání na kusy.

Rachot oťrásl i nemocnici a valná část laboratorního nádobí se proměnila na střepy, právě tak havaroval i mikroskop a několik dalších elektronických přístrojů. Nemocnice však zůstala pod proudem.

Z havarované oblasti, z desítek podlaží drcených na prášek, se neozývalo nic kromě tlumeného hřmotu. Jen zář plamenů si zvolna prokousávala cestu vzhůru a likvidovala vše, co bylo jen trochu hořlavé povahy. Mělo trvat ještě dlouho, než oheň stráví všechnu organickou hmotu. Sedající prach plameny vydatně přizívoval, a než si tam nahoře stačili uvědomit rozsah katastrofy, nezbyla jediná naděje, že by v celém sektoru mezi 300. a 400. podlažím mohl kdokoli přežít. Po dalších třech minutách se do té gigantické zmrtné zřítíl ohromný zásobník s miliónem tun pitné vody, do té chvíle visící jako zázrakem na několika profilech podobných špejlím. Ale ani to nesmírné množství vody, které se vylilo do plamenů, nestačilo na jejich likvidaci. Horká kapalina protékla velmi rychle vzniklými spárami a oheň její zbytky okamžitě vysušil.

Spodní část sektoru měla však s tím přívalem mít daleko větší potíže.

Mon Lester ten náraz nečekal. Tma ho překvapila. Pomalu počítal do deseti a ulevilo se mu, když se v předepsané době rozsvítilo nouzové světlo. Cítil dozvuky jakýchsi mohutných oťřesů, kabinka se chvěla a řetězy skřípely ve spojích a hrozily, že se každou chvíli přetrhnou. Když se kabinka přestala zmrtnat, nastalo tak neuvěřitelné ticho, jaké si snad ani nedovedl představit. Cítil tlukot vlastního srdce a slyšel, jak mu v náruči zavrňelo dítě. Naštěstí se neprobudilo. Brzy na to se z chodby rozlehlo dost nesrozumitelné kvílení. To dopravování trubci projeví svým obvyklým způsobem nesouhlas s přerušením dopravy. Nebylo moci, která by je utišila. Tma jim nevalila, stojící kabinky je však děsily k

smrti.

Uchopil do ruky karnet a zkusil zavolat Mocného. Opakoval výzvu podruhé, potřetí. Nic se nestalo. Mohlo to znamenat, že Mocný je přetížen a nebere teď nepodstatné hovory, anebo, což mohlo být horší, nastalou havárii mohlo dojít k přerušení spojů. Úpěnlivě volal znovu a znovu, až se dočkal.

"Chci nahoru," křičel do karnetu. Odpovědí mu bylo jakési sípání, v němž poznával hrdý hlas Mocného jen s obtížemi. Trvalo dlouho, než porozuměl jakoby bez systému řádným slovům.

"Požár... Zátaras mezi 300. a 400. podlažím. Radioaktivita. Havárie. Nebezpečí. Sektor 11 uzavřen. Celý sektor uzavřen až do odstranění následku havárie. Požár."

Mon Lester neměl šanci se dovědět podrobnosti, s požáry však nebyly žerty. Věděl o jediném způsobu, jak uniknout z uzavřeného sektoru. V nejnižších patrech plástve existovaly průchody, které bylo možné otevřít ručně. Pokud se mu nepodaří takový průchod najít, je jeho osud i osud malé Dianky zpečetěn.

Musejí sjet na místo, kde už jednou téměř byl.

Na samé dno plástve.

Nikdo nemohl odhadnout, jak dlouho výpadek proudu potrvá. Mon Lester znal zhruba schéma této části sektoru a věděl, že je v něm jen velmi málo svislých šachet. Měl v rukou karnet Vyvoleného, síť byla zatím propojena na nouzové zdroje. Věděl, že vodorovným směrem se nikam nedostane, chodby jsou jistě neuvěřitelně přecpány kabinkami a výpadek proudu hraje do not dopravnímu kolapsu jako nejvyšší triumf. Diskutovat s karnetem bylo zbytečné, i za normálních okolností dával jen omezené možnosti dialogu. Teď kupodivu poslechl jeho pokynu — kabinka se vydala směrem dolů. Musel jen doufat, že právě tahle šachta je dostatečně hluboká a že není dole zatarasena dalšími kabinkami. Bylo to dost pravděpodobné — svislým směrem se vede především doprava nákladů a jen málokterá osoba má oprávnění svislých koridorů využívat.

Kabinka stále klesala a bylo zjevné, že šachta je zatím prázdná. Modré světlo hlásilo, že se kabinka blíží k přestupní stanici. Mon Lester poručil zastavit. Zajistil kabinku a vystoupil s dítětem v náručí. Octl se v předsáli rozlehlé dílny, z níž čišelo ponuré přitímní. Jen v dálce blikalo pár žárovek a ozýval se skřípot jakéhosi ručního nástroje. Trubci přestali pracovat a v klidu očekávali další pokyny. Mon Lester hledal organizátora, který by ho zavedl k panelu Mocného Durhamu. Koridor však byl prázdný a neosvětlený, u vchodu do dílny nikdo nehlídkoval. Inspektor otevřel dveře do malého dispečinku a strnul.

Hned za dveřmi leželo v nepřírozené poloze tělo člověka. I když mu neviděl do tváře, hned poznal, že je mrtev. Uvědomil si, že stojí v kaluži krve, která vytekla z obrovských ran odhalujících bílé svaly. Duté cévy jako slepé kabely trčely volně vzhůru.

Jinak tu nebyl nikdo, panel počítače zářil do šera několika doutnavkami; čidla Mocného byla napájena centrálně, nezávisle na zdrojích v jednotlivých sektorech. Asi dvě minuty Lester diskutoval s Mocným. Bylo zřejmé, že si no něj udělal mozek čas palmě jen proto, že se zatím ještě nikdo jiný nevzpamatoval; značná část sektoru byla zjevně mimo provoz a odstraňování havárie ještě nezahltilo paměťovou kapacitu. Po nějaké době patrně komunikace soukromých osob s Durhamem nebude možná, celá jeho elektronická bytost bude dána k dispozici četám odstraňujícím havárii.

Lester si uvědomil, že tu není sám.

"Chceš pláchnout, co?" supěl Ferman Wild.

"Jistě, a budu se ptát na radu Mocného Durhamu," odsekl inspektor.

"Co se vlastně stalo?" ptal se Wild a marně se snažil maskovat to, jak je vyděšen.

"Nevím a Mocný mi nic nechce říct. Jedno je však jisté. Pokud chceme přežít, musíme se dostat do některého ze sousedních sektorů. Jedenáctka je uzavřena. Volné průchody jsou pouze dole, na podlaží 0, 1 nebo 2."

"Tomu nerozumím," nechápal Wild. "Jsme už tak vysoko, že nás od přírodní sféry dělí vlastně jen skořápka. A ty teď svévolně měníš příkaz. Snad jsme se na něčem dohodli."

"Zdá se mi, že mluvím s trubcem," řekl Lester bezděčně. "Jestli chceš nahoru, vlez si do kabinky a zkus to. Já však jedu dolů." "Nezapomeň, že ..."

"Ty nezapomeň, že se tady vyznám trochu líp než ty. Nahoře je zátaras a můžeme mluvit o štěstí, že ještě žijeme. Jestli chceš, jed za mnou. Jestli ne, pak hodně štěstí."

"Počkej... A co tady ta mrtvola?" "Nevím. Tuším něco nekalého. Tak jak ses rozhodl?" "Jedu s tebou, inspektore, ale jestli mě chceš podfouknout, tak víš, co tě čeká."

"Vím," ušklíbl se Lester. "Zkus to. Všechny karnety pracují tak na desetinu výkonu. Ty tvoje plné moci jsou ti tady pro kočku."

Wild následoval Lestera k východu. Nastoupili do svých rozhrkaných kabinek, které se zvolna začaly spouštět do nekonečné hlubiny. Bavili se telefonicky přes karnet. Klesali možná půl hodiny a pak Lester s nelibostí zjistil, že teplota v jeho kabině začíná stoupat. Nouzové zdroje nestačily na to, aby udržely nízkou teplotu. Starostlivě se podíval na Dianku a uvažoval, zda by přece jen nebylo rozumnější se pro tuto chvíli vrátit do nemocnice. Nebylo to však už možné. Klesli příliš hluboko a doprava vodorovným směrem byla v neprostupném sektoru zcela nemožná. Kabinka sebou cukla a zastavila se. Lester musel dveře otevřít rukama. Hleděl do úplně tmavé chodby. Velel pokračovat v jízdě, ale karnet neodpovídal. Vypadalo to, že nouzové zdroje vyčerpaly své poslední zásoby. Wild zatím nedorazil a neozýval se ani z karnetu. Mon Lester nad tím mávl rukou. Snad bylo dobře, že se toho pobudy zbavil. Teplota v podlaží už byla snesitelnější, ale na dítě přece jen ještě příliš vysoká. Co chvíli připouštěl Dianě kyslík, a stejně mu připadalo, že se dítě začíná dusit. Když si jeho oči přivykly na šero v chodbě, rozeznal velkou cifru 68 namalovanou kdysi černým písmem na kdysi bílé stěně. Nyní vše splývalo do jednotvárné šedi umocňované ponurostí latentní tmy. Pak pochopil, že toto místo zná. Vedle jeho chodidel na něj zívala dvířka požární šachty.

Jistě, přede dvěma dny to bylo snadné. Byl sám. Teď je sice vybaven karnetem a má dokonalý ochranný oděv, zato má

s sebou bezmocné dítě. A kabinka, zdá se, dál skutečně nepojede. Není tu nikdo, s kým by se poradil. Ale ta dvířka ... Rozhodl se, že lepší bude riskovat než trpně čekat na smrt. Otevřel dvířka do šachty a nasahal tyč. Pochopil, že pokud má s sebou dítě, už nemůže vzít nic jiného. Bomba s kyslíkem je příliš těžká a termosku nemá čím držet. Musí jen doufat, že dole bude chladněji; má už přece jistou zkušenost se závislostí teploty na výši podlaží. Ale jak to bude s jídlem? Jak se vzduchem?

Čekat tady však znamená jistý konec. Nevěděl, co počít. Zatím zkusil nakrmit dítě. Děvčátko docela s chutí vypilo téměř třetinku litru. Říhlo a rozhlíželo se po světě. Mon Lester neměl zkušenosti s nemluvnaty, jinak by si blahorečil, jaké má štěstí, že právě tohle mimino za posledních šest hodin ještě nezaplakalo. Nevěděl, že právě ta apatie je důsledkem otupujícího způsobu odchovu v porodnici.

Netušil, že právě tím, že dítě odtamtud odvedl, je zachránil před úplnou retardací. Teď ještě stále byla šance, že se Diana může stát normální ženou. Pokud teď přežije ...

"Děvče, kdybys vědělo, že tě čeká snad nejhorší cesta v životě," bručel Lester, když se soukal do šachty.

Tma byla nekonečná, ale tu stísněnost úzkého prostoru cítil každým pórem svého těla. Vlhká betonová zeď mu klouzala těsně za zády a občas se o ni otřel. Tyče se mohl přidržovat pouze jednou rukou, druhou paží tiskl Dianu k tělu a chránil ji hlavičku, aby náhodou nenarazila na nějaký výstupek. Brzy poznal, že klesá dolů jinou šachtou; tyč neměla na sobě jedinou stopu rzi, zdála se dokonale vyleštěná a poměrně často používaná. Lester se nezabýval otázkou, kdo může v dnešní době v plásvi používat požární šachtu. Občas minul při svém předlouhém sestupu dvířka, kolem kterých pronikalo úzkými škvírami světlo. Věděl však, že vystupovat je zbytečné. Neměl představu, jaká vzdálenost ho ještě dělí ode dna, ale těch pár set metrů mu připadalo nekonečných. Svaly měl sice vytrénované dlouhou dřinou, když zastupoval trubce, přece jen mu však začínaly umdlévat. Jednu chvíli už cítil, že začíná padat, podařilo se mu však ještě včas se celou silou těla přitisknout k tyči.

Konečně pocítil, jak zdola začíná proudit chladný vzduch. O necelou půlminutu později se jeho nohy dotkly pevného povrchu. Udělal dva kroky a poznal, že ho nohy neunesou. Sedl si na vlhký beton a dítě jen taktak udržel v náručí.

Zaplakalo a nebylo k utišení. Mon Lester zatím zápasil s úžasnou křečí, která mu zachvátila obě nohy. S úděsem pomýšlel na to, co by se stalo, kdyby se to přihodilo o minutu dřív.

Teprve pak měl čas se rozhlížet. Octl se ve spoře osvětlené chodbě, která ho překvapila svou šíří, výškou i délkou.

Svémi rozměry překonávala snad i ty nejrozhlehlší dílny, na které v plásvi narazil. Neměl s sebou žádné měřicí přístroje, ale okamžitě poznal, že vzduch je tady mnohem chladnější a bohatší na kyslík, dýchal se mu snad i mnohem lépe než v přírodní sféře. Netušil, že tomu tak je ze dvou důvodů. Octl se téměř o dva kilometry níž, a tlak vzduchu byl proto o poznání vyšší, a pak, v celém tomto zapomenutém koutě pláště nebyla sebemenší stopa po jediné částice prachu.

Jeho okolí zcela postrádalo ten typický charakter interiéru pláště. Marně hledal nekonečné, snýtované stěny vyznačující se otupující jednotvárnou šedí. Ty stěny, kterých se tady mohl dotýkat, byly na omak studené, vlhké a drsné, zhotovené jakoby z kamene. Netušil, že by pláštěv mohla mít kamenné základy, a ještě víc se podivil, když na jednom místě spatřil klenutý oblouk. Pomalu krácel tou podivnou chodbou o podívoval se hranatým výklenkům, které se zdály prosklené. Brzy zjistil, že ty velké plochy skutečně skleněná jsou. Podlaha se matně leskla v záři ojedinělých žlutých světýlek, připomínajících bludičky. Nad těmi záhadnými skleněnými výklenky viděl nejrůznější nápisy, vyvedené snad kdysi barvami, teď však vypovídající jen šedomodrou barvou, že tu kdysi byla cukrárna, krejčovství, restaurace.

Čekal snad všechno. Stometrové pilíře podpírající skořepinu pláště a sténající pod tou tíhou. Tuny bahna a splašek, kynoucí pod dalšími přídělky kanalizačního systému a nikdy neodklizené. Netušil, že tady najde zcela nový, zapomenutý svět. Netušil, že tady může být mrtvé, nedotčené město, ukryté ve sklepení pláště jako tichý památník starých, dávno zapomenutých časů. Netušil, že tady dole bude dýchatelný vzduch a docela příjemné klima. Dobře však věděl, že tady nebudou lidé.

Uslyšel za sebou tichý šustot a pak hlasité žuchnutí.

Uskočil do jednoho výklenku a ukryl se. Nevěděl však, proč vlastně má strach. Snad se podvědomě bál, že z některého z těch skleněných oken vyskáče tlupa troglodytů s dřevěnými kyji...

Spatřil malou holohlavou postavu.

"Nezapomněl jste to tam?" řeklo zrzavé strniště vousů. Lester se usmál a vděčně stiskl Wildovi ruku. Termoska s mlékem... Neměl toho střízlíka rád, ale i on dokázal být člověkem. Lidé, co se to s námi všemi v té odporné plásvi stalo?

"Kam teď?" ptal se Wild.

"Nevím," přiznal pravdu Lester. "Čekal jsem tady dopravní systém, zatím je tady prázdná chodba. Musíme pěšky, ale nevím kudy. Když jsem sjížděl dolů, ztratil jsem představu o světových stranách."

"Co na to Mocný?"

"Nevím. Je tady tak mizerná slyšitelnost, že jednoduše mlčí. Pojdme dál, snad bude i spojení lepší."

Rozhodování nebylo jednoduché. Měli jen padesátiprocentní pravděpodobnost, že zvolený směr bude ten pravý. Karnety se ozývaly jen na některých místech. Silové pole postavily, občas zablikaly slabým svitem, ale na dotazy dávaly signál "Přetíženo". Spojení bylo možné, ale Mocný Durham zatím neráčil sloužit soukromým osobám mimo ohroženou oblast. Minuli několik masivních pilířů, zřejmě nepatřících do tohoto světa. Stály jako ohromné nohy gigantických hřibů zabořené do matné dlažby. Jeden z nich dokonce zabíral celou šíři ulice a jen stěží našli mezeru mezi ním a stěnou. Za ním však našli stejnou chodbu s temnými okny výkladních skříní, kamennou dlažbu, na níž jejich nohy, navyklé chůzi jen v těsných prostorách poblíž stěn, dost klouzaly. Prošli třemi křižovatkami, tu a tam zahlédli tabulky s vybledlými názvy ulic, které jim však nijak nemohly pomoci v orientaci. Neviděli jedinou šachtu, jedinou kabinku, jediný vstup do dopravního systému. Dvakrát narazili na schody vedoucí kamsi vzhůru, ale když po nich

vystoupili asi o deset metrů, našli jen zavřené dveře, které se jim nepodařilo otevřít.

Najednou zůstali stát jako přimrazení.

Nevěděli, jak se to mohlo stát, ale stáli tváří v tvář skupině postav. Připadalo jim, jako by ti podivní tvorové vyrostli z dlažby. Bylo jich asi dvacet. Nízcí, rozložití, shrbení, oblečení v tmavé, snad rudé, těsné oděvy. Kráčeli ve vyřízeném čtyřstupu. Bosé nohy pleskaly o dlažbu zvláštním způsobem, byly to takové mlaskavé zvuky, jako když otevřená dlaň narazí na vodní hladinu.

Ustoupit nebylo kam. Uhnuli ke stěně a Mon Lester se snažil zapojit silové pole, protože se ta lavina řítila přímo na ně. Silové pole nepracovalo, právě tady se znovu ocitli v radiovém stínu. Ta masa zakrslíků prošla kolem nich, jako by neexistovali. Mohli zahlédnout nehybné obličeje připomínající zlověstné karnevalové masky, syntetické oděvy jasně červenočerně pruhované, a ke své hrůze také podivné tříprsté drápotivé ruce ozbrojené dravčími spáry.

"To jsou oni," sykl Ferman Wild, když se děsivé postavy ztrácely zvolna v temnu. „To jsou ti záškodníci, o kterých jdou fámy celou pláství. I mne přepadli."

"Podívejte se," vystoupil náhle Mon Lester ze stínu a ukazoval do chodby. Na jednom místě v klenutém stropě, hned vedle jedné svítilny, se vytvořila podivná neforemná boule, která kynula a začínala se podobat

vosímu hnízdu, až nakonec jako obří kapka dopadla na dlažbu. Trochu se zatřásla a začínala se zvolna formovat do podoby černočerveného skřeta. Zapomenutý jedinec se příkrčen rozběhl za svými druhy.

Stáli tam, kde ještě před chvílí ležela hrouda organické hmoty, a dívali se vzhůru. Byla tam jen jemná hustá mřížka klimatizačního systému ...

"Nechápu," krčil rameny Mon Lester.

"Co budeme dělat?" zjevně si nevěděl rady Wild.

"Musíme za nimi," řekl tiše Lester. "Máme jistotu, že tam najdeme lidi. Jinak tady zůstaneme navždy."

Proti této logice se nedalo nic namítat. Ferman Wild převzal symbolická velení. Kráčel v čele, jen se stále obezřetně rozhlížel, zda nepotkají nějakou další tlupu záškodníků, a to i přesto, že bylo zjevné, že pro ně nejsou nebezpeční.

Předběhly je další tři shrbené postavy, jeden z nich přímo před jejich očima vyjel z požární šachty.

Proto jsou ty tyče tak vyleštěné, uvědomil si Mon Lester.

Chodbou se začínal rozléhat podivný hukot, který ostře kontrastoval s dosavadním naprostým tichem, v němž se každý krok rozléhal s několikanásobnou ozvěnou. Náhle zjistili, že chodba slepě končí u velikých těžkých vrat.

Ta vrata šla otevřít.

Když pohlédli ven vzniklou škvírou mezi oběma křídly, ustoupili před tím přívalem světla.

Spatřili jasnou oblohu, několik skal a pod nimi, hlukobo dole, se třísily o útesy vlny mořského příboje.

8

Obloha byla taková, jakou Mon Lester dobře znal. Oloveně šedá, těhotná dešťovou vodou a zplodinami průmyslu, který sice zůstával ukryt v úlu, mnohé odpadní látky však byly odváděny bez jakéhokoli čištění do atmosféry či oceánu. Deště s příměsí různých jedů nikomu v přírodní sféře příliš nevadily — neslušelo se chodit pod nekrytou oblohou. V přírodní sféře byly i nad ulicemi průsvitné střechy a v domech měli lidé klimatizaci.

I moře, vybíjející si svůj marný vztek na vysokých útesech, mělo tmavou, skoro černou barvu. Mon Lester kdysi slýchal, že moře je kolébkou života na této planetě. Ze zkušenosti však věděl, že všechny vzorky mořské vody, které kdy viděl, byly jen koncentrovaným roztokem různých solí, pokrytých na hladině silnou vrstvou ropných derivátů.

Přesto všechno to byl pravý pohled na mořskou hladinu, který je oba přikoval na místě. Těžko se mohli smířit s představou, že by něco neživého, nepoháněného jakýmkoli energetickým systémem, mohlo vykazovat tak nekonečně pestrý dynamický pohyb. Obdivovali se kaskádám vodní tříště umocněným svérázným hukotem, to vše na ně působilo hrozivým děsem i dojímavou krásou.

Pak uviděli loď.

Kotvila nedaleko břehu a zmítala se pod úderý příboje. Vedla k ní úzká lávka a na ní se hemžily maličké postavičky.

Neviděli na tu dálku, co je to za lidi, mohli však vyjít na ochoz. Vysoko nad hladinou byla zbudována úzká cestička, ohrazená směšně nízkou zídkou. Zvolna kráčeli po písčitém podkladu a cítili, že se možná blíží svoboda.

Pod kamenným převisem dospěli ke vchodu do velké jeskyně. Tam zastavili. Zatím si jich nikdo nevšiml, sami však mohli vidět černočervené uniformy, jejichž ostrá barva zářila na stovky metrů daleko. Měli strach, ale zjevně neměli na vybranou. Pořád ještě nevěděli, co se za tím vším skrývá.

Schováni za velkým balvanem sledovali nekonečný zástup trubců. Poznali trubce na první pohled, i když ti směšní tvorové byli úplně nazí. Ta atypická specializovaná těla, vesměs s rozložitým hrudním košem, krátkýma nožkama a mohutnými pažemi, s kůží bílou jako kancelářský papír, nemohla patřit nikomu jinému než této zvláštní rase. Byli spojeni řetězi, které měli omotány i kolem nohou, jako by ty jejich neduživé pahýly mohly umožnit útěk. Dozorci v přiléhavých rudých kombinézách švihali o sto šest skutečnými biči, a kdo se jen trochu opozdil, tomu na zádech naskočil krvavý pruh.

Slyšeli jejich hrdelní hlasy, ječící na trubce podivným neznámým jazykem. Rána za ranou dopadala na nahá záda a konvoj trubců neměl konce. Celý ten tisícíhlavý zástup mizel v útrobách lodi, jež jich zjevně mohla pohltit statisíce.

"Ne, tam nemůžeme," šeptal Mon Lester. "Teď tomu všemu snad rozumím. Výslou záškodníky. Zlikvidují dozorce — pamatujete na tu roztrhanou nrtvolu? Pak si mohou odvést tolik trubců, kolik potřebují, a Mocný se nic nemusí dovědět. A pak, v celé pláství vládne chaos, a než se kdo vzpomene, mohou se vyhlidit i celé dílny."

"A kam je vlastně vezou?"

"Slyšel jsem o pirátských plástvích, které nemají vlastní lůžně. Pracovní síly získávají nejrůznějšími způsoby, tohle je patrně jeden z nich."

Ostrý zvuk zvonku přehlušil i temný hukot vln. Zazněl blízko, tak blízko, že se bezděčně přitiskli ke skále v obavě, že byli objeveni. Ferman Wild stiskl karnet a zapojil silové pole. Slyšeli kroky těžkých bot skřípajících na písčitém podkladu.

Kroky se naštěstí zastavily několik metrů před nimi. Kdosi zvedl sluchátko telefonu zabudovaného do skály a ohlásil se nepřijemným hrubým hlasem. Chvilí mlčel, potom promluvil a náhle mu bylo dobře rozumět.

"Rozumím. Situace je prozatím příznivá. Naložili jsme dvacet veletuctů banánů, dalších sto máme v rezervě."

Odmlčel su a naslouchal tomu na druhém konci drátu.

"Rozumím. V pláštvi zuří požár, to však nemůže být naší vinou... Jistěže. Nepronikli jsme výš než do sto padesátého štoku tak, jak bylo nařízeno... Chápu, požár se vymkl kontrole... Ale já přece za to nemohu, že ti trubci jsou tak krvelační... Jistě, vosy už jsme stáhli, ale je to škoda, ctihodný Zwado ... Co se dá dělat, akci ukončíme předčasně ... Naložíme to, co je ve skladu, a pak směr FAER 63-07. Ale loď ještě není plná ani z desetiny ... Rozumím ... Ne, Wild ani Lester se tady neukázali... Rozumím, spojmím se přímo s Blassem. Konec."

Při oslovení volajícího sebou Mon Lester bezděčně trhl. To, že padlo jeho i Wildovo jméno, ho příliš nepřekvapilo.

Když slyšel o Blassovi, pocítil hořké rozčarování.

"Jsme mezi přáteli," usmíval se Wild. "Jsme zachráněni!"

"Neblázníš!" šeptal Lester. "To je sebevražda!"

"Mám Zwadovy plné moci, ty nás ochrání," nedbal Wild varování a vstal. Vystoupil zpoza balvanu, blížil se k neznámému a mával karnetem.

Lupič trubců byl zjevně nesmírně překvapen. Stáli dva metry od sebe, vzrušeně diskutovali, Mon Lester jim však vzhledem k velké vzdálenosti nerozuměl. Neznámý vrtěl hlavou a Wildovi v něčem odporoval, ten zas mával rukama a ukazoval na telefon. Lester

pochoopil, že Wild chce zavolat samotnému Zwadovi, aby lupiče přesvědčil, když v tu chvíli se řada trubců rozpadla. Jeden z nich se náhle se vztyčenou hlavou blížil k diskutující dvojici. Wild ho neviděl, protože k němu byl otočený zády, a nenapadlo ho, že by ta změna tóniny v jednotvárném řinčení řetězů mohla pro něj znamenat nějaké nebezpečí. Běsnící jedinec vlekl za sebou nejméně deset nebo dvanáct dalších trubců, kteří se jen chabě vzpírali, a rány bičem nezmohly s šilencem vůbec nic. Úžasně silné prsty se sevřely koleni Wildova tenkého krku.

Než ho vyprostili a odemkli řetězy umlácenému trubci, zbyla z Wilda jen ubohá hromádka rozdrcených kostí a svalů. Jen široce otevřená oči nešťastníka slepě hleděly k cínově šedé obloze. Jeho již mrtvý mozek si neuvědomil, že je oblečen do modrého oděvu, a dav infikovaných trubců nebyl slepý.

Mon Lester opět slyšel příkazy v neznámém jazyce. Viděl obě mrtvá těla, jak se třísť o skaliska a mizí v chladných vlnách.

A v tom zaplakala Diana.

Dozorce sebou trhl a Mon Lester věděl, že má jen nepatrný náskok a dítě v náručí. Věděl, že sice není v modrém a trubci mu patrně nic neudělají, ale protože právě objevil poslední Zwadovo tajemství a zmínka o něm v telefonickém hovoru také nevěstila nejpříznivější prognózy, byl si jist tím, že padnout této smečce do rukou znamená totéž jako navštívit teď samotného Zwadu a žádat o milost

Prchal dlouhými kroky zpět do podzemí a neslyšel a neviděl, jak se termoska s mlékem kutálí po srázu a mizí tam, kde před chvílí skončilo i tělo jeho druha.

Klopytal pološerem a slyšel za sebou pleskavé kroky, které se neustále blížily. Uchopil dítě ještě pevněji a odbočil na první křižovatce. Doufal, že se mu v tom bludišti podaří pronásledovatelům zmizet, Diana však plakala stále silněji a oni za ním běželi, jako by vedeni nejlepším kompasem.

Náhle se zastavil. Poznal, že jeho snaha je zbytečná. Stál tváří v tvář jinému oddílu vos s dravčími spáry, patrně se vracejícímu z loupežné výpravy. Když se obrátil, viděl, že pronásledovatelé už jsou na dosah ruky.

Hlavou mu proběhly nejrozmanitější myšlenky, ta nejsilnější z nich si však připomněla jeho neteř Ellu a vyvolala lítost nad tím, že už se k ní s malou Diankou nedostane.

Vosy ho však nedostaly.

Temný hřmot, který se hodnou dobu blížil odkudsi z masívu pláště, podtrhl rázem Lesterovi nohy. Proud vody jej uchopil a vlekl podivným šikmým tunelem kamsi do podzemí.

Nadechl se a zatajil dech. Instinktivně držel v náručí dítě, které však podobné umění neovládalo. Pokud ten skluz brzy neskončí, nebožátko se mu zadusí. Uchopil ho silný vír a mrštil jím o stěnu, naštěstí narazil zády, a přes ten protivný dunivý zvuk proudící vody zaslechl ještě něco jiného, a byl nevýslovně šťasten, když poznal dětský pláč.

Neměl tušení, kam se to propadá, nevěděl, že by mohly existovat prostory umístěné ještě níž než ulice dávného města, a přesto tomu tak bylo.

Náhle s podivem zjistil, že leží na kamenné podlaze a voda protéká mřížovým nesouvislým schodištěm, po kterém byl sem, do podzemí, dopraven. I tady ještě jakousi podivnou setrvačností svítilo několik světél. Ač nikdy nic podobného v životě neviděl, pochoopil, že ta řada podivných skříněk, v jejichž prosklených oknech se odráží jeho zmáčená postava, je vlak.

Neměl chuť čekat, až vodní přívaly zaplaví toto sklepem a znemožní mu další útěk. Rovněž neměl chuť vyčkávat, až se za ním pustí ta zběsilá četa rudočerných vos. Nevěděl však, jak se může ovládat tak záhadný dopravní prostředek, jehož každý vagón je snad stokrát větší než libovolná kabinka v pláštvi. Přesto neměl na vybranou. Pokusil se komunikovat s karnetem. Kupodivu to šlo.

Mocný Durham ještě nepochopil, že Mon Lester za jeho pomoci přechá a patrně je i pronásledován. Po dvou minutách rozhovoru nastoupil Lester do jednoho z vozů a souprava se rozjela do temného nekonečného tunelu. Pro tuto chvíli byl i s Diankou zachráněn. Neměl však nejmenší představu, kam se tak podivným dopravním prostředkem může dostat.

Jeli dlouho, snad čtyřicet minut. Potom vlak tiše zastavil u dalšího, téměř stejného nástupiště. Mocný oznámil, že další cesta je nemožná, protože trať je zatarasena. Znepokojivá však byla informace, že se dosud nacházejí v sektoru 11. Lester snad ani nebyl schopen vnímat skutečnost, že nad jeho hlavou se nachází stále totéž město. Byl přivyklý vznášedlům, pohybujícím se od česna k Metropoli rychlostí vyšší než tři sta kilometrů za hodinu, a krom toho vzdálenosti v přírodní sféře bylo nutno pojímat naprosto jinak než vzdálenosti uvnitř pláště. Toto bylo však zcela něco nového. Octl se o pouhých čtyřicet kilometrů dál a informace Mocného ho zklamala.

Chtěl vystoupit, uvědomil si však, že nástupiště není prázdné.

Ta dvojice lidí, která se tam jakoby volně procházela, ho nemohla v temném voze spatřit, a Diana teď naštěstí mlčela. Jednu z obou postav Mon Lester neznal, viděl ale, že je to žena, podle profilu mladá a hezká žena. Přítomnost druhého však pro něj byla šokem.

Ve své skromně šedé uniformě kolem něho kráčel sám nositel největšího zla. Sám Cornelius Zwada.

9

Vystoupili po několika schůdcích a zmizeli Lesterovi z dohledu. Chtěl vyrazit za nimi, ale Diana by to prozradila. Byl rád, že mu Zwada zatím zmizel z očí. Poměrně se uklidnil - přítomnost Nejvyššího znamenala, že tady někde poblíž musí být zcela nutně téměř přímá cesta ke svobodě. Chtěl ji hledat, ale vše překonala jeho zvědavost. Vyčkal asi tři minuty a vydal se ve Zwadových stopách.

Deset schůdků, krátká chodbička, dveře.

Zwada je neopatrný, nechává je otevřené ...

Cosí ho ochromilo. Nebyl to však přívál denního světla, na něco takového byl už zvyklý. Cítil prudké brnění v končetinách a pak spatřil dva tupě vyhlížející hranaté zjevy, snad původem zmutované trubce, třímající v rukou ochromu jící paprskomety. Byl by pravděpodobně už dávno mrtev, kdyby kolem něj karnet pohotově nevytvořil ochranné silové pole. Teď jen stačilo zavelet a oba se váleli na zemi.

Položil Dianku na kamenný stupeň; neznepokojoval se tím, že křičí, seč jí malé plíce stačí. Pláč ho teď jenom uklidňoval. Byl důkazem, že jeho malý poklad je stále ještě naživu. Bleskově ty dva odzbrojil a jejich zbraně si strčil do kapes.

Nechápal, proč byli vybaveni tak zastaralými a málo účinnými bojovými prostředky, v pláštvi se jako mnohem účinnější ukázala silová pole tvořená karnetem. Rovněž neměl představu o tam, proč a proti komu tady ty dvě gorily brání záhadný vchod. Kopl do ležících těl. Nevěděl, zda má být uspokojen skutečností, že jsou oba mrtví. Cítil podobný pocit sebezprovinění jako ve chvíli, kdy zabil Dogera. Podvědomě cítil, že si nepřál, aby jeho cesta za svobodu byla vydlážděna oběťmi, ale jak se zdálo, nebylo vyhnutí. V pláštvi se na nějaký ten lidský život nehledí, on je však Vyvolený a žije v humánní společnosti...

Vyhlédl ven. Myslel si, že se dostal nepředstavitelně daleko od místa, kde Ferman Wild tak žalostně ukončil svou životní pouť a kde červení otrokáři vydatně pouštěli žilou sektoru 11. Proto byl dost překvapen, když znovu spatřil, tentokrát však z mnohem nižšího nadhledu, širokou písčitou pláž, olověně šedivé vlny, okrajované protivně nažloutlou pěnou, útočící proti několika osamělým, dost bizarně vyhlížejícím balvanům. Vzápětí couvl zpět do úkrytu, neboť postava člověka ve vzdálenosti necelých padesáti metrů v něm vyvolávala ty nejrozpornější pocity. Slyšel jeho hlas, mohl si prohlédnout i onu povětrnou ženštinu, která stála opodál a s úsměvem rámovaným ostře fialovými rty sledovala se zájmem počínání Nejvyššího.

Nedaleko Zwady začala náhle jako nestvůrný lusk pukat země. Písčité terén, jen zřídka posetý uschlými keřky, se zvolna zvedal a obě křídla gigantických vrat se ukázala být brzy střechou hangáru. S tichým bručením vyjela vzhůru lesklá kovová plošina a stroj, který na ní spočíval na vzduchovém polštáři, byl schopen létat. Inspektor neměl tušení, že by někdo mohl disponovat něčím, co vyhlíží tak archaicky. Nevěděl, kolik má ještě Zwada porůznu ukrytých nejruznějších tajemství. Kromě toho, že uzurpoval veškerou moc, patrně také disponoval volně veškerým majetkem. Vrtulník, který zvolna rozkládal své tři široké vrtule, byl dalším z důkazů jeho neomezené moci, kterou využíval výhradně ke svému prospěchu. Ale ani Zwada, jenž helikoptéry využíval jen k zábavným projíždkám, neměl tušení o tom, že písčina kdysi dávno pohltila letadlovou loď a on tady po dlouhých letech ještě setrvačností používá některých jejích mechanismů, které se zachovaly díky dlouholeté mravenčí péči obětavých pracovníků technického muzea, které samo bylo dávno zařazeno mezi muzeální záležitosti, aby nakonec upadlo v úplné zapomenutí. Zwada strčil svou kuběnu do kabiny a poměrně svižně se vyšplhal za ní. Obří vrtule se roztočila a způsobila děsivý hřmot. Lesterovi se kdovíproč připomněl hukot ventilátoru ve sklářské dílně, kde měl tu čest pár měsíců nafukovat skleněné bubliny. Pak se stroj s obtížemi zvedl, pomalu se vznesl do výšky a asi sto metrů nad zemí jako nestvůrný brouk mizel podél pobřeží jižním směrem.

Mon Lester nad tím pokrčil rameny. Byl docela rád, že tady Zwadu spatřil. Především má jistotu, že teď není ve městě, a proto se může bez obav vrátit, a pak, to, že se tady Zwada objevil, musí nutně znamenat, že existuje doslova přímá cesta z přírodní sféry sem do nehlubšího sklepení. Nebylo přece myslitelné, aby se Zwada kodrcal desítky hodin v malé těsné kabině.

Dianku si vzal s sebou, nesnesl by, aby tady plakala o samotě, i když podvědomě vytušil, že jí tady žádné nebezpečí teď nehrozí. Ty dvě gorily patrně představovaly všechny projevy živé hmoty široko daleko. Kráčel směrem, z něhož se Zwada vynořil. Pomalu ho pohlcovala téměř naprostá tma, kterou mohl prosvětlovat jen slabou blůdičkou karnetu, určenou nanejvýš tak k přečtení nápisu na zvonku.

Na druhé straně nástupiště objevil úzké schodiště. Stupně byly dost vysoké a příčně rýhované a inspektor nemohl vědět, že kráčí po eskalátoru, který byl používán naposledy před víc než stovkou let. Po několika minutách dospěl na nevelkou plošinu, celou vyloženou mramorem. Z podlahy trčelo několik kovových tyčí osazených nezvyklými a zjevně zastaralými přístroji. Lester však hledal dveře, dveře k rychlovýtahu, který by jej právě tak rychle jako Zwadu vynesl

zpět k jeho milované Elle. Nikde nic, jen hladké mramorové steny. Nakonec objevil úzkou chodbu s kamennými schody. Když vystoupil asi po dvaceti stupních, zjistil, že schodiště je zavaleno troskami. Cesta dál nevedla, a přece tady někde musel být tajný vchod ke svobodě. S potížením vytrhl z podlahy jednu z tyčí a nejprve namátkově, později už systematicky proklepával stěny. Doufal, že mu dutý zvuk prozradí, kde je to kritické místo. Jeho snaha byla, zbytečná. Křičel do karnetu, nadával Mocnému, prosil. Zbytečně, Mocný nevydal ani hlásku. Vztekle mrštil kovovou tyčí o zeď, vysypalo se jen několik jisker.

Zklamaný Mon Lester s plačícím dítětem v náručí se vydal opět za denním světlem. Byl odhodlán, že si tady na Zwadu počiná, až se bude vracet. Snad se mu ho podaří překvapit, snad nebude počítat s útokem, snad nebude mít karnet v pohotovosti. Rozhlédl se po šedé obloze. Byla bezútěšně prázdná, vrtulník zmizel v nedohlednu a bylo zjevné, že se hned tak nevrátí. Lester podvědomě vycítil, že se den chýlí ke konci. Nutně to znamená, že se Zwada vrátí až ráno. Má čekat tak dlouho? Co jiného zbývá? Už může čekat jen pomoc od samotného Zwady. Bude muset prosit toho, koho chtěl svrhnout, toho, který o jeho úkladech prakticky všechno ví. Ale co to ubohé dítě? Může se vydat vlakem zpět, nasednout do kabinky a vrátit se do nemocnice? Tam Dianka dostane najíst... A tam z ní také udělají královnu. Nevěděl, co počít. Dítě plakalo, mělo hlad a potřebovalo přebalit. Neměl s sebou vůbec nic. Kdyby je aspoň tak mohl umýt. Je tu však jen mořská voda.

Vyhlédl ještě jednou ven z plástve. Udělal asi pět kroků ve Zwadových stopách, aby se podíval, zda nemůže pro své účely nějak využít podzemního hangáru. Strnul. Hleděl na místo, které mu dříve zakrýval vysoký skalní výstupek. Směrem doprava, k severu, vybíhal do moře dlouhý, ale úzký výběžek. Moře před ním vlastně vytvářelo jen hluboký záliv. Co však bylo nejzajímavější, celá plocha protáhlého poloostrova byla pokrytá hustou zelení, zjevně pseudorostlinstvem, stejným, jaké znal Lester z přírodní sféry. Nikde neviděl průsvitné střechy chránící před účinky dešťů a slunečních paprsků, ale přesto asi na dvou místech vystupoval z temné zeleně k obloze tenký sloupek dýmu. Lester dobře věděl, že kde je dým, tam musí být člověk.

Neváhal dlouho. Rozhodování mezi světlou nadějí a trapnou nejistotou bylo snadné. Přitiskl dítě k sobě, chlácholil je, a pak se jeho boty poprvé v životě zabořily do písku. Byl překvapen. Netušil, že může existovat terén, v němž musí kráčet jinou technikou. Byl navyklý tvrdým a hladkým podlahám. Jen těžce zvedal nohy kryté skvělou syntetickou obuví plynule přecházející do těsné kombinézy, dokonalého oděvu pro pobyt uvnitř plástve. Tady cítil, že mu oděv překáží. Brzy se začal nepříjemně potit, bylo mu strašlivě vedro a připadalo mu, že se dusí. Nevěděl, co to znamená, a chtěl se zeptat Mocného. Karnet však mlčel jako zařezaný, a dokonce ani neprojevil snahu svítit, což byla skutečnost, s kterou se Lester v plástvi nesetkal ani v těch nejkritičtějších okamžicích, kdy okolí bylo zcela bez proudu. Dlouho, velmi dlouho trvalo Lesterovi, než přišel na to, že v karnetu žádná závada není. Pochopil, že se ocitl v oblasti, která je zcela mimo vliv Mocného Durhamu, a toto poznání bylo šokující. Nedokázal si představit, že by se člověk mohl pohybovat, či dokonce žít někde, kde by neměl k dispozici toho neúnavného společníka, pomocníka a rádce, nezbytného průvodce ve všech situacích. Nevěřil tomu, že by člověk mohl žít odkázán sám na sebe. Současně pochopil, proč ti dva byli ozbrojeni ručními zbraněmi. Tam, kde číhali, by jim karnety s nejsmrtonosnějšími silovými poli nebyly nic platné. Jejich chybou bylo, že se nechali Lesterovými kroky vylákat do plástve. To ovšem také znamenalo, že hlídali plátev především před vpádem zvenčí. To ještě víc probudilo Lesterovu zvědavost — jací lidé se vlastně skrývají ve stínu těch rozložitých plastických konstrukcí? Jak tam mohou žít? Jak se obejdou bez Mocného? Není to jen hra? Nenajde tam náhodou jen obyčejný televizní, štáb natáčející v nákladné kulise historické drama? Pak by ale byly zbytečné ty dvě gorily u brány.

Kráčel směrem k lesu a přemýšlel.

A náhle spatřil něco, co se pohybovalo. Pochopitelně se lekl. Takovou zrůdu v životě nespatřil. Neměla hlavu, aspoň nebyl schopen nic hlavě podobného na placatém těle rozeznat. Snad desítka hubených článkovitých nohou posunovala ten podivný organismus váhavě po písku. Mořské pobřeží už bylo nedaleko a Lester s překvapením viděl, že nedaleko se plazí nejméně desítka dalších klepetáčů. V písku se cosi černalo. Sehnul se a zvedl spirálovitě stočenou lasturu. Opodál zaznamenal nevelké tříprsté stopy, obklopující napůl obranou kostru velké ryby.

Lekl se.

Vždyť zvířata byla vyhubena — tak to aspoň tvrdila oficiální doktrína ...

Bezděčně se rozhlížel a přitom se zahleděl i zpět ve vlastních stopách. Čekal snad vše. Dobře věděl, že za ním zůstal celý úl se svými miliardami uvězněných a zotročených. To, co spatřil, ho šokovalo. Gigantická přehrada, bariéra, strašlivá svislá stěna se tyčila do nekonečných výšin a překonávala všechny představy. Věděl, že plátev má v těchto místech téměř pět set podlaží, netušil však, do jaké výšky se těch pět set pater může zvedat. Sám měl propočítáno, že jde o pouhé dva kilometry, a dva kilometry jízdy automobilem, to je jen pár vteřinek. Dva kilometry výšky v něm podněcovaly strašlivou závať, která ho přinutila posadit se do měkkého a vlhkého písku.

Desítky, stovky, tisíce metrů kovové stěny se tyčily nad ním a pohyb mračen na zvolna se tmnící obloze působil dojmem, že se ta hráz musí každým okamžikem zřítit. Vrcholu samozřejmě nedohlédl, perspektiva toho pohledu v té nesmírné výšce dala jednotlivým krycím deskám splynout v jedolitou masu. Plátev byla zvenčí kryta kovovými deskami o rozměrech zhruba desetkrát deset metrů. Lester však nikdy netušil, jak může být odvrácená tvář jeho rodného světa ohyzdná. Tvar a barva desek se měnily směrem do výšky tak, jak plátev postupně kynula a přizpůsobovala se stylům jednotlivých konstruktérů. Ale ani jedna z těch desek už dávno nezářila svým původním kovovým leskem. Převažovaly ohyzdné rezavé skvrny, splývající místy v ohavné rezopády. Mnohé desky byly ze svých míst vyrvány. Tam, kde nebyly řádně připevněny, nebo tam, kde nevydržely nápor povětrnosti. Některé volně vlály ve vzduchu a hrozily, že se každým okamžikem zřítí dolů, jiné už úplně chyběly a odhalovaly prázdné žebroví a bezútěšnost temného interiéru. A takových prázdných oken spatřil Lester desítky, stovky. Jeho oči podvědomě sklouzly tam, kde při prvním pohledu na pláž uviděl skaliska. Ted poznal, že jde o děsivě pokroucené ocelové pláty,

centimetr silné desky tvořící kdysi kryt pláště; teď se z nich stalo jen rejdiště krabů a měkkýšů, brzy se promění v obyčejný rezavý písek. Stejně se brzy rozpadne celá pláštěv. Možná to potrvá roky, ale rozklad je neodvratný... Už se neodvážil zvednout oči vzhůru. Snažil se zapomenout na to, že za ním nějaká pláštěv existuje, bylo to však marné. Ten děsivý pohled, ten stísněný pocit přišlápnutého trpaslíka, ta vize řítících se desek ho nutila, aby přidal do kroku. Každou chvíli měl pocit, že se uvolní další plát a teď plachtí v hustém vzduchu dolů, kde nutně musí zasáhnout jeho. Jednoho z těch, kteří tuto strašlivou zkázu dopustili.

Pláštěv zemře. A bude to brzy. Je týraná zevnitř, a teď i zvenku. Co znamená ta strašlivá infekce, odkud se vzala? Jistě nepochází z ničeho jiného než z dlouholetého zanedbávání základních hygienických pravidel. Kolikrát při svých inspekčních zjistil, že neteče voda, že nepracují systémy očišťovačů trubců. Co udělali odpovědní organizátoři? Nic, nechali trubce žít špinavé, nemyté. Co znamená ten nezládnutelný požár, který prakticky zlikvidoval sektor 11? Nemí to jen důsledek neustálého zanedbávání kontroly požárního systému? Nemí to důsledek každodenního hazardu při práci s hořlavinami? Co byly platné prognózy, že při tak nízké koncentraci kyslíku nemůže prakticky požár propuknout? Nic, protože čerstvý kyslík proudí zvenčí, vždyť pláštěv je děravá jako řešeto. Komu tyto skutečnosti vadily? Nikomu. Ani jemu, vrchnímu inspektorovi, to nevadilo. Proč? Prostě proto, že vůbec nevěděl, že jejich pláštěv se nachází na okraji kontinentu, že tvoří hranici mezi úlem a ostatním světem, který však nikoho nezajímá. Ale co by Mon Lester učinil, kdyby o tom věděl? Nepochybně nic, protože by ho něco takového prostě nenapadlo. Co znamená ten náhlý vpád rudých vos, těch pirátů, kteří kradou pracovní síly? Je to jen důkaz slabosti, prohni ti existujícího systému, kterým se kdosi marně snažil čelit nesmírnému přelidnění — pokud ovšem je možné trubce stále ještě považovat za lidi. Kde jsou příčiny toho nesmírného úpadku, morálního i fyzického? Jak se může stát, že se tři pohromy sejdou v jediném sektoru během jednoho týdne? A jsou ty pohromy skutečně jen tři? Mon Lester si maně připomíná tříměsíční boj s přívalem zmutovaných klíšťat, která roznášela v sektoru 14 mozkovou encefalitidu a vraždila po desítkách. Tehdy se ovšem oficiálně tvrdilo, že nejde o zvířata, ale o stroje záškodníků ... Připomněl si dvacátý druhý sektor, který Je už jedenáct let uzavřen jen proto, že v něm havaroval zastaralý jaderný reaktor.

Má to smysl připomínat si všechny další havárie?

Je tím vším vinen Zwada? Mon Lester byl teď na pochybách. Marně přemýšlel, co by se stalo, kdyby se na Zwadově místě octl on. Začal pochybovat o správnosti cesty, po níž se vydal. Deset let sbíral důkazy o nekalých Zwadových rejdech, měl jich v zásobě desítky a desítky. Teď džbán Zwadových hříchů přetekl. Ale co se stane, pokud Mon Lester Zwadovi všechny zločiny prokáže? Zwada se odjede rekreovat do mořských lázní, protože Lesterovi se přičí prolévání krve. Sám by se nechal zvolit za předsedu Rady. Má ale nějakou koncepci, jak vyřešit ty problémy kupící se snad stovku let? Co vlastně bude dělat ve své velké funkci? On, Mon Lester, budoucí diktátor. Nechal by přeprogramovat Mocný Durham, aby podléhal Jen Jemu, soustředil do svých rukou veškerou moc, zbavil se nepohodlných, úplatných, neschopných, a potom ...

Jedna hrůzovláda bude vystřídána druhou. Ne, Lestere, tudy cesta nevede.

Neuvědomil si, že už kráčí mezi stromy. Teprve když mu něco zasvištělo kolem hlavy, zastavil se. Ty stromy přece nejsou umělé, blesko mu hlavou, když udiven pozoroval šíp zabodnutý do kůry.

Ohlédl se a uviděl lidi.

10

Nebránil se. Bylo to zbytečné. Bez karnetu byl slabý, a navíc byl sám. Vzali mu dítě, které se natolik vyčerpal, že usnulo, a když je přebírali do silných osmahlých paží, neprobudilo se. Odebrali mu oba paprskometry i karnet, spoutali mu ruce a ukázali směr, kterým má jít. Nikdo z nich nepromluvil a Mon Lester také mlčel. Nepřišel sem jako nepřítel a doufal, že to nejsou Zwadovi špiclové. Během chůze si své nové známé pokradmu prohlížel.

Nejnápadnější byla barva jejich pleti. Osmahli, téměř hnědí. Jejich pleť byla v úžasném kontrastu s až chorobnou bledostí Lesterovou, který víc než rok nebyl na denním světle. Ale ani v době, kdy mohl žít v přírodní sféře, nebyla jeho pleť o mnoho tmavší. Plastické kryty nad ulicemi nepropouštěly ultrafialové paprsky a lidé téměř zapomněli, jak vypadá Slunce a že je také možné se opalovat. Pravda, slyšel cosi o zničené ozónové vrstvě a škodlivém vlivu slunce. Tady téměř šlo ale zjevně k duhu. Podle výšky postav a tvarů obličejů museli nepochybně patřit mezi Vyvolené, ale proč jsou tedy tak uboze oblečeni? Žádná kombinéza jako v pláštvi, žádné vzdušné splývavé látky jako v přírodní sféře. Jen hrubě opracované tuhé materiály neurčité barvy, snad plastik, snad textil, těžko určit, místy pokryté svazky hebkých nití... Ne, Mon Lester nemohl tento materiál určit, protože nikdy v životě nespátl živé zvíře a netušil, že jsou oděni do kožešin. Nohy povětšinou bosé, a pokud si dobře povšiml, chodidla měli neuvěřitelně tvrdá a bez rozpaků stoupali bosýma nohama tam, kde i v botách cítil Mon Lester ostré hrany kamenů. Ve svalnatých pažích třímali primitivní zbraně, o jejichž účinnosti se však už přesvědčil, neboť jim dalo poměrně dost práce vytáhnout zabodnutý šíp z kmene. Co to však je za lidi, to se Lesterovi určit nepodařilo. Jejich původ mu byl naprosto záhadou. Les, který zvenku vypadal jen jako malý hájek, houstl, a celý poloostrov byl tedy mnohem větší, než se zdálo. Proplétali se po úzké stezce mezi mohutnými kmeny a koruny se spojily v téměř jednolitou střechu, z níž se ozývaly zajímavé, poměrně ladící zvuky, a Mon Lester nemohl vědět, že to je zpěv ptáků, protože nikdy předtím žádného ptáka neslyšel. A když se slunce začalo nořit do vod oceánu, došli do vesnice.

Podivné kuželovité chýše, postavené do kruhu o průměru asi padesátí metru. Materiál, z něhož byly chatrče postaveny, inspektor neznal, ale připomínal mu nápadně kov. Některé dveře byly z plastiku, jiné ze dřeva nebo jen z chrastí, mnohé pak měly jistě i původní nátěr. Střechy domků se však vymykaly vši logice, protože byly zhotoveny z obrovských listů nějakého neznámého stromu. Všude kolem se povalovaly nejrůznější předměty, v nichž se daly rozpoznat kupříkladu ovládací panel terminálu i sekýrka zhotovená z kamene a přivázaná provázky k dřevěné násadě. Viděl to nejpodivnější setkání věků, jaké si jen bylo možné představit. Elektronické přístroje, dokonale opracované

nástroje, mnohde i moderní nábytek, ale vedle toho luky, šípy, i primitivní ohniště, na němž se otáčelo cosi podivného, napíchnutého na kovové tyči, růžového, mastného a dost odporného, a protivná vůně narazila na Lesterovo chřípí a on nebyl ochoten uvěřit, že ti primitivové mohou něco takového pojídat.

Jeho příchod probudil celou vesnici z jakési siesty, kolem se shlukly asi tři desítky žen a dětí, ušmudlaných, usmrkaných a špinavých. Mon Lester poprvé zaslechl jejich řeč a s úlevou seznal, že jim rozumí. Nechápal, jak tady mohou v těch strašlivých podmínkách žít a proč se nevrátí do pláštve, do přírodní sféry, kam podle své fyziognomie patří, proč nevyužijí všech možností, které jim poskytuje civilizace, proč tady s takovou námahou zápasí s cizí a nepochopitelnou přírodou.

Jeden ze čtveřice jeho průvodců ho nadále střežil, zatímco zbývající vešli do největší chatrče. Slyšel odtamtud vzrušená hlasy, ale nerozuměl jim. Ostatní obyvatelé poloostrova stáli kolem něj v uctivém odstupu a tu slyšel, že se baví mezi sebou, ale vyhýbají se hovoru o něm, mluvili o všedních věcech, ale inspektor nebyl schopen pochopit, o čem je řeč, protože mnohé termíny, které užívali, mu byly zcela neznámé. A přesto cítil, že výrazy jako kachna, sele, vrátek, rybářská síť, lodka, květ, pluh by měl odněkud znát, že do slovní zásoby každého člověka zcela přirozeně patří, ale že jejich smysl byl setřen věky a rapidně změněnými životními podmínkami. Mezi dětmi spatřil i dvě nebo tři dívky poměrně dost staré, snad šestnáctileté, a přestože byly už plně vyvinuté, nedělaly si právě tak jako ostatní s oděvem velké starosti, jen ženy měly kolem těla přehozeny jakési podivné chlupaté tkaniny, zřídka pak uviděl plastickou fólii, do níž byl prostě vyříznut otvor pro hlavu.

Pak si vzpoměl na Dianku a uvědomil si, že mu v té spouště nových dojmů někam zmizela.

Poprvé promluvil.

"Diana. Kam jste mi dali Dianku?" otázal se.

„Kdo je to Diana?" zeptala se ho starší žena.

"Dítě. Vnučka. Měl jsem ji přece s sebou..."

"Ty jsi přinesl dítě. Víme. Neboj se o ni. Je to hezké děvče. Ale moc pláče a je moc bledá. Dostane mléko."

"Mléko?" divil se Lester. "Vy tady máte královnu?"

Rozesmáli se.

"Jakou královnu? Melisa ji nakrmí, dítě má jen jedno a mléka dostatek."

"Melisa je vaše královna?"

Nechápali a smáli se dál.

Žena ukázala kamsi mezi domy.

Obrátil se a strnul.

Kráčela k němu žena ještě mladá, s dlouhými tmavými, ale neučesanými vlasy, do pasu nahá. V náruči držela Dianku, kterou už zbavili její fialové kombinézy a zabalili do jakéhosi kokonu. Její ústa svírala ... Mon Lester měl co dělat, aby se k té ženě nevrhl a nevyrvál jí dítě z náručí.

V životě nespasil nic tak odporného a nechutného, hnusného až vulgárního. Nechápal, proč je to dítě tak pevně přisáté k jejímu velkému prsu. Cítil, jak se mu dělá mdlo, nevěděl, že nepřítel křičí, aby mu dítě okamžitě podali, že ihned musí odejít, protože poznal, že mu ji chtějí zabít...

Za celá dlouhá léta svého života neměl v přírodní sféře nikdy možnost seznámit se s přirozenou funkcí těch půvabných ženských orgánů. Uměla výživa kojenců, řízená pochopitelně Mocným, byla považována za jedinou a vlastně samou přírodou danou alternativu. Chvilí trvalo, než se Lester uklidnil, a jeho strážce použil trochu tvrdších prostředků.

Teprve po chvíli poznal, že dítě má spokojeně zavřené oči a tvářičky se mu jen nadouvají. Bylo spokojené. Proč vlastně bylo spokojené ... Nerozuměl tomu, nechápal to, ale vytušil, že Diance nic zlého nehrozí. Viděl, že pokud tady zůstane, čeká ho nová škola života.

"Pojď s námi, cizince," ozval se mužský hlas. Spatřil dva napohled starce. Jejich vousy byly prošedivělé, ale tvary svalů ještě neodpovídaly té markantní ztrátě pigmentu. Asi tady jsou pro věk jiná měřítka, chvílemi Lesterovi připadalo, že nejsou o nic starší než on sám.

Vzali ho mezi sebe a vedli do té velké chýše. Chvilí trvalo, než se v tom přítmi rozkoukal. Pak rozpoznal cosi podobného velkému křeslu, ovšem čalouněný povrch byl už odřený a rozpraskaný, na několika místech pak záplatovaný. Z bočních opěradel trčelo několik řídicích pák. Kus automobilu? Nevěděl. Přesto všechno to byl nejzachovalejší kus nábytku. Jinak viděl ještě primitivními provázky pospojovaný stůl se zprohýbanou deskou a jakýsi velký ovládací panel, teď mrtvý, vykuchaný a sloužící k odkládání nejrůznějších předmětů. Všem u vedl slepý terminál Mocného Durhamu.

V křesle seděl stařec. Skutečný stařec. Dlouhý bílý plnovous se kónicky zužoval až k pasu, téměř holá lebka ještě pevně držela na ramenou. Na Lestera hleděla dvě malá, bystrá očka a bezzubá ústa třímala cosi, z čeho vycházel světlý, ostře čpící dým. Svráštělé ruce držely jakési odznaky moci. Lester rozpoznal kapesní kalkulátor a tubus mikroskopu. Strážce se rozestoupily a zůstaly stát v uctivé vzdálenosti, snad aby mohly zasáhnout, kdyby chtěl Lester, kterého rozvázali, nějak porušovat pravidla pohostinství.

A v tu chvíli inspektora přímo zamrazilo. Tvář muže, který stál asi třetí v řadě vedle starce a podle hierarchie zjevně tedy nebyl tím nejméně významným občanem této podivné komunity, znal. Setkal se s ním mnohokrát na zasedání Rady pláštve A 24 a věděl, že to je jeden z největších radikálů a odpůrců Zwadova systému. Litoval už dřív, že neměl příležitost se s ním seznámit důvěrněji, jistě by si rozuměli. Snad k tomu bude příležitost teď. I doktor Hippopotamus svého bývalého kolegu poznal a dal mu to najevo sotva zřetelným úsměvem. Pak však promluvil stařec, zjevně jakýsi náčelník.

"Rád bych tě, ctihodný Lestere, mezi námi přivítal jako přítele, ale zatím to, bohužel, není možné." Lester na něj vrhl tážavý pohled, neřikal však nic. Vytušil, že je to jen úvod k delšímu projevu.

"Všichni, kteří jsme teď tady, jsme se sem dostali stejným způsobem, vyjma ovšem těch, co se tu už narodili. Jednoho rána jsme se probudili a leželi jsme naří a bezmocní pod těmi překrásnými stromy, jejichž půvab ještě dnes nemáme možnost vychutnávat pro neustálý boj o holé živobytí. Ty jsi mezi nás přišel po svých, v izolačním obleku a s odznaky nejvyšší moci, s karnetem Vyvoleného, a dokonce dvěma paprskometry. Kupodivu jsi však s sebou přinesl i nemluvně. Jistě uznáš, Lestere, že poté, co jsi měl roční absenci v přírodní sféře, když jsi byl všeobecně považován za odpadlíka a zběha, je tvůj příchod jako deus ex machina na tato místa přinejmenším podivný. Proto po tobě žádáme přesné a podrobné vysvětlení příčin tvého příchodu i toho, co po nás vlastně žádáš. Kdybys s sebou neměl to dítě, považovali bychom tě za vyslance nejvyššího a patřičně bychom s tebou naložili. Poděkuj té malé slečně, patrně ti zachránila život. Otázek je tady však víc než dost. Můžeš mluvit, a věz, že známe způsoby, jak si vše ověřit. Musím přiznat, Lestere, že s tebou jednáme takto shovívavě vlastně na radu zde přítomného Hippopotama, který je mezi námi teprve třetí den, a chceme se k tobě zachovat shovívavěji než k jistému Lagovi, který si tady rovněž odbývá dlouhodobá léčení v přímořských lázních."

Lester se náhle dal do smíchu a dlouho nebyl k utišení. Snad jen Hippopotamus mohl vědět, jaké reakce v něm ta nevinná poznámka o mořských lázních může probudit.

"Promiňte," řekl po chvíli Lester. "Nikdy jsem netušil, jaký je reálný obraz toho abstraktního reklamního sloganu Mořské lázně. Ale kde je ctihodný Lago, že ho tady nevidím? Ovšem, chápu, vaše důvěra k němu je jistě přinejmenším na stejné úrovni, jakou projevujete ke mně, ale skoro se mi nechce věřit, že by i s ním starý Cornel takhle zametl. Inu, kdo ví, co se tam nahoře vlastně stalo, nebyl jsem tam skoro rok. Povím vám vše, o čem vím, a buďte pak mými soudci. Hippopotamus vám může mnohé z mých slov potvrdit nebo vyvrátit."

Začalo to asi před rokem. Byl jsem na inspekci a jeden šílený trubec mě připravil o karnet..."

Hovořil dlouho. Nikdo ho nepřerušoval, jen tiché praskání plamenů tvořilo svérázný a v této době jistě nepochybně originální scénický doprovod při jednom z nejzajímavějších dramat, které kdy mohl jeden člověk prožít.

Když skončil, noc už dávno překonala polovinu doby vyměřené jí neúprosným časem. Všichni mlčeli a čekali, co řekne stařec. Mon Lester ho neznal, i když byl jistě také jedním z vyhnanců. Marně se snažil upamatovat na jména těch, která měla být dávno v přírodní sféře zapomenuta. Kromě Hippopotama neznal osobně nikoho. Konečně se stařec pohnul.

"Zdá se, že jsi jiný, Lestere, než ti, kteří vládnou tak neúprosně a kruté zmučenému světu. Přijali jsme kdysi zákon, že každého, kdo se mezi námi neobjeví bezmocný a nahý, bez milosti zabijeme. Ty, jak jsi sám přiznal, jsi jedním ze spoluvládců Zwadových. Podle Lagových slov jedním z nejhorších. Laga však známe. Nechali jsme ho žít, protože mezi nás přišel nahý, ale nemá stejná práva jako ostatní. Tvůj příběh nás zaujal. Máš s sebou dítě. Pokud tvá slova jsou pravdivá, jsi jednou z obětí, i když i tvé viny jsou nemalé. Nezdá se, že bys nás chtěl klamat. Běž nyní ven a vyčkej na svůj ortel. Poradíme se."

Mon Lester se mlčky uklonil a poslechl. Venku byla úplná tma a oči oslňoval jen velký oheň. Inspektor cítil hlad, neodvážil se však požádat o jídlo. Určitě by mu vyhověli a nabídli by mu to odporné zvířecí maso, o němž nevěděl, zda by je vůbec dokázal pozřít. Posadil se na holou a chladnou zem. Cítil vlhodu tropickou noc, vnímal bzučení dorážejícího hmyzu a vysoko na obloze, jaký to zázrak, zahlédl několik matných hvězd. Poprvé ve svém životě se cítil skutečně svobodný, bylo mu neuvěřitelně lehce a vesele, a přitom tam, za tenkou kovovou stěnou, se rozhodovalo o tom, zda bude mít ještě ráno právo žít. Na jednu stranu byl klidný. Pokud nebude žít on, určitě přežije jeho Dianka. Ještě tak zachránit Ellu ze spárů toho netvora Zwady, který si teď kdesi daleko na jihu v nějakém doupěti nefestí užívá odporných hrátek.

Kdosi k němu přisedl. Poznal Hippopotama. "Jsem tady teprve třetí den, Lestere. Potvrdil jsem jim, že mluvíš pravdu. Pak mě poslali ven - ještě nemám právo rozhodovat v radě." Potmě si stiskl ruce.

"Myslím, že jsi svou řečí patriarchu přesvědčil. Zdá se, že bys nám tady mohl být užitečný. Já měl jednou zvečera trochu ostřejší spor v Radě. Žádal

jsem, aby pláštěv byla okamžitě izolována. Druhý den jsem se probudil nahý jako novorozeně. Na studeném písku. Samozřejmě už vím, co se Zwadovi na mé řeči nelíbilo. Teprve ty jsi mi otevřel oči. Červené vosy, kdo o nich kdy slyšel. Proto nechtěl připustit, aby pláštěv byla izolována. Je to ničema a není proti němu obrany. Má ve svých rukou všechny trumfy."

"Nemyslím," řekl zvolna Lester a chvíli přemýšlel. "Teď si odlétl kamsi na jih, a pokud vím, ještě se nevrátil."

"Ovšem, prý si tam létá Často. Je tam vždycky celou noc."

"To znamená, že se vrátí až ráno, doktore. Mohli bychom si na něj počkat a pak ..." "Co pak?" zeptal se doktor.

"Nevím. Myslím, že můj rozhovor s patriarchou bude ještě zajímavý. Nechtě se překvapit."

Na leccos se Hippopotama vypytl. Dověděl se, že vesnice je vlastně postavena z rozřezaných trosek ponorky, že potraviny se získávají z moře a že vyhnanci pěstují některá domácí zvířata, která předtím na poloostrově žila divoce.

Mladí muži občas podnikají odvážné výpravy do pláště, šplhají stovky metrů vysoko po kovovém plášti, vnikají dovnitř a přináší některé užitečné předměty. Ani nevěděli, že se přiblížilo ráno. Bylo již plné světlo, ale slunce se stále stydlivě ukrývalo za masívem pláště, když Lestera zavolali zpět před patriarchu.

"Poslyš naše rozhodnutí, Lestere." Mlčky se uklonil, snad na znamení pokory. "Shodíš ze sebe ten plesnivý oděv, postavíš si chýši a mezi našimi dívkami, pokud budeš chtít, si vybereš družku. Vezmeš do rukou luk a šípy nebo oštěp nebo rybářský prut a staneš se jedním z nás. Budeš v sobě pěstovat nenávist vůči zvířatům, odpor ke všemu, co pochází z takzvaného civilizovaného světa, budeš zapřísáhlým nepřítelem Mocného Durhamu, jeho přísluhovačů i zřudného systému, který vytvořil. Budeš bojovat proti bezpráví a nikdy nezradíš věc Svobodných bratří. Pod těmito podmínkami ti povolíme, abys žil mezi námi a vychovával svou vnučku."

Nastalo ticho. Mon Lester kdovíproč jako by očekával, že ten starý terminál teď naskočí a bude informovat přítomné o tom, jaký postoj zaujímá k danému řešení Mocný Durham. Pak pochopil, že žádný robot mu tady nepomůže. Současně

poznal, že stařec promluvil tak, jak si vlastně sám přál. Viděl, že mají před sebou společný cíl, ale poněkud jiné prostředky. Svobodní bratři zvolili rezignaci. Zvolna odpovídal.

"Jsem připraven přijmout vaše podmínky. Vím, že život tady je mnohem obtížnější a tvrdší než ve světě Vyvolených, vím, že je i nebezpečný, že budu často hladovět, ale přesto budu raději žít mezi vámi než užívat přepychu pod Zwadovým jhem. Ale abyste si nemysleli, že se podřizuji vašemu rozhodnutí jen proto, že mám strach o život, abych vám nepřipadal jen jako pochlebník schopný zákeřně vrazit dýku do zad, chtěl bych vám současně předložit jiný návrh. Pokud na něj nepřistoupíte, podrobím se vašim podmínkám bez dalšího odporu."

"Myslím, že tě můžeme vyslechnout," pohnula se starcova ústa. "Víme, že jsi jedním z nejmoudřejších. Rádi vyslechneme tvá slova, ale varujeme tě. Zradu neodpouštíme."

"Zradu? Proč? Jak bych vás mohl zradit? Zwada i Rada plástve o vás jistě vědí, a jak se dovídám, pravidelně vás zásobují dalšími a dalšími pacienty, kteří se odcházejí léčit do lázní. Skoro se obávám, že v nejbližší době bude na příjmu pacientů rušněji než doposud, a pak se také může stát, že nás všechny ten malý kousek země neuživí."

Položil důraz na slovo "nás" a čekal, jaký udělá dojem, kamenné tváře se však ani nepohnuly.

"Vy tvrdíte, že jste navždy zanevřeli na ten strašlivý svět, z něhož jste byli vypuzeni, že raději přijímáte toto vyhnanství, v němž denně zápasíte o to nejnutnější živobytí. Chcete po mně, abych se zřekl všeho, co přichází z plástve, a přitom je zjevné, že se na plástvi pravidelně přživujete. To lze snadno doložit — potrava, která se připravuje venku v kotlíku, není nic jiného než trubčí polévka. Byl jsem trubcem dost dlouho na to, abych ji poznal.

Ne, nemám vám to za zlé, že občas nepochybně s nasazením života odnášíte z plástve věci, které potřebujete. Byl bych však rád, kdyby taková komunita, jako je naše, byla skutečně společenstvím lidí, kteří se rozhodli tak žít dobrovolně, a ne takových, kteří předstírají, že se jí to líbí, protože stejně jinou možnost nemají. Ne, nechť mě, prosím, domluvit.

Chcete mi říkat, že nemám pravdu, možná mě potom i vyženete, ale nechte mě domluvit až do konce. Zamyslete se každý sám nad sebou — nežili byste raději znovu v přírodní sféře a nenechali se obsluhovat roboty nebo trubci? Než cokoli řeknete, ještě chvíli uvažujte. Nenechte se zaslepit zlobou. Mlčíte? Kdo z vás se sem vlastně vydal dobrovolně, kdo z vás šel za Zwadou a řekl mu: Poslyš, Corneli, už mě ten tvůj svět nebaví, rád bych odjel na léčení do mořských lázní...

Kdo z vás věděl, co jsou to mořská lázně dřív, než se sem vlastně dostal? Ani já, který jsem býval téměř věrným Zwadovým druhem, jsem o téhle vymoženosti neslyšel.

Tvrdíte, že je vám lhostejno, jak se žije v plástvi. Mně to ovšem lhostejno není. Někteří z vás snad kdysi byli uvnitř plástve, většina však asi ne. Málokdo z vás si tedy dovede představit, jak žije takový trubec. Ani on sám vlastně o tom nic neví, je to člověk proměněný na dokonalý stroj. Jak by se vám líbilo žít jako trubec? Až budu mezi vámi žít a budete mít zájem, mohu vám o životě trubců vyprávět dlouhé hodiny. Věřte však, že to nebude nic radostného.

Uzavřeli jste se tady do své pomyslné svobody a chcete na jiný svět zapomenout. Ale ten svět existuje, ať chcete nebo ne. Chtěl bych se tam vrátit. Ještě mám všechny odznaky moci. Ochranou kombinézu, karnet Vyvoleného. Mám možnost předstoupit před Radu a seznámit ji s tím, o čem jsem hovořil tady s vámi včera večer. Chtěl bych, abyste se stali skutečně svobodnými, abyste nebyli k životu v lázních přinuceni, abyste se mohli svobodně rozhodnout, zda se chcete vrátit nebo zůstat, zda budete chtít, aby lázně byly zásobovány materiálem a potravinami z plástve, zda se chcete nějak podílet na společné práci, zda chcete s plástvi obchodovat. Vaše oáza je patrně jednou z posledních, která na Zemi existuje. Až do včerejšího dne jsem netušil, že se někde zachovalo rostlinstvo v takovém rozsahu jako tady, nevěděl jsem, že žijí některá zvířata. A vy je zabijíte ... Možná zabijete poslední příslušníky toho druhu.

Chtěl bych, aby se tato oáza stala rezervací. Chtěl bych, aby se stala prvním zárodkem nového, budoucího světa. Světa bez plástvi, bez přírodní sféry, která nemá, jak vidím, s přírodou vůbec nic společného, světa bez Vyvolených i otroků. Vím, málokdo z nás si dovede představit svět, z něhož by zmizela ta ohyzdná bariéra, která ještě teď brání slunci, aby jeho paprsky dopadly k zemi.

Chci se vrátit. Chci rozbít Zwadovu moc a pak vám

všem nabídnout otevřenou náruč, spolupráci a skutečnou svobodu.

Musím se však přiznat, že jsem taky trochu sobec. I kdyby se mi nic z toho nemělo podařit, chtěl bych aspoň najít svou neteř, která je kromě Dianky jediná, koho ještě na světě mám. Ale i vy jste určitě nechali tam nahoře své známé. Bratry, sestry, syny nebo dcery. Snad se s nimi také chcete volně setkávat.

Může se stát, že se mi to nepodaří. Pak by se ale pro vás nic nemělo změnit, a i kdyby Zwada odhalil mé záměry, odnesu si následky jen já sám. Zwada ví, že mu zatím nemůžete být nebezpeční. A já vám tady nechávám rukojmí. Budete tu přece mít mou malou Dianku."

"To je jen fantazie, Lestere. Pohádka. Svět bez úlu?"

"Když myslíte? Zkuste chvíli přemýšlet."

„A co ty miliardy trubců? Co bude s nimi?"

"Ne, já ještě zdaleka nevím, jak by měl být uspořádán budoucí svět. Ale už vím, jak by neničí být uspořádán. Budu potřebovat mnoho rozumných lidí, kteří rozhodnou, jak se zbavit úlu."

Dlouho se na něj dívali a nezdálo se, že by byli ochotni jeho slova akceptovat. Pouze z očí doktora Hippopotama sršel žár údivu nad tím, že se někdo vůbec odváží myslet takovým způsobem. Bude záležet na něm, jak bude můj záměr prosazovat, pomyslel si Lester, když ho poslali ven.

Za hodinu ho zavolali zpět.

Patriarcha řekl za důstojného mlčení ostatních jediné slovo:

"Souhlasíme."

Dal najevo, že audience je u konce.

11

Obě mrtvoly ležely tak, jak je zasáhla včera smrt. Hlavy zakryté bílými přilbami civěly vzhůru nepřítomným pohledem. Odklidil je do hlubin plástve a obrnil se trpělivostí. Měl vlastně jedinou šanci, jak se dostat do přírodní sféry — počkat, až se vrátí Zwada. Obával se jediného: že ta krysa už opustila potápějící se loď a odstěhovala se do své nové plástvičky FAER 63-07. Pak by musel volit obtížnou cestu pláství, systémem kabin, ale dostat se nahoru nepropustným sektorem se zdálo nemožné.

Asi po hodině se objevil na jihu malý černý bod a vzduch se začal zachvívat zprvu čmeláčím bzukotem, později rachotem vodopádu. Dveře hangáru se automaticky rozevřely a vrtulník si sedl do vymezeného prostoru jako moucha do koláče. Zwada vyskočil jako mladík a dveře hangáru se zvolna a tiše začínaly zasouvat. Teprve teď si samovládce všiml, že v okolí je trochu víc stop, než by bylo záhodno ... Neměl na sobě svou kombinézu a přišel ve splývavém oděvu, jaký se běžně nosí v přírodní sféře. Vrátil se sám, jeho kuběna tam kdesi zůstala. Bylo možné se jen dohadovat, kde si vlastně své hnízdečko vybudoval. To však teď nebylo důležité. Až se Lester vypořádá se Zwadou, až se plástev stane svobodnou, jistě si pak najde příležitost si tím svérázným letadélkem zaletět na místo jeho pravidelných záletů. A pak si stanuli tváří v tvář. Lester uvnitř plástve, pod vlivem Mocného Durhamu, Zwada na vlhkém písku, asi pět metrů od dveří.

Na Zwadově tváři se nehnul ani sval, vůbec nebylo možné vytušit, jaké myšlenky teď probíhají mozkiem, který si usmyslel vládnout dvěma plástvím. Proti němu stál člověk, kterého už dávno považoval za potenciálně mrtvého. Katastrofu sektoru 11 neměl přežít vůbec nikdo a ze sektoru nebylo úniku... Vždyť přece věrně sledoval jeho stopy od chvíle, kdy se zmocnil díky tomu neschopnému Wildovi svého karnetu a odtáhl kamsi do hlubokého podzemí. Tam na něj čekaly vosy. Velitel mu vzápětí hlásil, že obě jsou mrtvé... Ten ničema! Lester mu utekl a on si myslel, že na to nepřijdu.

A on je tady. V plné parádě, v kombinéze s výsostnými znaky. Pozdě si Zwada uvědomil, že venku je úplně bezmocný. Mamě vyhlížel i své dva ochránce. Jeho největší nepřítel, který teď měl na tváři smělý úsměv, ho očekává v nejslabším místě jeho řetězce moci a odhalil patrně i to poslední tajemství, které zatím znali jen ti, co už se neměli vrátit zpátky.

"Zdravím tě, ctihodný Lestere," souká ze sebe Zwada slova jako přežvýkanou slámu.

"I já tě zdravím, ctihodný Zwado," odpovídá zdvořile Mon Lester.

"Těší mě, že tě opět vidím zdravého a v dobré kondici, Lestere."

"I já tě nesmírně rád vidím," odpovídá Lester. "Po pravdě řečeno, nedoufal jsem, že tě ještě někdy potkám, ale šťastná náhoda tomu chtěla."

K čemu tolik zdvořilosti? Zwada udělal krok. Mon Lester stiskl karnet.

"Ani krok dál, Zwado. Budu velmi rád, když během našeho rozhovoru zůstaneš stát venku, nebo odložíš zbraně a karnet."

Zwada se zatvářil kysele a pokrčil rameny.

"Myslel jsem, že jsme přátelé."

"O tvém přátelství si dovoluji pochybovat po tom zásahu ostré kapsle, kvůli němuž zahynuli tři nevinní. To byla ovšem tvoje chyba, že sis nezajistil, aby pastičku nemohl spustit každý trubec."

"Lestere, poslyš, já se musím vrátit. Plástev hoří."

"Když ti na ni tak záleží, tak jsi měl zůstat nahoře, a ne se někde pelešit s kurvičkami, zatímco stovky lidí zápasí s ohněm a cholerou. Ačkoliv, prozrad' mi, na které plástvi ti vlastně záleží?"

Zwada chvíli mlčel a jen odhadoval, co všechno ten člověk vlastně ví. Přece jen mu zůstaly v hlavě dost velké zbytky Lesterovy mysli. Samozřejmě, měl informace o úniku zboží, materiálu i lidí, ale nemohl snad zjistit, kam...

"Záleží ti víc na ta, pro kterou ti tady červené vosy kradou pracovní síly? Záleží ti víc na té, jejíž výnos půjde jenom do tvé kapsy? Až celá A dvacet čtyřka shoří, přesuneš se jenom s klidem do F šedesát tři nula sedmičky?"

Vída, inspektor je čiperný, zjistil si toho dost. Tolik toho neví ani sám Mocný Durham. A on si tady teď stojí, jako by se nechumelilo.

"Zbraň nemám," řekl Zwada a odložil karnet do písku.

"Věřím ti," odpověděl Mon Lester, protože věděl, že proti síle jeho karnetu je každá zbraň bezmocná. Ale hrozilo tu nebezpečí, že kdyby Zwada začal vyvádět, ochranný systém ho může těžce zranit nebo zabít, a on potřeboval Zwadu zatím živého.

Zwada prošel dveřmi a zašklebil se.

Mon Lester si prohlížel zblízka toho člověka, teď sice bezmocného, ale pořád ještě všemocného vládce nad neuvěřitelně mohutným průmyslovým konglomerátem. Kam jsme to až dospěli, uvažuje Mon Lester, jak jsme mohli dopustit, aby tolik lidí pracovalo vlastně jen pro několik jedinců, a nedopřejeme jim ani sluneční paprsek. Trochu znal dějiny lidstva, ale zdaleka si nedokázal odvodit, kde došlo k té historické chybě. Jistě, vývoj nebyl přímočarý, ale zdál se vždy přirozený a uspořádaný, společnost se jevila dokonalá a spravedlivá. Vždyť ti, kterým jsou odepřeny ty největší radosti, mají kompenzaci v tom, že jsou udržováni v nevědomosti, a tím i v jakémsi vnitřním štěstí. Není celá ta ideologie od prvopočátku zvrácená? Ke komu má přirovnat toho malého a zblízka už dost starého člověka, který tady stojí před ním? K Napoleonovi, Stalinovi nebo Hitlerovi? Ne, je to Zwada. Jednou budou lidé přirovnávat tyrany ke Zwadovi. Povšiml si, jak je teď shrbený, jak sešel za ten rok, co se nepotkali.

"Tak oč jde, Lestere. Výklop to na rovinu."

"Jenom maličkost, Zwado. Chci, abys mi ukázal dveře od výtahu, který by mě bleskově dopravil nahoru. Nepochybují o tom, že tady někde takové monstrum je."

"Budiž," odpověděl klidně Zwada. "Co dál?"

"Nic, to je všechno."

"To je skutečně všechno? To mě ani nechceš zahltit výsledky svých inspekcí, výčtem zjištěných nepořádků? To mi nechceš ani vyčítat ten turecký způsob hospodaření? To mě nechceš sesadit z funkce, vyhodit z křesla a sám se vyšplhat na nejvyšší stupeň? Ty mě nechceš, Lestere, zabít?"

"Proč bych to dělal? Ty jsi, Zwado, tímhle okamžikem odepsaná veličina. Když mi to své tajemství neprozradíš, vezmu tě s sebou ke svobodným bratřím do mořských lázní. Nepřej si pak vidět tu lázeň, která tě čeká. A my si ten výtah, pochopitelně, jednou najdeme sami. Budeme na to mít dost času. Když mi jej ukážeš, co pak s tebou? Budu velkorysý. Vezmi si ten svůj vrtulník a vrať se na svůj tajemný ostrov, nebo kam si to vlastně voziš ty poběhlíci, a přestaň nám tady všem už konečně svou přítomností otravovat vzduch. Co říkáš mým návrhům?"

Zwada chvíli mlčel.

"Vidím, že toho moc na výběr nemám. Následuj mě."

Vstoupil do temna plástve rozhodně a rychle, až se Lester začal obávat, že tady má připravenou ještě nějakou past. Nic se však nestalo. Zwada se zdál smířen s osudem. Prošli nástupišťem a oči se zvolna přizpůsobily šeru. Lester se uklidnil, když spatřil, že tady už jeho karnet pracuje naplno, svítí a je schopen postavit silové pole. Toho však nebylo zapotřebí. Vystoupili po mrtvém eskalátoru a nahoře, na prázdném mramorovém nádvoří, Zwada lehce otočil jedním z turniketů hlídajících zapomenutý vchod do metra. Jedna z velkých mramorových desek v jednotlivé stěně se odklopila. Do temna předsálí vystřelil ostrý paprsek světla a vykreslil na podlaze nepravidelný lichoběžník.

"Tady máš svůj výtah, Lestere. Ovládá se tlačítky, Černé nahoru, červené dolů. To je všechno. Jízda trvá pět minut. A pořádně se drž."

Lester se na něj pátravě podíval, ale jeho tvář byla ukrytá v šeru a nevyjadřovala nic.

"Děkuji ti, Zwado. Jsem spokojen. Doufám, že ani ty nepohrdneš malým výletem."

Zwada nechápal, kam ho Lester vede, dokud neusedl na jedno z koženkových sedadel prázdné vlakové soustavy.

"Když budeš mít štěstí, Zwado, setkáš se na druhém konci se svými věrnými vosami. Pokud ovšem už neodpluly i s nákladem. Pak bys měl možná smůlu."

Zwada pokrčil rameny.

"Až na konečnou, Mocný," zašeptal Mon Lester do karnetu a vyskočil z vozu. Dveře se za ním se sykotem uzavřely a souprava zvolna zmizela v tunelu.

Vrátil se na nástupiště, vyšel ven z plástve a sebral zapomenutý Zwadův karnet. Pak klidně nastoupil do výtahu a stiskl černé tlačítko.

Pocítil silné přetížení, které ho sráželo k zemi. Zwada měl pravdu, musel se přidržet madla. Kabina zdviže byla o poznání větší než kabinky pro trubce v plástvi, vešly by se do ní nejméně čtyři osoby. Lester brzy zjistil, že její stěny jsou skleněné a že vidí i ven, protože se výtah šplhal nahoru z vnější stěny plástve. Hluboko pod sebou viděl okrajkováné panoráma mořského pobřeží i celý poloostrov, který měl na nejširším místě asi půl druhého kilometru, a odhadoval, že by mohl být dlouhý snad deset kilometru. Po chvíli zahlédl i osadu s domečky připomínající krabičky od zápalek, které mu však brzy splynuly se zelení pralesa. Jak asi musí být kabina výtahu na stěně plástve maličká, že si jí nikdo nikdy nevšiml. I Lester si přece prohlížel stěnu dost podrobně, a nikde nespátřil žádnou vodicí kolejnici či jiný systém. Poloostrov se zvolna propadal do hlubiny a zvolna mizel v houstnoucí mlze. Obzor se vzdaloval a bezútěšnost šedého oceánu byla žalostná. Když se konečně kabinka s trhnutím zastavila, pobřeží už nebylo vidět. Mon Lester se octl až nad mraky.

Vystoupil. Čekal ho luxusní černý automobil. Lidi tady u podivného malého česna žádné neviděl. Nastoupil a zavelel.

"Domů!"

"Do vily, nebo do chaty, pane?" ozval se karnet. Jak dlouho už neslyšel takto pokorně podřízený hlas Mocného!

"Do vily."

Vůz se ladně rozjel, černé spáry mezi jednotlivými pláty krytu začaly prudce ubíhat vzad. Necítil jediný otřes. Cesta automobilem k městu probíhala hladce a klidně jako vždy.

Lester měl trochu nečisté svědomí. Jeho první cesta nevedla do budovy Rady plástve, jak sliboval patriarchovi.

Podvědomě cítil, že nic neztratí tím, když se pokusí nejprve vyhledat Ellu. Ten jediný nepodařený telefonní hovor, který vedl za celou tu dobu odloučení se svou vilou, ho nikterak neuklidnil. Nechápal, proč mu tehdy automat nedal rozumnou odpověď. Báł se, že za jeho nepřítomnosti se skutečně mohlo stát něco hodně nepříjemného. Celou dobu sice projevoval o Ellu značnou starost, ale ta nikdy nepřevýšila obvyklé meze. Teď, když se měl za několik minut dovědět, co se vlastně stalo, zahltila celou jeho bytost nesmírná panika, nepochopitelná tíseň. Měl strašlivou předtuchu, a i když rozum velel, aby zachoval klid, podvědomí pracovalo nezávisle na jeho vůli. Celý ten rok, který prožil v ponižujících podmínkách, teď jako by v jediném krátkém okamžiku dával propuknout všem příkořím, ústrkům, křivdám, útlaku, všemu, co doposud Mon Lester tak trpělivě snášel a co teď v jeho mysli působilo neuvěřitelný zmatek. Vůz sebou náhle prudce smýkl a začal brzdit, téměř se postavil kolmo ke směru jízdy. Turbíny kvílely. Lester se vzpamatoval a snažil se zorientovat. Pak spatřil, že jedna z krycích desek plástve se pomalu propadá dolů, a kdyby vůz nezastavil, mohl by sjet kamsi do hlubin. V poslední chvíli se protáhl těsně kolem a pak se probořila i deska, po níž automobil právě projížděl.

Vozidlo uvízlo přední polovinou nahoře, zatímco zád' klesala dolů. Lester neměl čas dívat se zpět. Reagoval bleskově.

Přepnul ovládání na ruční řízení, sám se naklonil co nejvíc dopředu a sešlápl pedál až k podlaze. Pak znovu a znovu.

Vůz se kolébal na místě, několikrát sebou škubl, užuž se zdálo, že podlehne gravitaci, a Lester se chystal vyskočit, nakonec však silný tah turbínek téměř nepojízdné vozidlo vysvobodil.

To byl ten správný moment, který inspektor potřeboval, aby se zbavil té nepříjemné tísně. Zbytek cesty už projel sice pomaleji, ale bez zbytečných nehod. Jen asi dvakrát nebo třikrát zahlédl nedaleko propadlé čtverce.

Plástev si nestojí ani zdaleka tak dobře, jak si myslel.

Konečně se na obzoru vynořilo město. Nebylo to sídlo v pravém slova smyslu. Malé domky byly roztroušeny na neuvěřitelně velké ploše několika set čtverečních kilometrů, pouze v centru bylo možné najít několik vyšších budov, kde sídlily některé instituce. Město samo bylo vlastně jediným sídlem, které obývali Vyvolení této pláštve. Velkou rozlohu si mohlo snadno dovolit — strop pláštve se k žádným průmyslovým ani zemědělským účelům nevyužíval. Každý bydlel, jak se mu zachtělo a co nejpohodlněji, a když nechtěl, nemusel se ani s nikým stýkat. Vše, co potřeboval, dodával automaticky Mocný Durham. Kdo nechtěl, nepracoval. Kdo nechtěl, nezajímal se ani o otázky pláštve. Dozvuky havárií, odehrávající se kdesi hluboko pod jeho nohama, tady nahoře zatím nebyly znát. Provoz v ulicích byl minimální. Automobil se bez problémů propletl labyrintem ulic a zastavil v podzemní garáži Lesterovy vily. Vše vypadalo při starém. Vystupoval opatrně, snad ještě čekal nějakou past, ale všude byl naprostý klid. Shodil po dlouhé době těsný oděv pro pobyt v plášti, absolvoval krátkou regenerační očistu a s úlevou oblékl vzdušné šaty pro přírodní sféru. Pak vystoupil po schodech nahoru. Prošel předsíní, obývacími pokoji. Všude pořádek, uklizeno. Ellu nikde neviděl. Vystoupil do poschodí, kde byly její pokoje. Spala na svém lůžku. Mladá a stejně krásná jako tenkrát, když Ji opouštěl. Ani se s ní tenkrát nerozloučil, ostatně proč taky, byla to jen běžná dvoudenní inspekční cesta. Zlehka se dotkl, její tváře. Otevřela oči. Pomalu zvedala hlavu. Něco na ní přece jen bylo divného... Co to asi jel Marně se snažil vzpomenout si. Nerozuměl tomu úleku, tomu spontánnímu zděšení. Prudce se mu vysmekla a odtáhla se. Teprve po chvíli se její roztřesené rty zvolna rozevřely a z hrdla se jí vydrala tichá slova: "Strýčku, ty ses mi vrátil?" Vlasy, blesklo Lesterovi hlavou, kde Jsou její krásné zlaté vlasy? Proč má jen takové nedorostlé chmýří? Přisedl si k ní. Dala se do pláče. Chtěl ji konejšit, ale bylo to marné. Nebyla k utišení. "Strýčku, pověz mi, co se to se mnou stalo? Jsem nějaká jiná. Nemůžu se poznat. Nemůžu si vzpomenout, co se stalo. Chtěla jsem za tebou, ale nepustili mě. Řekli mi, že tě už neuvidím. Ale já jsem jim nevěřila. Strýčku, co se to všechno vlastně stalo?" Nerozuměl jejímu rozrušení. Bylo zcela jiné, než očekával. I ona byla úplně jiná. A kdo ví, jestli i on sám není teď úplně jiný. "Celý týden jsem tě neviděla. Proč jsi se vrátil tak pozdě?" Lester strnul. Týden? Co to to ubohé děvče plete? Nepomátla se za tu dlouhou dobu? "Teď už zůstaneš u mne, vid'. Já z nich mám takový strach!" "Z koho, Ello? Z koho, prosím tě?" "Tam!" řekla a ukázala prstem. Lester se obrátil. Ložnice dívky byla plná ozbrojenců. Hledal marně karnet, ale odložil jej dole, když se převlékal. Viděl, že je proti nim zcela bezmocný. A přitom nesli na hrudi odznaky pláštve A 24, odznaky, kterými je vybavila Rada, vykonávali zřejmě její vůli. Vůli orgánu, na který se chtěl obrátit. Ale opravdu vykonávali vůli Rady? Do ložnice vešel ještě někdo. Lester věděl, že ho dobře zná. Mnohému teď začínal rozumět. "Jsem rád, že jsme se opět střetli, Lestere," řekl doktor Daniel Blass.

12

Mon Lester svíral Ellu v náruči. Tiskla se k němu s neviností svého mládí a třásla se strachy, co bude následovat. Před jejich očima se rozevíralo úchvatné panoráma západu slunce nad oceánem, orámované velkým oknem ve stěně malého zámku přilepeného ke skalní stěně neznámého ostrova. Moře zde nevypadalo tak šedé a znečištěné jako v pobřeží úlu, i obloha si dovolovala občas prorazit mezi mraky svou přirozenou modří. Byli v přepychově vybavené místnosti. Na každém kusu nábytku, kobercích, obrazech, závěsech, záclonách, drahých ozdobných předmětech byl znát dech dávné minulosti. Nic zde nebylo kaširované, nic umělé. Toto bylo skutečné umění lidí uplynulých věků, které však mělo sloužit pro potěchu jen jednomu člověku. Ten teď seděl v pohodlném křesle, držel v ruce pohár s rudým vínem a pásl se na jejich strachu. Jeho vítězství se zdálo úplné, a pokud by tomu tak náhodou nebylo, měl silnou podporu ve dvou svalnatých ozbrojencích. Tady mu nebyl platný žádný karnet, tady pracovaly jen přírodní síly. "Nemusíš se bát mluvit, Lestere. Ti dva jsou hlší a slepí vůči všemu, co jim neřeknu já. A pak, i kdyby se něco dověděli, za prvé — nebudou to stejně nikomu vykládat, protože jsem jim nechal vyřezat jazyky, a za druhé — tebe už to stejně nebude muset mrzet." "Vždycky jsem věděl, že jsi neřád, Corneli." "Ovšem, připomeňme si staré časy. Tenkrát jsme si přece ještě říkali křestními jmény, Mone. To ovšem bylo ještě předtím, než ses začal šťourat v tom, v čem jsi neměl. Za to, co se stalo, si vlastně můžeš sám. Včera jsem ti ještě dal příležitost, ty ses jí zřekl. Mohls mě obvinít z čehokoli, mohl ses mi vyzpovídat, mohli jsme se dohodnout. Ty ses ale své obžaloby zřekl a já tvé rozhodnutí respektuji. Musíš se však dovědět ještě pár dalších detailů, než nastane tvůj definitivní konec. A já k vám chtěl být shovívavý. Slečnu Ellu jsem dokonce nechal na vlastní náklady zregenerovat..." "Regenerovat?" vyděsila se Ella. "Copak jsem..." nemohla to slovo vyrazit z hrudi, "copak jsem zemřela?" "Tvá křehotinka, Mone, má skutečně příliš slabý nervový systém. Nedovedeš si představit, jak vyváděla, když ses jednou včas nevrátil. Co bys řekl tomu, že se pelešila s trubcem?" Lesterovy rysy tuhly v tupou nenávist, která prostoupila celou jeho bytost. Byl však zcela bezmocný a musel dál přijímat jed, který na něj v drobných kapkách plivala Zwadova ústa. Jen se mu v duchu vybavovalo, zda to, co tíkal Zwada o regeneraci, je pravda. Proč ovšem Ella měla zemřít, jaká tajemství se ještě má dovědět? Představil si také ten

odporný proces regenerace, kdy z desítek těl čerstvě zabitých trubců či dělnic se vybírají nejvhodnější tkáň a z nich se rekonstruuje věrná podoba mrtvého, aby pak do nejvhodnějšího mozku očištěného od trubčích vzpomínek byly nality megabity vlastní paměti regenerovaného, dosud konzervované Mocným Durhamem ... Copak se nestávalo tak často, že regenerovaný se stal jinou, manipulovatelnou osobou jen proto, aby už

nikdy nevystupoval jako silný jedinec, aby jeho vůle byla utopena? Co když to provedli s jeho Ellou?

"Ovšem, spářila se s jedním roztomilým trubcem," pokračoval Zwada. "Byl to ten, co nám nadělal v pláštvi tu menší paseku, než se vrátil tam, odkud přišel. Ta láska nezůstala bez následků, Lestere. Cože, na něco si vzpomínáš?"

Lester stále ještě mlčel. Už tušil, kam Zwada stáčí řeč, a uvažoval, zda má skutečně pravdu, či si vymýšlí.

"Jistě, je to ta roztomilá Dianka. Plod nečisté zvrhlé lásky. Absurdní bastard! Napůl Vyvolený, napůl trubec. Co myslíte, že z ní vyroste? Nucené bude retardovaná, pokud nebude úplným debilem. Vytrhli jste ji z přirozeného prostředí, nedostane se jí patřičné výchovy. Ostatně, pokud vím, podnebí přímořských lázní kojencům příliš nesvědčí. Průměrný věk novorozenat je tam velice nízký."

Lester se díval na Ellu. Ona skutečně o nějakém dítěti nic neví.

"A tak jsem se rozhodl předat dítě tam, kam patří. Její Výsost Diana Lesterová, nezni to krásně? Krví Vyvoleného měla posílit genetický fond pláštve. A tu se objeví náš drahý inspektor, který se dlouhé měsíce ulevjá ze služby jako trubec, a krade novorozence přímo z porodnice. Copak to se dělá?"

"Ta krysa Blass, to je mi jasné," neudržel se Lester. Zwada dělal, že jeho repliku přeslechl.

"A copak dělala naše drahá Ella, vzor ctnosti? Když se její strýc nevrátil, a to nemohl, neboť zradil, prodávala své hříšné tělo pánům z Rady pláštve a jim podobným budižkničím. Nu a když se jí rozleželo v hlavě, co všechno napáchala, propašovala si do pokoje cyankáli. Fuj, to je ale ošklivý prostředek, vidíte, slečno Lesterová. Slibte mi, až to budete dělat příště, že použijete něčeho elegantnějšího."

"Co to říkáte, ctihodný Zwado," topila se Ella v slzách. "O ničem takovém vůbec nic nevím!"

"Samozřejmě. To ovšem proto, že zanedbáváte své povinnosti. Až příliš nepravdělně necháváte svou paměť přepisovat Mocnému. Když vás potom stvoříme znovu, můžete si hrát na nevinátka. Ovšem za to, že teď tady spolu můžeme dýchat ten vlhký mořský vzduch, můžete vlastně děkovat jenom mně. Když jsem se doslechl o vaší nehodě, chtěl jsem být k našemu drahému inspektorovi přes zjevnou nepřízeň, kterou mi projevoval, laskavý, a dal jsem vás regenerovat. Skutečně je to škoda, že Mocný nevěděl vše. Třeba byste si teď s rozkoší připomínala ty zážitky z našeho největšího bordelu!"

"Strýčku, ať už mě ten člověk nechá, já jsem mu přece nikdy nic neudělala!"

"Nu a tady to vidíš. Mone, Hraje si na nevinnou, a přitom je to obyčejná kurva!"

Ella vrhla na Zwadu nenávistný pohled. Zdálo se, že už ten nepřetržitý příval urážek nemůže dále snášet, a bezprostřední reakce se vzápětí dostavila. Vytrhla se strýci z náruče, a než jí v tom mohl kdokoli zabránit, přeběhla těch pár metrů po huňatém koberci a vyskočila na parapet okna. Chtěla se odrazit a v její tváři bylo vidět plné odhodlání k dalšímu zoufalému činu, pak však vyrazila strašlivý výkřik a skácela se zpět do místnosti. Stočila se do klubíčka a začala prudce zvracet. Lester k ní rychle přiskočil. Nikdo mu v tom nebránil.

"Tam venku, strýčku ... Tam."

Vyhlédl z okna. Příkop byl hluboký necelých pět metrů a byly do něj zatlučeny tenké a nahoře ostře zašpičatělé kůly. Teď mezi nimi leželo bílé tělo mladé ženy, kterou si včera Zwada odvážel vrtulníkem. Čtyři hroty pronikly jejím tělem skrz naskrz a trčely k obloze jako plamenné svíce na hrobě nevinného. Kromě četných bodných ran viděl Lester na jejím těle další krvavé šrámy na hrudi i stehnech, vytvarované do symetrických ornamentů. Levý prs měla úplně odříznutý. Lýtka nesla stopy žhavého železa.

Tak proto se ráno nevrátila ...

Dno příkopu poseté lidskými kostmi, opodál, vysedává jíci hejno supů...

"Aha, už jsi se přesvědčil, Lestere, že tvoje Ella má skutečně labilní nervový systém? Málem nám tady předvedla další exhibici."

"Sadisto," zasípl pobledlý Lester.

Chytily ho silné paže biřiců.

"Držte ho, chlapci, pevné, ať se může dobře dívat na to, co se bude dít s jeho neteří. Dřív než taky skončí na dně příkopu, si s ní chci ještě trošku zalaškovat."

Marně sebou Lester cukal, paže obou polotrubic byly ocelové a oni svému pánovi sloužili vskutku věrně. Ella se už nebránila. Zwada ji surově uchopil za ramena a zvedl ji ze země. Zkušeným hmatem z ní rázem strhl šaty.

"Počkej, ty neřáde, až se mi příště dostaneš do spárů," ryčel Lester a litoval toho, že ho včera silovým polem nerozplácl na skalní stěně.

Zwada neodpovídal. Strnule stál, jeho ruce ještě stále třímaly cár zbylý z dívčích šatů a díval se na svou oběť, která zcela rezignovala, a ani se nesnažila před ním skrýt svou nahotu.

Ten pohled však jako by Zwadu úplně očaroval. Zdál se zcela odzbrojený. Hleděl na Ellu, a přitom bylo zřejmé, že se jeho oči pomalu začínají stáčet tam, kde se právě rudé slunko dotklo nekonečné vodní hladiny.

To je přece Ella, má neteř Ella. Té nemohu ublížit. Proč to chci udělat? To je přece Ella, má neteř Ella.

Souboj dvou rozporných osobností ve Zwadově hlavě právě vrcholil. Maně si upamatoval slova doktora Hippotama, který ho varoval, aby do sebe nenechával vpisovat paměť Člověka, který je mentálně silnější typ než on.

Pustil šaty k zemi, zakryl si oči a zavyl:

"Nemůžu!"

Pak vyklopýtal z místnosti.

Mon Lester se nikdy nemel dovědět, co vlastně způsobilo, že Zwadu tak náhle přešly všechny ty jeho sadistické

choutky.

13

Probudil ho chlad.

Ležel na vlhkém písku, bosá chodidla mu olizovaly mořské vlny dorážející na pláž s neúnavnou úporností. Cítil se napůl opilý, napůl ospalý. Marně se snažil vzpomenout, co se s ním stalo a proč je právě tady, na místě, které by snad měl odněkud znát.

Zbloudilý sluneční paprsek pronikl téměř celistvou olověnou klenbou oblohy a dotkl se jeho těla. Slabě hřál. Ohlédl se za ním a uviděl do nebes se zvedající bariéru úlu. Tyčil se ve vzdálenosti zhruba dvou kilometrů a zcela ničil malebný dojem z ostatní krajiny — hebkými krajkami posetých mořských vln a pralesa šumícího nejrůznějšími a nejzáhadnějšími zvuky. Pomalu vstal. Viděl, že Je úplně nahý. Vzali mu všechno — šaty, karnet, prsten, zbyl mu vlastně jen jeden zlatý zub z toho, co na něm nevytvořila sama příroda. O kus dál leželo jiné, rovněž nahé tělo. Poznal ženu. Drzý racek mlsně poskakoval kolem ní.

Když Lester velkého ptáka zahnal a obrátil tělo na záda, poznal Ellu. Místo zlatých vlasů jemné chmýří, ovšem regenerovaným se vlasy neimplantují, ty musejí samy narůst... Ale přesto je krásná. Pak si uvědomil, že kopie nestárnou... Bude to pro ni výhodou?

Probudila se za chvíli. Rovněž ničemu nerozuměla. Vzpomínky ze včerejšího večera ze Zwadova Draculova hradu jim připadaly již jen jako zlý neskutečný sen. Seděla na písku a snažila se zbavit břicho té nepochopitelné hmoty, která se na ní lepila a kterou viděla dnes poprvé v životě.

"Už je po všem," chlácholil ji Mon Lester. "Podívej se tam, na ten prales. Tam žijí naši přátelé. Půjdeme mezi ně."

"Ale vždyť jsem nahý," uvědomila si. "Přece tam takhle nemůžu!"

"Ale Ello, to jsou takoví zvláštní přátelé. Mezi ně musíme přijít nazí."

Nechápala.

"Pojď, vysvětlím ti to cestou. Setkáš se tam také s naší Diankou."

"Dianka? Kdo je to?"

"Tak ty opravdu o ničem nevíš? Snad je to tak lepší. Je to malé dítě, děvčátko. Nese naše jméno. Snad ji budeš mít ráda."

"Ale já tam nechci. Proč nejedeme domů?"

"Také bych rád, děvče. Ale zatím budeme muset nějakou dobu žít tady, než..."

"Než?"

"Podívej se, nestojí tam někdo?"

Ukazoval směrem, kde se dala vytušit dvířka do plástve. Zdálo se mu, že rozeznává malou postavu, která je pozoruje dalekohledem.

"To je on, Ello. To musí být on. Ne, já to tak nemůžu nechat. Já .. ."

Víc neřekl. S tváří rudou nenávistí se rozběhl směrem k úlu.

"Strýčku, ne..."

Víc nestačila říct. Zděšeně hleděla na nejvyšší patra plástve, a jakmile k nim po Šesti vteřinách doletěl zvuk, zvedl hlavu i Mon Lester. Zastavil se.

Celý ten dvoukilometrový masív kovu, betonu a plastiku se začínal hroutit. Sesouval se jako lavina, jednotlivé pláty se odlupovaly jako krovky brouka, smýkaly se jeden po druhém, odhaloval se interiér plástve, dalo se rozeznat neuvěřitelné mraveniště komůrek, buněk, tunelů, chodeb i chodbiček, jednotlivé kabinky se vyvlékaly z řetězců a padaly jako listy stromů a v nich uvěznění cestující neměli jedinou možnost pochopit, co se s nimi vlastně děje. Kdyby Mon Lester měl kdy v životě možnost seznámit se s životem včel, poznal by teď, že název úl, který kdysi dávno vymysleli pro tento způsob existence, je zcela namístě. Podoba úlu však pozvolna mizela a struktura plástve se rozplývala v neustále se rozrůstajícím mračnu prachu, který zvolna a milosrdně zakrýval ten strašlivý obraz zkázy. Uchopil Ellu za ruku a vlekl ji pryč, protože si vzpomněl na to, že některé pláty jsou schopny dolétnout až na pobřeží. Vběhli hluboko mezi stromy, lehli si na zem a zakryli si uši týrané děsivým hřmotem. Snad dvě minuty trval ten absurdní kolaps, do kterého se dostala nejméně polovina sektoru 11. Když jim ticho opět dovolilo pozvednout hlavy, rozpoznali mezi oblaky prachu gigantické plameny, stravující teď dychtivě vše, co v plástvi mohlo hořet. Pokud ta postava, kterou Lester snad zahlédl, byl skutečně Zwada, neměl jedinou naději na záchranu. Lester si nebyl jist tím, zda si přeje, aby to byl skutečně on. Když se rozhledli kolem, poznali, že některé trosky skutečně doplachtily až k nim, a jeden neuvěřitelně zprohýbaný plát dopadl přímo na místo, kde předtím leželi.

Kolem poletovali vyděšení rackova a krabi se urychleně stahovali do vody.

"Pojď, Ello, půjdeme. Tady už nic nezachráníme a nikomu nepomůžeme."

Byla stále ohromená tím, co viděla, přesto se nechala poslušně vést. Vkořili do pralesa.

Stále ještě se otřásala země, jak další a další podlaží plástve, ztrativší svou staletou oporu, podléhala gravitaci a hroutila se dolů.

Teprve po půlhodině, když už téměř dorazili k osadě, ten neskutečný chorál zkázy ustal.

Štětí 1988